

KAYNAK ESERLER: 42

ÇORUMLU 2000

2011-2012 13

MAHMUT SELİM GÜRSEL

2024

KAYNAK ESERLER DİZİSİ:42

**ÇORUMLU 2000
2011-2012 13**

**Mahmut Selim GÜRSEL
2024**

ISBN978-625-94968-2-5 (Tk)

ISBN978-625-97888-6-9 (13.c)

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz.

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsü Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sınıfta babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım. Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihin de askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğüne teknisyen olarak göreve başladım.

Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim 1972 tarihinde

Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım. 16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında ayında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım.

1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey) "kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan " El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum' da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum.

Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum:

Kütüphanedeki çalışmalarım ve " El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm. Rabb'imizin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak,

evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; izin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüdür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bunlar:

" Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey) ",

"Çorum'da Yatan Meşhur Yatırlar",

Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

<https://gurselyayin.com>

corumlu2000@gmail.com

DİKKAT! BU BİLGİ TELİF ESERİDİR!

Hukuka, Yasalara, Telif ve Kişilik Haklarına saygılı olmayı amaç edilmiştir!

**Gizlilik şartları, Telif Hakkı Mahmut Selim GÜRSEL adına tüm hakları saklıdır. Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL
yazışma adresi corumlu2000@gmail.com**

BİLGİ PAYLAŞILDIKÇA KIYMETİ ARTAR!

YIL 12 SAYI 145 25 Mart 2011

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL ÖĞRENMEK!

Mustafa Nevruz SINACI ATATÜRK VE GAZETECİLİK

Mustafa TURAN ÇANAKKALE ZAFERİ ÜZERİNE

Ali EMİROĞMU SEN AYIP BİLMEZ MİSİN

Mustafa Nevruz SINACI ERMENİ SORUNUNA ANALİTİK BİR
YAKLAŞIM

Atilla ALPAY HANGİ GENÇLİKLE NEREYE?

Suhubi Ulvi CIRIL TEL TEL YAPIMI

Nurdane DURAK ONKO-SAV DERNEĞİ

İsa KAYACAN ŞEHİRLER, ŞEHİRLERİMİZ

Selma GÜRSEL TEPİSİ ÇÖREK

Özkan KARACA İSTANBUL'DA KİMSESİZ

Muhsin AKTAŞ GELİYORUM YAR SANA

Üzeyr Lokman ÇAYCI DESEN

Mahmut Selim GÜRSEL

ÖĞRENMEK!

Zaman değişti,

Öğrenme ve bilgilenme araçları artık oldukça çoğaldı.

Öğrenmek isteyenlere çeşitli imkânlar var. Her konuda artık her türlü bilgiye ulaşmak mümkün; bilgileri öğrenirken araştırmanın nasıl yapılabileceğini bilmek yeterli!

Bir zamanlar bilgi kaynağımız olarak kütüphaneler, ansiklopediler ve o konuya vakıf kişilere müracaat ederdik.

Bunlardan öğrendiklerimizi uygular ve onların yönlendirmeleri ile de öğrendiğimizi öğretirdik.

Artık İnternet denen bir öğrenme aracı var.

Var da bundan hangisi doğru onu öğrenmek zor.

Bilmeden öğrenmek buna mı deniyor?

Mustafa Nevruz SINACI

ATATÜRK VE GAZETECİLİK

Cumhuriyetin temelleri ve temayüz ilkeleri konusunda ‘kurucu irade’ adına Atatürk’ün gazetecilik hakkında irşatları ve Türk gazetecilerine emanet ve vasiyetidir: “Ben, manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir doğma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Manevi mirasım ilim ve akıldır. Benden sonrakiler, bizim aşmak zorunda olduğumuz çetin, köklü zorluklar karşısında, belki gayelere tamamen eremediğimizi, fakat asla taviz vermediğimizi, akıl ve ilmi rehber edindiğimizi tasdik edeceklerdir. Benden sonra, beni benimsemek isteyenler, bu temel mihver üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse, manevi mirasçılarım olurlar.”

“İnsanlar daima yüksek, soylu ve kutsal amaçlara yürümelidirler. Bu davranış biçimi, insan olanın vicdanını, aklını ve tüm insanlık kavramlarını doyurur. Bu şekilde yürüyenler ne kadar büyük esirgemezlikler gösterirlerse o kadar yükselirler ve bu hareket biçimi mutlaka alını açık olur. Çünkü, alını açık, aklı açık, kalp ve vicdanı açık (vicdanı hür, irfanı hür) insanlar tarafından yönetilebilen toplumlar, ancak bu anlamda hareketlerin takipçisi olabilirler., Güneşsiz kalmış bir dünya; İçinde “düşünce özgürlüğü olmayan” bir ülkeden daha iyidir.”

“Biz, cahil dediğimiz zaman mektepte okumamış olanları kastetmiyoruz. Kastettiğimiz ilim, hakikati bilmektir. Yoksa okumuş olanlardan “en büyük cahiller” çıktığı gibi, klâsik tahsil görmemiş olanlardan da ‘hakikati gören âlimler’ çıkabilir.”

“Memlekette basın hürriyetinin de; (namuslu) demokrat (ve dürüst) bir idareye lâayık olgunlukla kullanılmasında daha dikkatli bulunulacağını ümit ederim. Hürriyeti kötüye kullanmanın doğurduğu birçok felâketleri çekmiş olan bu memlekette, bu dikkate özellikle gerek olduğu kanaatindeyim.

“Basın Hürriyetinin sakıncalarının giderilmesinin, yine basın hürriyeti ile mümkün olduğuna dair, bu büyük meclisin yol gösterme ve düzenleme sahasında tespit ettiği saygı duyulan esaslar, eğer

Cumhuriyetin ruhu olan “faziletten” yoksun kendini bilmezlere, basında eşkiyalık fırsatı verirse, eğer halkı aldatan ve doğru yoldan çıkanların fikir sahasındaki kötü ve uğursuz etkileri, tarlasında çalışan masum vatandaşların kanlarını akıtmasına, yuvalarının dağılmasına sebep olursa ve en sonunda bozgunculuğun en zararlısını göze alan bu gibi doğru yoldan sapanlar, kanunlarda mevcut aksaklık ve açıklıklardan yararlanma imkânını bulurlarsa, BMM’nin yola getirici ve ezici kudretinin müdahale ve uyarması elbette görevi olur.

“Bununla birlikte, basın serbestisinden meydana gelecek kötülükleri ortadan kaldıracak etkili vasıta, asla geçmişte zannedildiği gibi, basın hürriyetini kısıtlayan hususlar değildir. Aksine, basın hürriyetinden doğacak sakıncaların giderilme vasıtası, yine basın hürriyetinin kendisidir.”

“Gazeteler, kanunun ve toplum çıkarlarının aksine bir olaya şahit ve bir bilgiye sahip oldukları taktirde gerekli yayında bulunmalıdırlar., Memlekette kalem hürriyetinin de, demokrat bir idareye lââyık olgunlukla kullanılmasında daha dikkatli olunacağını ümit ederim. Şuradan ve/veya buradan gelecek günlük fikirlere, sahte ve yanıltıcı sözlere asla önem vermeyecek bir olgunluk esastır.

“Vatandaş; Millete karşı milletin büyüyüp yaşaması için alınan tedbirlere karşı harekete geçirmek en büyük ihanettir.

“Demokrasi müesseselerinin başında basın hürriyeti olduğuna inananlar asıl bir davanın takipçisidir. Basının üç işlevi vardır. 1.si: Basın, halkı ülke sorunlarından ve siyasi partilerin bu sorunlarla ilgili önerilerinden halkı haberdar etme ve eğitme yükümlülüğü., 2.si: Basın, vatandaş şikâyetinin serbest bir kürsüsü’ dür., 3.sü: Basın hükümetlere yön vermelidir. Çünkü, “Bugün memlekette vazifesini bilen, güçlüklerle uğraşabilen siyasilere rağmen, siyaset adamlarına akıl verebilecek dirayette ve basirette gazetecilerimiz vardır.

İşte, TC’nin Gazetecilik ve Basın (medya) ilkeleri budur. Bu ruh, anlam ve bağlamda Cumhuriyetin temel hedef ve ilkeleri korunarak çıkartılan 5680 S. Basın Kanunu, 1960’dan bu güne paçavraya dönen mevzuat ve 5846 S. K.’la kaim telif hakları kavramına dair hukuki prosedür ile 5187 S.K; Atatürk’ün koyduğu ilkeler, milli standart ve normlar muvacehesinde derhal TBMM’de ele alınmak ve “Medya Terörü” ne son verilmek zorundadır.

Mustafa TURAN

ÇANAKKALE ZAFERİ ÜZERİNE

Anzaklar her yıl Çanakkale'ye gelir ve atalarını anarlar. Çanakkale'de yenilen ve perişan bir şekilde çekilip giden Anzaklar'ın torunları, atalarını unutmuyor ve hatıralarını yaşatmak için binlerce km uzaktan gelip atalarına sahip çıkıyorlarsa, acaba biz, bugünkü varlığımızı kendilerine borçlu olduğumuz ve orada kefensiz yatan şanlı atalarımız için ne yapıyoruz sorusunu, kendimize sorup gereğini yapabiliyor muyuz?

Çanakkale zaferi T.C.nin bir önsözü niteliğindedir. Balkan savaşları hezimetinin de bir rövanşı sayılabilir.

I. Dünya Harbi'nin, gerek Türk, gerekse dünya tarihi açısından en önemli bölümünü hiç şüphe yok ki Çanakkale savaşları işgal eder. Dünya tarihi, metre kareye altı bin merminin düştüğü ve yine metre kareye 5 litre insan kanının aktığı böylesi bir savaşı ne görmüş, ne de tanımıştır. İki taraftan tam yarım milyon insanın hayatına mal olan büyük bir savaştır Çanakkale.

Çanakkale savaşları; tarihin kaderini değiştiren, Türk'ün şan ve şerefini şahikaya erdiren, vatana sevgi duygusunu geliştiren, iman gücünü bayraklaştıran ve orada savaşanları kutsallaştırıp kahramanlaştıran görkemli bir destandır.

Çanakkale'de, özlemle gelenlerin nasıl hüsrarla döndüğüne, Ehl-i Salib'in ümit ışıklarının nasıl söndüğüne tarih şahit olmuştur.

Çanakkale, 250 bin şehidin kefensiz yattığı, Türk'ün şanına şan kattığı ve bir devrin battığı yerdir.

Bir yanda dünyanın en güçlü ordu ve donanmaları, diğer yanda Avrupalıların "Hasta adam" dedikleri uzunca süren savaşlarda yorgun ve bitkin düşmüş, teknolojisi zayıf, ama imanı, azmi, ve iradesi tam olan Osmanlı kuvvetleri.

Dünyada kendilerini emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili sayan ve kendilerine çok güvenen bu mağrur düşmanlar, Türkleri rahatça yeneceklerini düşünüyorlardı.

Çanakkale, şiirlerimizde ve türkülerimizde destanlaşan, zihinlerimizde ve gönüllerimizde silinmez izler bırakan bir zaferdir.

Çanakkale, iman ve azmin maddi güç ve kuvveti yendi denildiği, Türk'ün cesaret, kahramanlık ve yiğitliğinin düşmanlar tarafından öğrenildiği bir yerdir.

Çanakkale, Mehmetçiğin Türk tarihine ve Türk milletine üstün bir hizmeti olduğu gibi, kendilerini yenilmez sananların da en büyük hezimetini olmuştur.

Çanakkale, kendisine hasta adam denen bir milletin uyanışı, dirilişi ve şahlanması olduğu kadar, en kötü günde ve en zor şartlarda bile zafere inancı ve zaferi kazanışıdır.

Çanakkale, alçakça ve insafsızca yurdumuza saldıran zalimlerin rezil, zelil, mağdur, milletimizin ise aziz olduğu bir savaştır.

Çanakkale, yorgun ve bitkin bir milletin, paylaşılmış yurdunu istiklale kavuşturan destânî bir zaferdir.

Çanakkale, imanın küfrü boğduğu, milletin bağrından Atatürk gibi bir devlet adamının doğduğu, bizi esir etmek isteyenlere iyi bir ders olduğu, Birinci Dünya savaşının iki yıl daha uzamasına mal olduğu bir savaştır ki, sonuçları dünya kaderini değiştirmiştir.

Bütün olumsuzluklar içinde kazandığımız bu zafer, dost ve düşman tarafından takdir edilmiş ve “Çanakkale Geçilmez” sloganı tarihe mal olmuştur. Bu zafer; Yediden yetmişe bütün Türk milletinin bir direniş ve var oluş destanıdır. Çanakkale'nin geçilmez oluşunun da bütün Dünya'ya ilanıdır.

Çanakkale'de 253 000 vatan evladı şehit verilmiştir. Bu durum, en iyi şekilde yetişmiş, doğu ve batı kültürlerini nefsinde birleştirmiş ve ülkenin geleceğinde ve inkişafında mühim derecede rol oynayacak bir genç neslin yok olması demektir. Bilhassa bir yedek subay savaşı şeklinde büyük bir Türk aydını kitlesinin imhası demektir. Bu korkunç zayıflığın içtimai sarsıntısı da izahı mümkün olmayacak derecede büyük olmuştur.

Bir Yazarımızın ifadesiyle,“ Evet dün olduğu gibi bu gün de yarın da ilelebet Çanakkale Türk milletinin harim-i ismeti olarak kalacak ve asla geçilemeyecektir... Bu memlekette, bir hane yoktur ki Çanakkale sırtlarında en az bir yiğidini yahut bir yakınına feda etmemiş olsun... Bizi bizden alıp Mehmet'in yanına götürmeyen, Çanakkale tepelerinde, Conkbayırı'nda, Seddül-bahir'de gezdirmeyen kelim boşa kelim değil de nedir?

Dün kıtlık çekirgesi gibi boğazın mavi sularına kan içmek için

üşüşenlerin torunlarına, Çanakkale destanının mana ve maksadı anlatılmalı. Böylece yeni hatalara düşmesinler; buna rağmen bir çılgınlığa teşebbüs edebilecekler de “hafıza-i beşer nisyan ile maluldür” tezine sarılmasınlar.

Çanakkale destanını öğrenmek ve yeni nesillere öğretmek Türk milletinin şeref borcudur.”

Şu ibret dolu hadiseye birlikte bakalım:

Artısıyla eksisiyle bir döneme damgasını vuran devlet adamlarımızdan merhum Turgut Özal, milli değerlerine sıkı sıkıya bağlı olan Japonların Batı’ya meydan okuyan ilerleyişi karşısında, 1980’li yıllarda Japon eğitim sistemine ilgi duyar. Bu sebeple inceleme ve araştırma yapmak üzere bir Japon Pedagog heyetini Türkiye’ye davet eder. Alanında uzman olan bu Japon heyeti, ülkemizin çok değişik yerlerinde inceleme ve araştırmalar yapar. Görüşme ve temaslarda bulunur. Sonra da bütün bu faaliyetlerin sonuçlarını takdim etmek üzere, zamanın Eğitim Bakanı Vehbi Dinçerler’le birlikte Başbakan Turgut Özal’ın huzuruna çıkar. Eğitim alanında uzman olan Japon heyetinin kararı kısa ve kesindir. Derler ki:

“Sizin gençlerinizde milli şuur yok.”

Bu karar; Başbakanlıkta bulunan Türk yetkililer üzerinde bomba tesiri meydana getirir ve büyük bir şok yaratır. Biraz şaşkınlık, biraz da hayret içinde:

“Nasıl yani...?” diyerek şu soru sorulur:

“Peki siz Japonlar, gençlerinize milli şuur verme adına ne yaparsınız? Hangi programı nasıl uygularsınız?”

Bunun üzerine Japonlar ilginç, ilginç olduğu kadar da bizim açımızdan acı acı düşündürücü olan şu cevabı verirler:

“Biz, sizden aldığımız “AMİN ALAYI” (Osmanlılarda çocuk 4 yıl, 4 ay, 4 gün olunca Amin Alayı denen bir törenle eğitime başlatılırdı. Anlaşılan Japonlar bunu alarak kendilerine uyarlamışlar) ile eğitime giriş yaparız. Ve ilk eğitime şok testler uygulayarak başlarız. Bu çocukları uçak kadar hızlı giden trenlere bindirir ve çok katlı yollardan geçiririz. En üstün teknolojiyle ve robotlarla çalışan dev fabrikalarımızı gezdiririz. Bu baş döndürücü teknoloji karşısında sarsılan ve şok olan çocuklarımıza deriz ki:

Gördüğünüz bu hızlı trenleri ve üstün teknolojiyi sizin atalarınız yaptı. Eğer siz daha çok çalışırsanız, daha hızlı giden ulaşım araçları yapar, daha üstün teknoloji meydana getirir, daha gelişmiş ve modern

fabrikalar kurarsınız. Daha sonra bu çocukları Hiroşima ve Nagazaki'ye götürüp gezdiririz.

II. Dünya savaşında atom bombasıyla yerle bir edilen bu bölgeleri biz, gelecek nesillere ibret olsun diye aynen koruruz.

Buraları çeşitli bilgiler vererek onlara gezdirir ve gösteririz. Atom bombasıyla hiçbir canlının ve bitkinin yaşayamaz hale geldiği bu yerleri çocuklarımız büyük bir dikkat ve hayretle seyrederek. Bu gördükleri şeyler onların taze hafızalarında hiçbir zaman silinmeyecek derin izler bırakır. Ve yine deriz ki:

Eğer siz çalışmazsanız, vatanınızı korumaz, milletinizi sevmeyerseniz, birlik ve dirlik içinde olmazsanız işte böyle düşmanlar sizin ülkenizi bombalar, yakar, yıkar ve yaşanmaz bir hale getirirler. Ama çalışırsanız, güçlü olursanız düşmanlar size saldırmaya cesaret edemezler. Vatanınız yücelir, milletiniz yükselir. Dünyadaki bütün insanlar size saygı duyarlar. Artık çalışmak ve çalışmamak konusunda kararınızı siz verin.

Bu ikinci şokla kendilerine gelerek iyi ve çalışkan bir Japon olmaya doğru ilk adımı atmış olurlar. Böylece de MİLLÎ BİR ŞUUR kazanırlar.”Tam bu sırada orada bulunan Türk yetkililerinden biri: “İyi de bizim Hiroşima ve Nagazaki'miz yok ki” der.

Bunun üzerine Japonlar der ki:

“Sizin binlerce Hiroşima ve Nagazaki gibi değerleriniz var. Bizimkilerden çok daha etkili ve tesirli tarihi bölgeleriniz var. I. Dünya Savaşı içinde meydana gelen ve bir metre kareye altı bin merminin düştüğü Çanakkale zaferinin kazanıldığı bu bölge; çocuklarınız ve gençlerinizin şok olması için yeter de artar bile.

Dünyanın en gelişmiş ve en güçlü ordularına karşı ve üstün teknolojiye rağmen Türkler olmazları olduruyor ve bütün dünyayı hayretler içinde bırakan bir zafer kazanıyorlar. İmanın, azmin ve iradenin tekniği yendiğini ispatlıyorlar. Bütün dünya'ya meydan okuyorlar.

İşte sadece bu olay, bu bölge ve bu zafer dahi gençlerinizin milli şuur kazanmalarına yetecek mahiyettedir. Bu sebeple gençlerinizi gruplar halinde Çanakkale'ye götürüp gezdirmelisiniz.

Her Türk genci Çanakkale savaşlarının olduğu bölgeyi mutlaka gezerek görmeli ve öğrenmelidir. Daha sonra onlara demelisiniz ki:

Sizler birlik ve beraberlik içinde çalışmazsanız, güçlü ve kuvvetli olmazsanız, düşmanlar yine Çanakkale'ye gelirler, ülkenizi işgal eder ve özyurdunuzda hür yaşamayı size çok görürler. Ama çalışırsanız, birlik ve dirlik içinde olursanız teknolojiyi yakalarsınız.

Ülkenizi kalkındırır ve müreffeh bir hale getirirsiniz. Gençlerinize bunları telkin ettikten sonra, bu zaferin destanını en iyi şekilde ifade eden Mehmet Akif’i ve safahatı’nı okutmalısınız...”Japonların verdikleri bu ibretli ve acı ders, bizim için çok manidardır. Bu tablo bize, maalesef yen içinde kolumuzu kaybetmişiz de haberimiz yok dedirtmektedir ve kafalara dank eden düşündürücü manzaramızı sergilemektedir.

Çanakkale Zaferi T.C.nin bir önsözü ve Balkan hezimetinin de bir rövanşıdır. Dünya tarihi, metre kareye altı bin merminin düştüğü ve yine metre kareye 5 litre insan kanının aktığı böylesi bir savaşı ne görmüş, ne de tanımıştır

Çanakkale savaşları; tarihin kaderini değiştiren, Türk’ün şan ve şerefini şahikaya eriştiren, vatana sevgi duygusunu geliştiren, iman gücünü bayraklaştıran ve orada savaşanları kutsallaştırıp kahramanlaştıran görkemli bir destandır. Çanakkale, şiirlerimizde ve türkülerimizde destanlaşan, zihinlerimizde ve gönüllerimizde silinmez izler bırakan bir zaferdir. Hele M. Akif’in “Çanakkale Şehitlerine” şiiri edebiyatımızın tam bir şahaseridir.

Çanakkale, imanın küfrü boğduğu, milletin bağrından Atatürk gibi bir devlet adamının doğduğu, bizi esir etmek isteyenlere iyi bir ders olduğu, Birinci Dünya savaşının iki yıl daha uzamasına mal olduğu bir savaştır ki, sonuçları dünya kaderini değiştirmiştir. Aynı zamanda dünya tarihinde âbideleşen, ebedileşen, efsaneleşen, heykelleşen ve destanlaşan emsali bulunmaz bir zaferdir. Bu sebeple Çanakkale destanını öğrenmek ve yeni nesillere öğretmek Türk milletinin şeref borcudur.”Biz bu şerf borcunu ödemek için bir yılımızı ayırıp 2004’de “Destanlaşan Çanakkale” adlı eserimizi kaleme aldık. Yurt içinde ve dışında diyar diyar gezip anlatıyoruz. Bu yıl Avusturya, Almanya, Bosna Hersek programlarımızdan sonra, İstanbul’dan Kayseri’ye kadar Anadolu’yu dolaştık. Yoksa bir Tarihçi olarak, bu işin vebalinden kurtulmak mümkün değildir diye düşünüyorum.

Bütün olumsuzluklar içinde kazandığımız bu zafer, dost ve düşman tarafından takdir edilmiş ve “Çanakkale Geçilmez” sloganı tarihe mal olmuştur. Çanakkale savaşları hakkında, 2 binden fazla kitap yazılmıştır. Dünya tarihinde yok böyle bir savaş daha.

Hakkında binlerce de şiir yazılan Çanakkale’nin, geçilmez olduğunu biz de, bir şiirle ifade edelim duygularımızı.

Ali EMİROĞLU

SEN AYIP BİLMEZ MİSİN?

Bir şeyi fazla özerseniz, mutlaka arkasından seilmeyen bir şeyler ortaya çıkacaktır. Her tartışmayı kararında bırakmayı bilmelidir. Sadece tartışmayı değil; hemen her şeyi kararında bırakmalıdır, o zaman pek çok nahoş olan nesne ile karşılaşılmanış olunur.

Bir ortamda, bir şey çok konuşuluyorsa, o konuşulan şey yok kabul edilebilir. Siz, iffetli bir kadının iffetten bahsettiğini gördünüz; duydunuz mu ? İffetli kadın için buna gerek var mıdır ?

Dindar da öyle değil midir ? İslâm'ı doya doya, laik düzenin kendisine temin ettiği geniş saha içinde yaşayan dindarın bundan söz etmesine gerek kalır mı ? Son bir iki sene içinde, “medeniyet anlaşması, barışması, dostluğunun kurulması” gibi çeşitli şekilde bazı nosyonlarla uğraşılır duruma geldik. Uluslar arası konferanslar tertiplerine bile teşebbüs edildi ve yapıldı da. Ne bekliyoruz bunlardan ? Ben hiç bir şey bekler olmadım. Bu kavga, bence medeniyetler değil, dinler arasındaki kavga, dinler çıktığından beri durmuş değildir. Bazı dinlerde de “sizden olmayanı öldürün” emirleri din konuları arasında yer almıştır. Hiç bir sebep yokken, gerekli de değilken, sen bayrağı aç ve dinler arasındaki kavgaları da medeniyetler sözcükleri arkasına gizle ve şimdiye kadar varılamamış bir anlaşma noktasını aramaya kalk ! Buna Fransızlar, mehtaba çıkmak diyorlar. Türkçe'si, hayal içinde olmak demektir.

Dinler, barış temin edememişlerdir. Bizde söylendiği gibi, dinler çimento görevi de görmemişlerdir. Avrupa içindeki; din kavgalarını dinler önlemiş değildir. Kavga dan, öldürölmekten bıkmış olan insanlar ve milletler, laik ilkeleri kabul etmişler ve din kavgasından kurtulmuşlardır. Belki de bunu, medeniyet gelişmesi, din kavgalarını sınırlamış ve bazı kıtalarda önlemiş denebilir. Bu küçük ve egzantrik öökenin başkanı da basın hürriyeti adıyla basit sayılacak bir özür dileme isteğini ret etmiş. Şundan hiç politikacı olur mu ? Türban sorunu mu bu ki; insan hakları başında yer alsın. Basit saydığımız özür dileme keyfiyeti olsa, belki de bu geniş reaksiyon bir kadar genişlik kazanmış olmayacaktır. Bir şey aksilik gösterince, hep basiret bağlanır. Karikatür işi başka ööke basınlarında da yer aldı. Demek oluyor ki, medeniyetler

anlaşmaları konferansları devam ederken bile, Hıristiyan alemde de bir bunalım yaşantısı devam ediyor. Türkiye’yi kabul etmeyenlerin bu işi kullanmış olmadıkları söylenebilir mi?

İşte bir kıvılcım, iki din sahasında da yayılma işaretlerini taşıyor. Onlarda karikatür yayınlanması yaygınlaşırken, İslâm aleminde de yakıp yıkmalar başlamıştır. Bu ülkelerin mallarına boykotun bir anlaşılır tarafı olabilir, ama memleketinizde olan binaların yakılmasının size ne fayda getireceğini insan düşünmez mi! Bu binalar ilerde yeniden yapılacak ve paraları da yakan düşüncesiz fakir memleketlerin vergilerinden ödenecektir. lkeye zarar veren hiçbir hareket içinde akıl vardır denemez.

Bize ne oldu ? Medeniyetler barışının elçiliğini, öncülüğünü yapıyor değil mi idik ? Ayrıca, Osmanlı Devrinde bile, mevcut dinlerin aynı meydan etrafında birlikte ve dostça yaşandığı olaylarıyla da ğnp geliyoruz. Yeni yeni kiliseler izni bile çıkarılıyor. Ayrıca, 55 Müslüman ülkenin tek laik olan lkesiyiz. Bu yazdıklarımıza göre, bu laik olmayan ülkelerden birer adım olsun ilerde olmaklığımız gerekirdi.

Bu 55 Müslüman ülkede reaksiyon var, konsolosluklar yakılıyor ama, insan öldüren daha olmadı. Bizde, ileri olduğuna inandığımız Türkiye’de, Trabzon’da papaz ldrld. Trabzon’daki bu vatandaşımız olan ve kanunlarımızı koruması altında bulunan bu papazı öldürmeye hakkınız olur mu ? Bununla neyi halledeceksiniz ? İlla, bu yola soyunmuş Türk Başbakanını yalan mı çıkarmanız gerekiyor ? Nedir sorun ?

Aslında benim gibi bir Türk ülkesinde yobazlığın daniskasını yaşamış bir birikim sahibi Türk,böyle bir yazı yazması gerekirdi. Kendi memleketini,memleketinin insanların zihniyetini bilen insanların böyle yazması gerekmez mi ?

Gerekmez de,yine de insanın aklına “beklide” ile başlayan fikirler geliyor. Bu deneyiminiz ne kadar çok olursa olsun,yine de düzelmiş olmayı görme dürtüsü içimizden geliyor. Başka ÜLKEMİZ YOK Kİ;bundan sonra oraya yerleşelim diyecek misiniz

Mustafa Nevruz SINACI

ERMENİ SORUNUNA ANALİTİK BİR YAKLAŞIM

Terör ve tedhiş örgütü kaçırdığı 8 Türk askerini 4 Kasım 2007 günü teslim ederken tam bir şov yaptı ve hemen akabinde, bebek katilinin de serbest bırakılması istemini dile getirdi. Bu cür'et çok calibi dikkattir. Mesele bütün ayrıntıları ve tarihi gelişim süreci içinde incelenmeli ve tam bir dikkatle değerlendirilmelidir. Mezkûr örgütün Ermeni orijinli olduğu net bir biçimde ortaya çıktığı için, günümüz ve özellikle yakın tarihin ülkemiz ve bütün dünyadaki hareket, taktik, strateji ve faaliyetleri değerlendirilmelidir.

SEKİZ ASKER MESELESİ

Bu mesele hakkında bir parantez açmakta fayda var. Zira, Dağlıca baskınında kayıp veya kaçırılan 8 askeri hakkında (iadelerini müteakip) çok spekülasyonlar yapıldı. Adalet bakanı ve Genelkurmay Başkanının sözlerini iyi okumak ve bu askerlerin roj tv'de yayınlanan beyan ve ifadelerini mutlaka incelemek gerek. Netekim, bu askerlerden 6 tanesinin DTP örgüt yönetiminde yer aldıkları ve militarist çetenin sempatizanı oldukları açıklandı. İşin ciddiyet ve vahameti burada. Ordu içinde, hükümet içinde, siyasi partiler ve kurumlar bünyesinde yardım ve yataklık unsurlarından geçilmiyor.

Dünyanın hiçbir devlet veya milleti terörist bir örgütün illegal uzantılarını meclisine sokacak kadar akılsız ve duyarsız değildir. Eğer, demokrasi bu ve benzeri “demokratik” yollardan katledilmek isteniyorsa; Siyaset kurumları muaheze edilerek, devlet inisiyatif almalı, dahili ve harici bedhahlar dahil bütün mücrimler ivedi olarak derdest edilip cezaları acilen ve derhal verilmelidir. Devlette acizlik, dumur, düşmana sempati ve haine tolerans asla kabul edilemez. Anarşi ve terör unsurlarına af, atıfet, siyaset ve düz ovada-sahada serbest hareket imkânı peşinde koşanlar: Yardım ve yataklık unsuru, açık destek kıtaları, dahili bedhahlar ve vatan hainlerinden başka kimseler değildir.

Olsa olsa birde “gizli Ermeni” lobi, diaspora uzantısı ve Türk düşmanı 28 devletten her hangi birinin provokatör veya satılık ajanı olabilirler. Başta MİT olmak üzere bütün istihbarat örgütleri bu kertede vatana, millete borçları ve şu ana kadar “hak etmeden aldıkları maaşa” mukabil “bütün engellere rağmen” vazifelerini, tam bir azim, irade ve kararlılıkla yapmalıdırlar.

BU BİR SÜREÇTİR, ANCAK !

Elbette, kaçak askerler hakkında soruşturma açılması, mezkûr birliğin bütçe altına alınması, devlet personelinin takibi dahil bu bir süreçtir ve tam bir kararlılık ile derinlemesine sürdürülmelidir. Bu arada yerine getirilmesi gereken zorunluluklar vardır. Birincisi: Irak’ın kuzeyine açılan sınır-hudut kapıları derhal malum kesimin yüzüne sıkıca kapatılıp, o tarafa verilen elektrik şalterleri de indirilmek suretiyle, fazla değil üç gün boyunca içerde bataklık kurutma ve lokal temizlikle uğraşılırken, yeni zuhur edecek olan tutum ve muhtemel gelişmelerin sonuçlarına göre daha sonra ne yapılacağına karar verilmelidir... Bu günlerce sınır ötesi hareketi konuşuyoruz, bu elbette acil bir önlemdir ve gereklidir. Fakat, daha önemli ve öncelikli olan “sınır berisi” hareket uygulamaktır. Evin içini hainden ve ihanet erbabından temizlemek “çok daha acil” bir sorun haline gelmiştir. Zira, bataklık içerde, bizzat ülke sınırları dahilindedir.

MUSTAFA KEMÂL NE YAPMIŞTI ?

Mustafa Kemâl (Atatürk) Kurtuluş Savaşından önce iç isyanları bastırdı, sonra dışarıya döndü! Bu bir metodolojidir. Vazgeçilmez bir stratejidir. Akıllı olmak, dahili bedhahları tek tek bulmak, yardım ve yataklık unsurlarını ayıklayıp, içimizi iyice temizlemek; AB’nin ağzını tıkamak ve ABD’yi susturmak gereklidir. Bu dahili temizlik harekâtı ile eş zamanlı olarak dış operasyonlar da sürdürülmek zorundadır. Aksi taktirde, faile fatura ödetmek yerine “ödemek” zorunda ve durumunda kalınacağı muhakkaktır.

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİNDE NELER OLMUŞTU ?

Geçtiğimiz günlerde Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlenen tartışmalı ve tek yönlü Ermeni konferansına bir anlamda cevap niteliği taşıyan ve “Ermenilerin Türkleri katlettiği” belgeler ve fotoğrafların ortaya konulduğu sempozyuma sadece 250 kişi katıldı. Panelde izleyenlerin tüylerini ürperten Ermeni katliam fotoğrafları, toplu

mezarlar ve ermenilerin bugüne kadar sözde soykırımı desteklemek için kullandıkları sahte belgeler tek tek gösterildi. Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, 30 yıllık araştırmalarının bir kısmını ortaya koyarken "Ben sözde soykırımı karşı yaptığım mücadelede çok tehdit aldım. Avrupa'ya gittiğim zaman ASALA teröründen korunmak için resmen gizlenerek duruşmalara katıldım" dedi.

Ailesi Ermeni çeteciler tarafından katledilen Kanaltürk TV Yönetim Kurulu Başkanı Tuncay Özkan da "Böyle boş salonlar, böylesine önemli sempozyumlarda insanı utandırıyor" dedi ve devamla; Neden 'Soykırım' iddiasını ortaya atanlar burada iddialarını savunmaya gelmediler. Burada bu gün düzenlenen Türk-Ermeni ilişkilerinde Tarihi Gerçekler sempozyumu' na, "soykırım iddiasını savunanların" gelmemesi çok garip ve enteresan bir durumdur, dedi.

Toplantıya Amerika Birleşik Devletleri'nden özellikle davet edilen Prof. Dr. Dennis Papazyan, Prof Dr. Richard Hovannisyan, Prof. Levon Maraşlıyan, Prof. Ruben Paul Adalıyan, Prof. Vakakn Dadriyan ile Ermenistan'dan çağırılan Dr. Lavrenti Barsehyan, prof. Babken Harutiunyan ve Doç. Dr. Ruben Safrastyan acaba neden bu toplantıya katılmadı diye sorarak konuşmasını tamamladı.

Sempozyumda konuşan Prof. Türkkaya Ataöv, yurtdışında Türk tarafının tezleri ile ilgili hiçbir şey yayınlanmadığını belirterek 'Yabancı gazetelerin, gazeteci, yazar ve televizyonların bu kadar taraflı olacaklarını hayal bile etmezdim. İfade yolları genelde ve geleneksel olarak kapalıydı' dedi. Gazeteci Tuncay Özkan da Ermeni Mezalimi'nden kurtulmuş Türklerle yapılan röportajlardan oluşan bir video sunumu gerçekleştirdi.

Burada bir hususu özellikle belirtmek gerekir; Daha önce yapılan ve Ermeni tez ve görüşlerinin desteklendiği toplantılara bütün dünya televizyonları katılmış, yerli TV kanallarının büyük bir bölümü aralıklı canlı yayınlar yapmış ve sonuçta AB ve Türkiye kamuoyu, hükümet ve bazı bakanlar dahil işin içine katılmıştı. Oysa, bu konferansta, başta Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu olmak üzere, bütün tarih otoriteleri ve küresel üne sahip bilim adamlarının katıldığı; Bir sergi açıldığı; En zengin bilgi, belge ve materyallerin ortaya konulduğu toplantıya, ne hükümet iltifat etmiş ve nede AB adına bir kişi dahi gelmemişti. Konferansta, ITU Rektoru Prof. Dr. Faruk Karadoğan sözde Ermeni soykırımını kabul eden parlamentoların aldığı kararların "uluslar arası hukuk yönünden" geçerliliği bulunmadığını ve psikolojik savaş ve baskıya yönelik olduğunu vurguladı.

50 ERMENİ BELGESİ SAHTE

Akademik bir düzey ve seçkin bir yapılan "Türk Ermeni ilişkilerinde Tarihi Gerçekler" sempozyumunda bir Ermeni gerçeği (aslında yalanı demek gerek) daha ortaya çıkarıldı. Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, "Birçok dış yayında Osmanlı ileri gelenlerine atfedilen belgelerin sahte olduğunu belirledik" dedi ve ayrıntılı açıklamalarda bulundu.

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, konuşmasında Ermeniler'in Osmanlı ileri gelenlerine atfettiği 50 belgenin sahte olduğunu belirlediklerini ifade etti.

Platform Baskanı Prof. Dr. Aysel Ekşi, ise konuşmasında, bir takım ABD eyaletleri ve bazı AB ülkelerin parlamentolarında “sozde Ermeni soykırımının” kabul edildiğini hatırlatarak, “Önümüzdeki 10 yıl içinde de diğer ülkelerin kabul etmesi için yoğun çaba gösterileceğini” soyledi. ITU Rektörü Prof. Dr. Faruk Karadogan ise sözde Ermeni soykırımını kabul eden parlamentoların aldığı kararların hukuki geçerliliğinin bulunmadığını ve aslında Türkiye’yi bağlamadığını tekrar vurguladı.

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, "1915'te Türkler'in Doğu Anadolu'da öldürdükleri iddia edilen Ermeniler'in kuru kafalarının fotoğrafı diye sunulan resimlerin, çok iyi bir şekilde bilinen yağlı boya tablosu olduğunu, 21 yıl önce 7 dilde ayrı ayrı yayınladık ve gerçeği kanıtlayıp açıkladık. Ermeniler savaşa katılmış, öldürmüş ve öldürülmüşlerdir. Buna 'soykırım' demek doğru değil" diye konuştu.

“YUNAN VE KÜRTLER (!) YARDIMCI”

Ayrıca, "ABD'deki Ermeni Lobi Faaliyetleri" konulu bir bildiri ile sempozyuma

katılan Mimar Sinan Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Abdullah Kehale 1830'lu yıllarda ABD'nin, Osmanlı Devleti ile yaptığı ticaret anlaşması kapsamında Anadolu'da ticaretle uğrasan Ermenilerle ilişki kurduğunu ve o dönemde 50 bine yakın Ermeni'nin öğrenci olarak ABD'ye gönderildiğini soyledi. Bu öğrencilerin Ermeni lobilerinin çekirdeğini oluşturduğunu ileri süren Kehale, Ermeniler'in ilk çalışmalarının Lozan'ı ABD'de kabul ettirmemek olduğunu örnekleri ile çok net bir şekilde açıklayarak dile getirdi. Bu girişimlerde Yunan ve Kürt lobilerinin de Ermeniler'e yardım ettiğini soyledi. (Burada iddia olunan Kürt lobileri ifadesi bütünüyle kasıtlı, yalan, iftira ve yanlış. Hatırlanacağı üzere bu husus daha yenice “Aldatan Put ve Pusudaki İhanet” başlıklı

makalemizde bütün ayrıntılarıyla yer almış ve yayınlanmış bulunmaktadır. BELDE, 4-5 Kasım 2007, Ankara)

Konuşmacılardan Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halacoglu, Dünya Savaşı'nda Ermeniler'in de diğer insanlarla aynı acıyı paylaştıklarına isaret ederek, bu konuyla ilgili Osmanlı arşivleri gibi diğer ilgili ülke arşivlerin de henüz tam anlamıyla incelenemediğini söyledi. Yusuf Halacoglu, "Ben bu ülkede yaşamaktan ve bu milletin bir ferdi olmaktan gurur duyuyorum. Bizim tartışmaktan kaçacak ve utanacak ne bir tarihi geçmişimiz, ne de soykırım vardır" dedi. (Sayın Halacoğlu, daha sonra gizli Ermeniler ve örtülü alevi yapılanmaları hakkında çok önemli açıklamalarda bulunmuş ve konu kamuoyu önünde pek çok gazeteci, araştırmacı ve yazar tarafından özgün örneklerle açıklanmış bulunmaktadır.)

Ayrıca, Türkler'e karşı yargısız infaz yapıldığını vurgulayan Halacoglu, tehcir sırasında 37 bin 500 Ermeni'nin salgın hastalıktan öldüğünü anlatarak, buna karşılık Osmanlı ordusunun bu ve benzer nedenlerle vaki kaybının ise 402 bin olduğunu bildirdi. Yusuf Halacoglu, 37 bin 500' ünün, yanı sıra 6 bin 500-8 bin 500 arasında Ermeni'nin eşkiya saldırısı, 230 bin Ermeni'nin de Kafkasya'da hastalıktan, soğuk veya açlıktan öldüğünü ifade ederek, bunda Türklerin hiçbir kabahat, kasıt ve kusuru yoktur dedi.

Bu arada söz alan Emekli Büyükelçi ve CHP Milletvekili Sukru Elekdağ, Ermeniler'in asıl amaçlarının, "Türkiye'nin doğusundan toprak alarak Ermenistan'i büyütmek" olduğunu belirterek, "Bu amacın pesinde koşuyorlar, niyetleri Türkiye'yi bölmek ve parçalamaktır" dedi. Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi Başkanı Gunduz Aktan da Orhan Pamuk'u eleştirerek, "Kendilerini bir tabuyu ortadan kaldıran kahraman gibi görüyorlar. Ceza alınca da 'mağdur olduk' diyorlar" diye konuştu.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen ise, "Ermenistan'daki çağın dramı, tarihi Azerbaycan toprağı Yukarı Karabağ'da yaşanan insanlık dramı ve suçudur. Bu konu tartışılacağı yerde, 1915 olayları ortaya çıkarıldı. Çünkü unutturulmak istenen ve gözden kaçırılmak istenen olaylar ve suçlar var" dedi.

Koç Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Norman Stone da "Yeter artık, biz, diasporanın sesini kesmesini istiyoruz" dedi, ve devamla Türkiye'nin, haksız, yersiz ve dayanaksız ithamlarla kendisini savunuyor duruma düşmemesi gerektiğini söyledi.

Ayrıca, Fransız tarihçilerin soykırım yasası ile ilgili girişimlerini açıkladı. Şöyle ki;

“Evet, Fransız tarihçiler Soykırımı Yasası'nın iptalini istediler. Meclislerin tarih konusunda karar alamayacağına dikkat ceken Fransız tarihçiler Ermeni soykırımı yasasının iptalini istediler. Bu nedenle Fransa'da tarih yazımı ile ilgili tezler tartışmaya acıldı. 4 yıl önce Ermeni soykırımı iddialarını parlamentosunda kabul eden Fransa'da, kendi somurge geçmişini tartışılmaya başlanınca, tarihle ilgili parlamento kararlarının iptal edilmesi gerektiği gündeme geldi. Fransa'nın önde gelen 19 tarihçisi 'tarih için özgürlük' adını verdikleri bir bildiri yayınladılar. Bildiride tarih yazma görevinin meclise ya da hukuki mercilere ait olmadığını belirten tarihçiler, parlamento kararlarının tarih biliminde araştırma yapmayı ve eğitimi zorlaştırdığını dile getirdiler” dedi ve devamla;

“Tarihçiler, Fransa'nın somurgecilik tarihinin olumlu yönlerinin anlatılmasını ongören yasa ile birlikte Ermeni soykırımının tanınmasına ilişkin yasanın da yururluktan kaldırılmasını istediler. Hatırlanacağı üzere, Fransız Parlamentosu 1915 olaylarını 4 yıl önce 'Ermeni soykırımı' olarak tanıdığına, Türkiye, haklı ve doğru olarak bu karara 'tarihi olaylar hakkında karar alma meclislerin işi değildir, tarihçilerin ve bilim adamlarının işidir' diyerek itiraz etmişti. Buna rağmen, Fransız Parlamentosu kararını degistirmemisti.

Asil katliama uğrayan Türkler Sempozyumunda anılar ve sergiler bölümünde Türkiye'nin Erzincan, Erzurum, Iğdır ve Van bölgelerinde Ermeniler'in yaptığı katliama tanık olanların yakınlarının katliam ve Ermeniler tarafından yapılan soykırımı ilişkin aktarımları da yer aldı. 1915 yılına ait örneklerin yer aldığı bir belgesel eşliğinde Kanaltürk TV Yönetim Kurulu Başkanı gazeteci Tuncay Özkan, Erzincan Kemaliye'de Ermeniler'in halka yaptıklarını örnekleri ve kendi ailesinden dinledikleriyle aktardı.

Tuncay Özkan, konuşması sırasında kürsüye Alaca Köyü Katliamı olarak bilinen olayın en yakın tanığı olan Dr. Ali Gurcan'ı davet etti.

Ali Gurcan babası İsmail Gurcan'ın tanık olduğu olayları kendi sesinden dinleterek, ailesinden 7 kişinin Ermeniler tarafından nasıl sürgülenerek öldürüldüğünü anlattı. Gazeteci Özkan da o yıllarda yaşanan acıları, "İnsanlar ağılara toplanarak hunharca yakılmıştır.

Ermeniler, kursunladıkları insanları sonra da dipciklemistir.

Kursunlanma, Ermeniler'in elinden kurtulmak için bir lüks. Ermeniler, Türkleri kafalarına mızları (çivi) cakararak ve hertürlü mezalimi yaparak

oldurmuslardır. Öyle ki, Türkler belli yollardan gecemez olmuslar, geçmeyi canlarıyla odemislerdir" sozleriyle dile getirdi.

Bundan sonra söz alan CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen: "Tekrar ediyorum, Yukarı Karabağ'da yaşanan insanlık suçudur". Öymen devamla, "Tekrar tekrar ifade etmekte zaruret vardır. Evet, Ermenistan'daki çağın gerçek dramı, Yukarı arabağ'da yaşanan insanlık suçudur. Bu konu tartışılacağı yerde, 1915 olayları ortaya çıkarıldı. Çünkü unutturulmak istenen olaylar var" dedi.

Onur Öymen, konuşmasının bu bölümünde Dağlık Karabağ vahşeti, Ermeni mezalimi ve Azeri soykırımını örnekleri açıkladı. Dönem itibarıyla o gün için gözlenen diğer dünya ülkelerinin tutum ve tavırlarını, olaya yaklaşım biçimlerini ve Azerbaycan' ın nasıl yalnızlığa itildiğini açıkladı. Onur Öymen devamla; Ermeni soykırım iddia, yalan ve iftiraları konusunda Türkiye'nin haksız yere itham edildiğini ve köşeye sıkıştırılmak istendiğini somut örnekleri ile ortaya koyarak şunları söyledi. "Bugün Ermenistan'da neler oluyor?"; "Niçin 1915 olayları tek yanlı olarak bu kadar abartıldı ve hiç gereği yok iken öne çıkartılıyor ? Bunu özellikle ve bir kez daha irdeleyelim. Ermenistan'daki çağın dramı, Yukarı Karabağ'da yaşanan insanlık suçudur. Esas bu konu tartışılacağı yerde, 1915 olayları ortaya çıkarıldı. Çünkü unutturulmak istenen olaylar ve örtölmek istenen vahim insanlık suçları var. Yukarı Karabağ'da yaşananlar insanlık için yüz kızartıcıdır. Ermenilerin saldırısıyla o dönemde 18 bin Azeri öldüröldü, 50 bin Azeri yaralandı, 44 bin Azeri esir düşüröldü ve 1 milyon Azeri göçmen durumunda bırakıldı. İşte çağın dramı budur.

Ama neden ? bir kere de 'Karabağ konusunda konferans düzenleyelim' diyen olmadı.

Neden ? Halen 6 Azeri eyaleti Ermenilerin işgali altında. Uluslararası alanda bunlar kınandı, ama Ermenistan BM kararları gereği işgal ettiği yerleri boşaltması gerektiği halde bir köyden bile çekilmedi. Bunun yerine tam bir kasıt ve maksat ürünü olarak 1915 olayları çıkarıldı. Bu oyunlara gelmeyelim. Düünden önce, bugünü konuşalım." Kıbrıs Rum Kesimi'nde de Türklerin yaşadığı 4 köydeki herkesin öldüröldüğünü, Rumlar tarafından tam bir katliam ve soykırım yapıldığını ancak öldürenlerin yakalanmadığını, hesap sorulmadığını ve Türk hükümetlerinin de olayın üstüne kararlılıkla gitmediğini, dile getiren Öymen, asıl katliam ve soykırımın bu olduğunu vurguladı.

"DİASPORANIN SESİNİ KESMEK"

Koç Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Norman Stone da konuşmasına, "Ermeni diasporası ne oyun oynuyor, neden buradayız? Neden öğrenciler, insanlar bir şekilde milliyetçi akımlara kapılıyor?" diyerek başladı. Ermeni diasporasının gerçeği manipüle ettiğini ifade eden Stone, "Yakında '10 milyon Ermeni öldürüldü' diyecekler. Böylece esas kendilerine zarar veriyorlar. Fransız diasporasının ne yapmak istediğini anlamıyorum" dedi. Türkiye'nin durumunun çok yakın zamana kadar "şu durumu nasıl idare etsek" şeklinde olduğunu ifade eden Stone, Türklerin savlarını yabancılara sunma tarzlarının iyi olmadığını söyledi. Türklerin söylemini dürüst, açık ve kısa makalelerle dile getirmesinin daha doğru olacağını anlatan Stone, Türkiye'nin kendisini savunuyor duruma düşmemesi gerektiğini kaydetti. Stone, "Bu ülkeyi benim gibi gerçekten seven insanlar olarak, Orhan Pamuk ve Hrant Dink'in çektiği sıkıntıları anlatamıyoruz, bunu anlatmakta zorluk çekiyoruz" diye konuştu. Norman Stone konuşmasını, "Biz, ortalığı karıştırmaktan ve anlamsız bir kasıtle suyu bulandırmaktan başka hiçbir işe yaramayan Ermeni diasporanın sesini kesmesini istiyoruz" diyerek tamamladı.

"TOPRAK PEŞİNDE KOŞUYORLAR"

CHP İstanbul Milletvekili Şükrü Elekdağ ise batıdaki bazı ülkelerin sözde Ermeni soykırımını iddialarını benimsediklerini anlattı. Türkiye'ye yönelen küresel bir tehdit bulunduğunu ve bu suçlamaların Türk dış politikası üzerinde baskı yaptığını ifade eden Şükrü Elekdağ, batılı devletlerin Ermeni iddialarını Türkiye'ye karşı koz olarak kullandıklarını söyledi. Bu tür olayların sürekli gündemde olduğu bugünlerde Ermeni tarafının muazzam bir faaliyet içinde bulunduğunu anlatan Elekdağ, savundukları iddialarla ilgili her yıl (yalan-yanlış) binlerce kitap ve makale yazdıklarını, her vesile ile sempozyumlar düzenlediklerini, ses getirecek lobicilik faaliyetlerinde bulunduklarını kaydetti. Bütün Ermeni dünyasının kendisini son bir asırdır Türkiye'ye karşı savaş içinde gördüğünü belirten Elekdağ, şöyle devam etti:

"Bunun bir amacı var. Amaçları, Ermenistan'ı Anadolu'nun doğusundan toprak olarak büyütme. Bunun peşinde koşuyorlar. Bunun için de "4 T" stratejileri var. bunlar; tanıtım, tanıtma, tazminat ve toprak... Bunu yıllardır kimseye anlatamadık. Bugüne kadar tanıtma ve tanıtımda mesafe aldılar. Son olarak ABD'de soykırıma uğradığını söyleyen bir kesim açtığı tazminat davasını kazandı ve tazminat aldı. Yani 3. üncü

aşama da geçti. Tanıtım, tanıtma, tazminatta mesafe aldılar, şimdi sıra toprakta... Biz bu edilgenlikle bu davayı nasıl kazanacağız? Karşımızda bu dava için seferber olan büyük bir kesim var." Devamla, "Tehcir, Cenevre Sözleşmesi'ne uygun, burada Türkiye açısından endişe edecek bir şey yok" diye konuştu.

Daha sonra, Tehcirin, Cenevre Sözleşmesi'ne uygun olarak bir "askeri gereklilik" çerçevesinde uygulandığını anlatan Aktan, şöyle devam etti: "Dönemin yönetiminde ve Türk toplumunda Ermenilere karşı yok etme kastı asla mevcut olmamıştır. Çünkü Ermenileri aşağılık gören bir ırkçı nefret yoktur. Ne daha önce, ne de o sırada ortaya çıkmıştır. Böyle bir duygunun ne yazılı, ne sözlü örneği vardır. Tam tersine Ermeniler Osmanlı Türklerini aşağı, gayri medeni, vahşi, hatta barbar görmüşlerdir. Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa'nın tarihi önyargıları ya da ırkçılığının yol açtığı savaşlarda ve bu ırkçılıktan esinlenerek Türkleri aşağı gören Balkan Hristiyanları ve Ermenilerin isyanlarıyla yıkılmıştır. Osmanlı hakimiyetinden çıkan bölgelerdeki Türk ve Müslüman' lar ırkçı nefretle katledilerek Anadolu'ya sürülmüşlerdir. Dünya bu trajedilere kayıtsız kalmıştır. Bu açıdan Osmanlı'nın yıkılışı, basit bir askeri-politik kuvvet mücadelesinin çok ötesine ve ilerisine taşınmış ve tarihi gerçeğe aykırı olarak, soykırım niteliği kazanmıştır. Belki de bu nedenle geçmiş travmalarımızı unutmayı yeğliyoruz. Tarih çalışmalarında Ermeni olaylarına fazla değinilmemesinin nedeni de bu olmalı. Yine aynı nedenle Kurtuluş Savaşı'nı kazanan ve Cumhuriyeti kuran kuşaktan sonra, kendimizi batıya karşı küçük görmek, özgüvenle mücadele edememek, sürekli suçlu hissetmek gibi depresif ve yersiz duygular giderek toplumumuza hakim olmaktadır."

PROF.HALACOGLU'NUN KONUSMASI

TÜRK TARİH KURUMU BAŞKANI PROF. DR. HALAÇOĞLU konuşmasında: "BİZİM TARTIŞMAKTAN UTANACAK NE BİR TARİHİ GEÇMİŞİMİZ, NE DE SOYKIRIM VARDIR" Türk Tarih Kurumu (TTK) Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu, "bu ülkede yaşamaktan ve bu milletin bir ferdi olmaktan gurur duyduğunu" belirterek, "Bizim tartışmaktan utanacak ne bir tarihi geçmişimiz, ne de soykırım vardır" dedi. İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) ve Sivil Toplum Kuruluşları Birliği Platformu'nun işbirliğiyle İTÜ Maçka Yerleşkesi'nde düzenlenen "Türk-Ermeni İlişkilerinde Tarihi Gerçekler" konulu sempozyumun öğleden sonraki bölümünde "1915 Soykırım İddiaları... Savcılar ve Hakimler" başlıklı bildiri sunan Prof.

Dr. Halaçoğlu, bu konunun bilimsel olmaktan çıkıp siyasal alana dönüştürüldüğünü vurguladı. Dünya Savaşı'nda Ermeniler'in de diğer insanlarla aynı acıyı paylaştıklarına işaret eden Halaçoğlu, bu konuyla ilgili Osmanlı arşivleri gibi diğer devlet arşivlerin de henüz tam anlamıyla incelenemediğini belirttiği konuşmasına öyle devam etti:

"Osmanlı arşivleri son 1 yıldır internet ortamındadır. Osmanlı arşivlerinin yüzde 10'u incelenebilmiştir. Buna rağmen soykırıma uğradıklarını söylemektedirler. Bu durumda verilecek yanıt 'hayır' olacaktır. Bu takdirde iddianameyi hazırlayanlar ile kararı verenlerin varmak istedikleri sonuç nedir? Yok eğer 'yeterli bilgilerimiz var' deniyorsa, bu durumda ellerindeki verileri dünya kamuoyuna sunmaları gerekir. Ama görülen o ki ellerinde böyle bir veri yok. Bilgi Üniversitesi'nde yapılan sempozyumda 'belgeyle tarih yazılmaz', 'soykırımın belgesi olmaz' denildi.

Atilla ALPAY

HANGİ GENÇLİKLE NEREYE?

Büyük yazar ve şair aziz Hocam son makalesinde “M. Âkif ile Âsım'ın Nesli'nin bu toplumun oluşumundaki önemli yerleri iyi bilinip gençlere benimsetilmeden, bu ülkenin geleceği belirsiz; yabancılaşmanın tehdidi altındadır. Bunu iyi bilmeliyiz...” diyor.

Hemen her gün bir eğitim kurumunu ziyaret edip Yeşilay konferansları veren birisi olarak karşımda gördüğüm gençlik profili hakkında hiç de iyimser değilim. Tabii bu profil aslında onların ebeveynlerinin de talihsiz bir izdüşümüdür aslında.

Kanaatimce ortada gençlik filanda yoktur. Hele “Ey Türk Gençliği” hitabede kalmış hatta tarihe karışmıştır. Bir ila on yedi yaş arası çocuk ve ergen insan topluluğu tümüyle kendine ve değerlerine hatta inancına yabancı bir gençliktir. Tespitime göre Türkiye topraklarında yeni bir Amerikan kolonisi yetişmektedir. Bunların nüfusu 26 milyondur ve on beş milyonu da talebedir. Tabii “talebe talebeden demektir” oysa bunların da velilerinin de gelecekte neyi talep edeceklerine dair en ufak bir fikirleri bile yoktur. Bu yeni Amerikan nesli doğru dürüst Türkçe konuşamamakta, gramer bilmemekte ana-babasından öte kimseyi tanımamakta ve kendi aralarında geliştirdikleri garip bir lisan ile hatta çoğu zaman da argo ile konuşmaktalar. Büyük bir kısmı ilkokulda sigaraya, ortaokulda içkiye başlamakta, ilerleyen yaşlarda da enerji içecekleri ve biralar ile ağır alkollü içkilerin esiri olmaktalar. Kola bağımlılığı artık iyice yerleşmiş ve bunu da fastfood yiyecekler, cips hamburger ve diğerleri takip ettiği için ortaya bizim çocukluğumuzun iki katı cesametinde yeni ve tuhaf bir nesil çıkmış bulunmaktadır. Büyümeden küçülmüş ve büyük bir kısmı küçük dağları ben hallettim edası ile dolaşan; dünyada ne kadar moda varsa takip eden, para kazanmanın güçlüğü bilmediği ve asla da bilemeyeceği için çok kolay harcayan bu genç insanlar topluluğu ile o yaştaki Çanakkale mücahitlerinin ve Asımın neslinin de en ufak bir alakası bulunmayacaktır elbette.

Yüzlerce diziden gördükleri gibi yaşayan ve esrarkeş şarkıcı ve sarhoş türkücülerin peşinden adeta uçarcasına koşan bu milyonlarımıza

hiçbir nasihat ve eğitim sistemi para etmemektedir. Çünkü onları televizyon dizileri ve internet zaten gereği kadar yetiştirmiştir. Tüm dizilerdeki alkol sofralarında eniştelerine aşık ablalarını görerek ve gayrı meşru çarpık ilişkileri takip ederek onları taklit edenler kadar bunlara müsaade eden ebeveynlerde suçludur elbette.

Neticede bu gidişat ve zorlamalarla liseler ortaokul, ortaokullar da ilkokul seviyesine adeta çekilmiş ve hatta indirilmiştir. Genel kültür, Adabı muaşeret, yüksek ahlak, Milli ve manevi ,hatta bedii değerler adeta küserek bu toplumu terk etmişlerdir. Sayıları iki yüze yakın üniversitenin pek çoğunun ise seviyesi bir memurluk sınavında bile başarı sağlatamazken hayatta başarı nasıl sağlanabilecektir. Bilimsel makale, buluş ve dünya çapındaki araştırmalara dair hayallerimiz henüz temenniler halindedir.

Hemen her köyde ve kasaba açılan üniversite ve kampuslar oraya yığılan genç nüfusun bitmez tükenmez ihtiyaçları için esnafın işlerini biraz yoluna koymaktan başka bir işe yaramamıştır. Üniversite sanayi işbirliği masalları bende yıllardır ninni etkisi yapmaktadır. Hayata hazırlamaktan uzak ve ülke gerçekleriyle hiç ilgisi olmayan mevcut eğitim sistemimiz yüzde doksan işletmeciyi yetiştirmekte ve hemen herkes okulu bitirince bir masaya ve bilgisayarın karşısına yerleşerek bir şeyler işletip, imza atıp çuvalla para kazanacağını ve ispanyada şatolar kuracağını zannetmektedir. Babasının tezgahını devralma talihine sahip olmayanlar için ise durum bir felaketten ibarettir.

Birde muhafazakar ailelerin çocukları olan bir kısım İslamcı(!) gençlik kesimi vardır. Bunlar da mevcut moda rüzgarlarının ve çağdaş trendlerin(!) etkisi altında kendilerine yeni bir sosyete ve giyinme tarzı icat etmişler, daracık kot pantolonlarının üstüne başörtüsü, pardesülerinin altına Amerikan spor ayakkabıları, cilbablarının tepesine de rengarenk eşarplarını hörgüç gibi bağlayarak Çin parfümlerinden oluşan ağır koku bulutları içerisinde ana caddemizde boy göstermektedirler. Büyük şehirlerde sevgilileriyle sarmaş dolaş gezinen bu gençlerimizin ilimizdeki temsilcileri de sayıları gittikçe artan kafeteryaların baş müşterisidirler.

Çoğundaki en pahalı cep telefonları babalarında bile yoktur ve hepsi de sevgili ebeveynlerinin gözbebeğidir ve ne isterlerse yapmalıdırlar. Gittikleri ol tuttukları takım, konuştukları Türkçe doğrudur, peşinden gittikleri esrarkeş şarkıcılar doğrudur. Müzik onların müziğidir. Sanat onların yaptıklarıdır. Bunların haricinde bizim deminden beri söylediklerimizin hepsi yanlıştır zaten.

Okul bitince kapak Amerika'ya atılmalı, susayınca kola içilmeli, su gibi İngilizce bilinmeli, Hıristiyan Avrupa'nın ne kadar adeti ve rezilliği varsa benimsenmeli, sevgililer günü filan asla atlanmamalıdır. Beş vakit namaz kılmak Müslüman olmak için yeterlidir. Ona da hacdan gelince başlanmalıdır. Şehir olarak yılbaşı gecesi iki yüz tanker içki içilmeli ve bir gün mutlaka zengin olunmalıdır. Tabii bunun içinde hedefe ulaşmak için her yol sonuna kadar denenmelidir.

Ana caddede normal bir otomobilin beş katı zehirli gaz üreten ve üç katı benzin tüketen dev ciplere imrenerek bakanlar ve lüks vitrinleri seyredenler; zavallı aziz şehrimizde il nüfusunun yüzde kırkının yeşil kartlı olduğunu ve kenar mahallelerde ne kadar öksüz, dul, yetim, aç, perişan ve yoksul insan olduğunu asla bilmemektedirler. Mevcut ne kadar cemaat, cemiyet, stk aktivist vs varsa kendi çevresinde, yurdunda, partisinde, dergahında bulunan ve belki hakikaten düzgün, iyi Kur'an okuyan bir avuç yavruya bakıp teselli bulmakta ve büyük resmin tamamını kimse görememektedir.

Akşama kadar birbirlerini eleştiren siyasilerimize ve bizi yönetenlere soruyorum. Bu konulara dair bir öneriniz, çözümünüz veya hatta bir diyeceğiniz var mı?

Buradayım bekliyorum!

Adam gibi çocuk yetiştiren o bir avuç ebeveyni yukarıdaki ifadelerimden elbette tenzih ve tebrik ediyor, selamlar yolluyorum.

Saygılarımızla...

Suhubi Ulvi CIRUL

TEL TEL YAPIMI

Çorum`a özgü, soğuk kış geceleri eğlenmek amacıyla yapılan bir şekerleme türü olan TEL TEL, havaların iyice soğuduğu kış gecelerinde, akraba, eş dost veya konu komşu bir araya gelerek yaptıkları, fakat yapılışı zor olmasına rağmen, sonrası eğlenceli geleneklerimizdendir.

O anda evde bulunan insanlara yetecek miktarda hazırlanılmak üzere, toz şeker, çok az limontuzu ve su, şerbet olup köpürünceye kadar kaynatılır, kaynatılan şerbet tepsiye dökülür, tepsi içindeki şerbetin soğuması için kar üzerine bırakılır ve takip edilir. Soğutulmak üzere tepsinin dışarıya bırakılmasıyla birlikte dikkat edilmezse ilk şakalaşma ve eğlence de başlar. Tel Tel yapıldığını öğrenen komşular şaka amacıyla, kar üzerine soğutulmaya bırakılan tepsideki şeker ağdası soğumadan, eriyik halde iken ipin ucuna takılan bir çengel, ağdanın içine atılıp soğuyunca çekilir ve tepsiyi evine götürür. Ağdayı hazırlayan ev bekleye dursun tepsiyi götüren ev Tel Teli hazırlar ve tepsisini aldığı ev halkını evine davet eder, eğlence diğer evde devam eder. Tepsi başkaları tarafından götürülmeden eve soğumuş halde getirilmişse, tepsi içindeki şeker ağdası rulo biçiminde sarılır, ilk önce iki kişi tarafından 18-21 kere sıkılarak inceltip uzatılır, katlanır inceltip uzatılır halka yapılır sıkılarak halka çevrilir, ağda beyazlayıncaya kadar çevirme işi devam eder.

Beyazlayan ağda halkası, kokulu olması için toz haldeki leblebi unu karıştırılmış kavrulmuş un serilmiş tepsiye yerleştirilir, tepsinin etrafına kaç kişi sığarsa oturulur. Ağda halkası, tepsinin içinden dışına yarım tur dışa ve soldan sağa her iki yönde uyum içinde çevrilerek halka uzadığında yine katlanarak tepsiye yerleştirilir, ağda halkası tel tel ayrılıncaya kadar çevirme işlemi devam eder.

Yapılmış olan tel tel, avuç içi büyüklüğünde kopartılarak orada bulunanlara ikram edilir, çocuklar arasında çeşitli şekillerde tel tel yeme yarışmaları düzenlenir, örneğin tel tel yenirken tosyaa denilerek tel tel üzerindeki unun genze kaçmasıyla boğaz tahriş olur öksürülür, diğer bir eğlence, yarışmaya katılan çocuklar ellerini arkada tutarak yerdeki tabaktan, tel teli en hızlı yeme yarışı yaparken yüzleri şeker ve un olur, yine undan boğazları tahriş olur suu diye yardım isterler, gece böylece eğlenerek devam eder.

Bu tür eğlencelerle, uzun kış geceleri eş dost ve çocuklarla birlikte hem eğlenilir hem de kültürler gelecek nesillere aktarılır. 10 kişilik tel tel için gerekli malzeme: 3 kg. Toz şeker 3 litre su 1 fındık büyüklüğü limon tuzu 2-3 kg. kavrulmuş un 10-Ocak -2011

Nurdane DURAK

ONKO-SAV DERNEĞİ

Hepimiz Onkoloji hastalığı hakkında doğru yanlış bir takım bilgilere sahibiz. Ama ONKOLOJİNİN kanser birimi olarak ifade edilebildiğini kanserin oluşumu, nedenleri, kalıtımla ilişkisi, tanısı, tedavisi, kanserle ilgili istatistikleri düzenlediğini ve kanserden korunmayla ilgili bir tıp dalı olduğunu, kanserin kötü huylu bir tümör türü olduğunu, TIBBİ ONKOLOJİNİN Yani MEDİKAL ONKOLOJİNİN kanserli hastaların bu açıdan takip ve tedavisini yaptığını , cerrahi ve radyoterapiden sonra da bu hastaların bakımını üstlendiği, bu bilim dalının uzmanlarına ONKOLOG denildiğini bilen ve Onkoloji hastaları için Türkiye ve Çorum ‘da ne gibi çalışmaların olduğunu ve ne gibi yeni çalışmaların yapıldığını bilen çok az kişi vardır.

Derneğimiz ONKO-SAV yani Onkoloji Hastaları Yardımlaşma ve Savaşma Derneği Çorum Devlet Hastanesi İntaniye Doktoru SAYIN AYHANIM TÜMTÜRK tarafından 2005 yılında kurulmuş olup bu yıldan bu güne kadar faal bir şekilde 100 üyesi ile çalışmalarına devam etmektedir.

Derneğimizin amacı; Çorum halkını kanser konusunda bilgilendirme, bilinçlendirme, ve hastalığı daha az seviyeye düşürmektir.

Derneğimize kayıtlı 180 hastamız vardır. Sadece çorum merkezde değil ilçelerimizdeki ve köylerimizdeki hastalarımıza da her konuda desteğimizi ve yardımlarımızı esirgememekteyiz. Bazı hastalarımızsa bizden sadece manevi destek beklemektedir.

Derneğimiz sadece hastalarımıza değil hasta yakınlarımıza da her türlü desteğini sağlamaktadır.

Türkiye’de Çorum’da dahil olmak üzere 23 ildeki onkoloji dernekleri birleşerek 2010 temmuz ayında bir federasyon kurdular. Yine bu 23 il içerisinde Çorum’unda dahil olduğu 7 il yönetiminde görev aldı.

Çorum Onko-Sav Derneği bu federasyonun hem kurucu üyesi hem de yönetiminde görev almaktadır. Ayrıca Türkiye Kanser Daire Başkanı SYN. Dr. Murat Tuncer; bu federasyonun hem kurucu üyesidir, hem de yönetiminde görev almaktadır.

Federasyonun amacı: kansere karşı toplumsal bilinci ve duyarlılığı geliştirmektir. kanseri önleme, tarama, erken teşhis, teşhis tedavi, tedavi sonrası takibin sağlanması amacıyla devlet ile sivil toplum kuruluşlarının iş birliğini sağlamaktır.

Onko-Sav Derneğine gelen hastalarımız hastanede sorunlarını tam anlatamadıklarını, yeterli ilgi göremediklerini, yetkililerin duyarsızlıklarını, yeteri ilgi göremediklerini, toplumun kendilerini anlamadıklarını, hastalıkları nedeniyle kendilerini dışladıklarını, kendilerine çok yoğun duygusallıkla(yani acıyarak veyahut ta üzülerek) baktıklarından şikâyetçi oluyorlar.

Biz dernek olarak bu hastalığın basit bir grip algılanması gerektiğini, hastalığın herkesin başına gelebileceğini, hastalığa yakalanan insanların morale çok ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Derneğimiz ile KETEM(yani kanser erken teşhis tarama ve eğitim merkezi)ile işbirliği sayesinde kanserden korkmadan korkutmadan bize başvuran her bayana kanser tarama testleri yaptırmaktadır.

Ayrıca derneğimize bağlı olarak Gençlik Kollarımız vardır. Yeşilay başkanı Syn. Atilla Alpay ile Onko-Sav gençlik kolları birlikte faaliyetlerini sürdürmektedirler. Gençlerimizi tehdit eden sigara, alkol, bağımlılık yapan uyuşturucu maddeler, enerji içecekleri, kola gibi gazlı içeceklere, fast food türü yemek çeşitleriyle savaş da lise ve üniversite gençliğini bilinçlendirmeyi hedefliyoruz.

Bazı kişilerin derneğimizin adını kullanarak para topladıklarını hastaların duygularıyla oynayarak kendi çıkarları uğruna hastalar üzerinden prim yapıp rant sağlamaya çalışarak derneğimizin adını kötüye kullandıklarını duymaktayız. Ama çorum halkının böyle insanlara prim vermediğini ve asla vermeyeceğini bilmekteyiz.

Başta Çorumlu iş adamlarımız ve sevgili halkımızın maddi manevi desteği ile dernek olarak yolumuzda emin ve kararlı adımlarla ilerlemekteyiz.

İsa KAYACAN

ŞEHİRLER, ŞEHİRLERİMİZ

Şehirler, şehirlerimiz... Kentler, kentlerimiz. Her iki başlıkta geçerli.

Şu veya bu nedenle gerçekleştirilen seyahatler sonunda görülen, gezilen şehirlerimizin, yerleşim birimlerimizin satırlara, mısralara dökülerek anlatımları geniş kareli fotoğraf çekimi, sergilenmesi, albümlere yerleştirilmesi gibidir. Fatma Uçarlar, şair ve yazar. Her gittiği yerle ilgili, yerleşim birimiyle ilgili gördüklerini, duygularını sayfalara, mısralara aktarıyor.

-“Çocukluğumdan beri Türkiye hatırasını incelerken, Ege Denizi ile Akdeniz’in birleştiği yer olan Datça ve Bodrum yarımadaları ile Karadeniz’e burnunu biraz fazlaca sokmuş olan Sinop’un bulunduğu bölge, daha doğrusu Doğu Karadeniz Bölgesi en çok ilgimi çekmişti” (Bir Sevda oldun yüreğimde’nin girişi)

-“Fazla yağmur almayan Şebinkarahisar’ın havası bize oyun oynamıştı/Giresun’a kadar gittikten sonra Trabzon’u Sümela’yı görmesek olur mu?” İki cümleyi, iki paragrafın anlatım hazırlıkları Fatma Uçarlar’dan.

ISPARTA GÜLÜ

Fatma Uçarlar’ın altı dörtlükten meydana gelen “Isparta Gülü” başlıklı şiirinde Isparta anlatılıyor. Isparta ile ‘gül’ün bütünleştiği noktasından hareket edilerek bir dörtlüğünde şöyle anlatılıyor:

-Bülbül figân eder, dalda yaprakta,
Büyür Isparta gülü, dağda, toprakta,
Gülyağı damla damla, akar imbikte,
Yârin yollarına ser, Isparta gülü...

Fatma Uçarlar, yıllarca görev yaptığı Burdur'dan da sıkça sözeder şiirlerinde. Duygularını ortaya koyar içten, samimi; anlamlı;

BURDUR

Ben sende Burdur'u gördüm,
O yüzden sevdam sana değildi,
Kollarını açtığın an,
Bir kolunda Tefenni'yi,
Bir kolunda Ağlasun'u gördüm,
Bu yüzden sevdim bu kolları,
Ben bu kollarda tüm Burdur'u sevdim..
Benim sevdam Burdur'aydı,
Ben sende Burdur'u sevdim, Burdur'u..

Arkasından Yozgat ilimiz gelir. "Kayboldum Yozgat ilinde" başlığıyla Fatma Uçarlar, avuç içi kadar Yozgat'ta kaybolur. Demek ki görünüm genişliği var. Yozgat'ın.

YOZGAT

Annemin sevdiği türkü dilimde,
Bozok Yaylası'nda yürür dururum.
Vatanımın güzel Yozgat ilinde,
Tarihime içten selam dururum.

Bir başka kentimiz, Bodrum'da görürüz Fatma Uçarlar'ı. Bodrumla ilgili duygularını da dile getirir uzunca şiiriyle. Bir dördlüğü bu şiirin:

BODRUM

Beyaz iki katlı, evlerin hepsi,
Kalenin üstünde mehtabın tepsi,
Denizin dalgasız, suyun ipeksi,
Yüreğim sevdaya daldı, sevindim. .

YILIN SÖZLERİ (1):

1- Kırgınlıklarım, kızgınlıklarım, sana söylediklerimin, yazdıklarımın hepsi tamamı yalan.

Sensiz yapamadığımdır, seni sevdiğim, özlediğimdir gerçek, doğru olan (18.12.2008)

2- Artık eskisi gibi; kızmayacağım, kırmayacağım, kırılmayacağım, Yanlışlarımı tekrarlamayıp, düzeltme çabası ve yorgunluğu içinde olamayacağım,

Tüm delil ve tanıklarımlla, vicdanımda kurduğu mahkemede, mutlaka berat edip aklanacağım. (19.12.2008)

3- İsimsiz yazılanlar; olaylar, konu veya konulardan haberleri olanlarca, 50 veya 100 kişi tarafından bilinerek okunur, yorumlanır, İsimli yazılanlar, gönderilen 350 yayın organının sayfa ve sütunlarında, 8-10 bin hatta daha fazla kişi tarafından, bilinerek, hatırlanarak okunur. (20.12.2008)

Selma GÜRSEL

TEPSİ ÇÖREK

2 orta boy patates

Yarım kilo un

1 küçük paket yaş maya

Bir miktar margarin

2 kaşık Sıvı yağ

1 yumurta

2 kaşık yoğurt

Bir miktar tuz

İstenildiği kadar susam

Bir kaba un, maya ve tuz konularak ılık su ile kulak memesinden cıvık olarak yoğrulur.

Çöreğin kızartılacağı tepsi yağlanarak bir miktar un serpilerek tepsiye yapışması önlenir. Yoğrulan hamur tepsiye dökülür.

Karışımın tepside mayası gelmesi için bekletilir.

Mayası gelerek tepsi ağzına kadar dolar. Bir kapta iki kaşık yoğurt iki kaşık sıvı yağ ve bir yumurta güzelce çırpılır kabaran hamurun üzerine fırça ile sürülür. İstenildiği kadar Susam ekilerek sıcak fırına sürülür.

Çörek pişince fırından çıkartılır biraz soğulunca bıçakla istediğiniz büyüklük veya şekilde kesilerek servis yapılır.

Özkan KARACA

İSTANBUL' DA KİMSESİZ

Bir ılık sonbaharın yalnızlığında
Semayı karabulutların ördüğü saatlerin diliminde
Akşamın soğuk deminde, Kadıköy sahilinin dizinde
Yüreğimi saran kor alevlerin dibinde

Yalnızlığın sarsıcı kollarında
Gözlerimde ki nemler bedenimi titreterek
Gönlümdeki yaslar ruhumu kemirerek
Kalbime dolan hicranla ezilerek
Akşamın soğuk deminde
Fırtınaların savurucu elinde
Ufukların çizgisine doğru ayaklarımı sürüyorum

Gecenin ıssızlığında karanlığı yırtan adımlarında
Karanlığın anlık soluğunda gözlerimdeki dolunay
Sahillerin bedenimi alıp sürükleyen boyunda,
Karabulutlar başımda taç
Dalgaların kayalıkları döven hırçın seslerin çığlığında
Yürüyorum karanlığın gizlediği ufuklara doğru

Dilimde dökülen heceler nakış, yaratana yakarış
Kalbime saplanan hançer feryat oluyor
Ruhuma vurulan tokmak çığlık oluyor
İdrakime yığılan seller sızı oluyor
Zihnimde ki iğne, fikrimdeki yara
Eğik bedenime ağırlık oluyor

İstanbul gecesinde bulanıklarla islenmiş ruhum
İstanbul gecesinde buhranlarla seslenmiş kafam
Gecenin ıssızlığında, hüznlerin ıslığında

Kafamın odasını sarsan uğultu yüklü

Çilekeş kimsesizlerin yorganı olan karanlık
Üzerlerinde yüklü kasvet, ümitlere olan ahdet
Sisli ufukların aydınlığına uzanan eller
Yıkık bir hülya gibi sönük ve donuk

Hicranın kollarında, hüznlerin alevinde
Ayak izime dolanan bir kedi yalnızlığıma sokulan
Karanlığı inleyen kedinin mırıltısı gözlerimde yağmurlu
Yürüyorum karanlığın meçhullerine doğru

Ruhumu kaplayan kara perdelerin bağrında
Gönlümü dolduran sislerin altında
Kedinin mırıltısı ve dalgaların tokadı
Kulaklarımı iğneleyen.
Yürüyorum karanlığın gizlediği ufuklara doğru

Ey İstanbul..! Hep yaşanılmaz hüznlerin ile
Sende mutluluk ver hazanlarında
Hayallerimin aynasında sen, gözlerimin boğuntusunda sen

İn cin uykuya dalınca
Gecenin boğucu uğultusunda dişlerde gıcırtı
İki yanımda kanatlan evlerin ateşi dinmiş
Evsizliğin evinde kör pencerelere gözleri yapıştırarak
Yalnızlığın rıhtımında hülyalar la süzülerek
Düşlerin tebessümünde lekeli tablolarla kapılarak
Kimsesizliğin sessizliğinde, kimseleri bekler gibi
Yalnız ve yıkık

Muhsin AKTAŞ

GELİYORUM YAR SANA

Kader savurdu bizi düştük çok uzaklara
Ağustosta üşüdük sarıldık kazaklara
Hasret ağın ı ördü tutulduk tuzaklara
Kırarak zincirleri geliyorum yar sana

Aramıza dağlardan barikatlar örüldü
Sevenler sevdiğinden ıraklara sürüldü
Özlemin tüm sancısı yüreklere kuruldu
Yararak sarp dağları geliyorum yar sana

Dünya arenasında duyulan sözlerini
Sen düşünce aklıma parlayan yüzlerini
Her gördüğüm çiçeğe övdüğüm gözlerini
Sararak gizlerime geliyorum yar sana

Uykumu parçalayıp dağıttım yıldızlara
Düşümü hırpalayıp taktım çuvaldızlara
Yanılıp aldanmadım süslenmiş yaldızlara
Sorarak izlerini geliyorum yar sana

Sen gönlümün şahısın senden gayri bilemem
Öleceksin deseler senden ayrı ölemem
Mizabi şu ömrüme seniz bir gün dilemem
Sererek özlerimi geliyorum yar sana

Üzeyir Lokman ÇAYCI

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 146 25 Nisan 2011

HAMUR ERSİNİ

Hazırlayan **Mahmut Selim GÜRSEL** *yazışma*
adresi corumlu2000@gmail.com

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL BİZ BURADA MIYIZ?
Galip BARAN ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ' NE ÖNERİLERİMİZ!
Ali EMİROĞLU HATIRALAR
Mustafa TURAN ANLAYAMAYANLAR AĞLAYAMAZLAR
Mustafa Nevruz SINACI TÜRK ADA'LARI İŞGAL ALTINDA
İsa KAYACAN NAZLI'DAN:BİR HAYAT MASALI
Mustafa Nevruz SINACI HAKİKATİ KONUŞMAKTAN
KORKMAYINIZ!
Selma GÜRSEL HAMUR AŞI
Erhan TIĞLI DÜĞÜN BAYRAM ZAMANI
Muhsin AKTAŞ KÖR KURŞUNLA VUR BENİ

Mahmut Selim GÜRSEL

BİZ BURADA MIYIZ?

Bu günlerde bizlere eskilerin söylediği “Ben yaparım sen yapmazsın”, Ben söylerim sen söyleyemezsin”, Ben vururum sen vuramazsın” ve başkaları ile özleştirebileceğimiz pek çok ben yaparım sen yapamazsın olgularını her nedense hepimiz kullanmaya başladık.

Bu çeşit benliklerin muhataplarının bu söylemleri ve icraatları yapmalarına cevap verememe ve cevaplayınca da başlarına ummadıkları ve akıllarına getiremeyecekleri işlerin geleceğini bilmelerinin enjekte edilmesinden dolayı hiç birimizin gıkı bile çıkmamaktadır. Bu olay ve söylemlerden neden ise yüzyılımızın verdiği refah ve müreffeh hayatımızın yaşamamız olarak düşünüle bilir mi?

Atalarımızın “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” sözünü mü uygulayanlardan olmamız acaba bizlerin başka bir problem ile mi uğraşmamızdan meydana gelmekte? Yoksa vurdumduymazlığımızın veya vurdumduymazlıkla yetiştirildiğimizin bir sonucu mudur?

Sanal ortamlarda yazılanlara hemen inanmamız da bu işlevlerin birisi olarak mı karşımıza çıkmakta. Bir komut ile on binlere veya yüz binlere bir bilgiyi anında ve hepsine birden yollaya bilmenin avantajını bilen birileri bizi bu sıralar adeta afyonlayarak uyuşturmakta bir nevi robota döndürmekte midir? Bu ilgisizliklerin ve aslının olup olmadığını, bu bilginin bana faydası veya zararı dokunacağını bilmeden kabullenmeye programlandığımızın bir işareti midir?

Sorgulamamız gerek olan günlük olaylara dikkat etmememiz, günden kopmamız için neler olduğunu neden düşünmüyoruz?

Biz burada mıyız?

Galip BARAN

ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ' NE ÖNERİLERİMİZ!

- “Okumuyoruz, sorgulamıyoruz”
- “Sorunların temel sebebi bilinçsizlik”
- “Gerçek gündemden uzaklaştırılıyor”
- “Özgürlükten yana kaygılarım var”
- “Beklentilerimin karşılanması zor”
- “Yargıda kadrolaşma endişelendiriyor”
- “Barınma ve ulaşım sorunumuz çözülsün”
- “Biz ne yapabiliriz”
- “Gençlik gündemi izlemiyor”
- “Sosyal Etkinlikler yetersiz”
- “Üniversite ve devlet yetersiz”
- “Eğitimde fırsat eşitliği sağlansın”
- “Parasız eğitim talep ediyorum”

“Bilinçsizlik”ten söz eden Hazal Öcal (İstanbul Bilgi Üniversitesi), Mahmut Zeki Çağlar (İstanbul Bilgi Üniversitesi) ve Onur Polat’a (Ege Üniversitesi) sorum: Bilinç sözcüğünün fiil olarak kullanıldığında nesne almayacağını, diğer deyişle, hiç kimsenin bir başkasını bilinçlendiremeyeceğini, “farkındayım” ta da “biliyorum” yerine kullanılamayacağını, insanın okuyarak bilinçlenemeyeceğini biliyorlar mı?

Onlar da, çokları gibi, “bilinçli” olduklarını düşünüyorlar mı?

Değerli öğrencilerin bu konuda bilmelerini istediğimiz önemli gerçek: Sözlükteki tanım “yeti” sözcüğüyle sınırlı olan, “sorumluluk” içermeyen “bilinç” bütünsel bir kavramdır. Bu nedenle, “çevre bilinci”ne sahip olan, çevreyi kirletmediği gibi aşırı tüketmekten (israftan) kaçınır, trafik kurallarını ihlâl etmez ve vergi kaçırmaz, (kul hakkı yemez) bu tür yolsuzlukları yapmaz...

Bu noktadan hareketle değerli öğrencilere, çevrenin kirletilmediği, israfın önlendiği, trafik kurallarını ihlâl edilmediği, verginin kaçırılmadığı (kul hakkının yenmediği) bu tür yolsuzlukların yapılmadığı bir Türkiye’nin inşası için başlattığımız projenin uygulamasında yer almalarını bizimle işbirliği yapmalarını öneriyoruz.

Bu projenin başarıya ulaştığında öğrencilerin sözünü ettikleri “olmayanı varmış gibi yapmak”, “eğitimsizlik”, “parasız eğitim”, “hoşgörüsüzlük”, “duyarsızlık” , “sosyal etkinlikler” ve diğer konulardaki sorunların sona ereceğini kendi yaşamımızdan biliyoruz...

TEL: (0252) 382 34 77 / (0535) 844 84 76

E-POSTA: galipbaran@ttmail.com

WEB: www.bilinc-universitesi.blogspot.com / www.galipbaran.blogspot

Ali EMİROĞLU

HATIRALAR

1949'da, Urfa'nın 60 km güneyinde bulunan Akçakale'de Hükümet Tabibi olarak görevliyim. Görevimin ağırlığını veba mücadelesi teşkil ediyor. Veba hakkında büyük bir bilgiye sahip değilim ama Bakanlığımızın oraya zaman zaman gönderdiği, bilen insanlardan eksiklerimi tamamlamaya çalışıyorum.

O zaman, Ceylanpınar'da bir köy, bir de çiftlik vardı. Bu çiftlikte de hekim idim. Ayda iki defa beni aldırırlardı. Acil vaka olunca da, ayrıca günlük gidiş-geliş olurdu. Üreme Çiftliği Müdürü Ferit Kayıran ile çok iyi arkadaşlık ta kurmuştum.

Bir gün, beni özel olarak çağırdılar. Amerikalı, iki büyük gazetenin başyazarı olan bir misafiri vardı. Misafiri, zayıf, uzun boylu, yaşlı, Türkçeyi iyi bilen bir insandı. Yanında, Türklerden yardımcı olup olmadığını hatırlamıyorum. Safra kalabalıktı.

Gazetecinin Türkiye'ye üçüncü gelişi idi. Bize, eski gelişlerini anlatmıştı. Abdülhamit padişahı iyi tanıyordu. Bir iki defa huzura kabul de edilmişti. Türk dostu olacak ki, Padişah kendisine iltifatlar da etmişti.

Gazetecinin ismini öğrenmiştim amma, zamanında not almak alışkanlığım olmadığından, şimdi hatırlamam mümkün değil. Pek te zor bir ismi yoktu. Osmanlı topraklarını, bütün Anadolu'yu katır sırtında dolaşmıştı. O zaman genç olduğuna göre, söylediklerinin yapılmaması için bir sebep görmemiştik. Şimdi de, Osmanlı devrinden pek te farklı durumda değildik. Yollarımız topraktı. Kendisinin bir jeep arabası vardı. Bu zamanda, önde giden bir arabaya yetişerseniz, tozundan kurtulup ta bir kaza yapmadan onu geçmeniz mümkün olmazdı. Zaten bize, Türkiye'de en mahir insanların şoförler olduğunu da söylemişti. Güzel rakı içiyordu, güzel sohbeti de vardı. Biz de, Türkçeden başka dil biliyor değildik. Onun Türkçesi, benim Fransızcamdan çok iyi olduğu için, Türkçe konuşmuş olması yakınlığımızı da temin etmişti.

Sofra gece yarılarını geçinceye kadar sürdü. Kadehi boşaldıkça, kendisi, espriler yaparak, tekrar doldurulmasını istiyordu.

Veba hakkında bilgiler istedi. Bilgilerimi aktardım. Hem sorumlu ve hem de yetkili idim. Devletimiz her imkânı, o zamanki kısıtlı

durumuna rağmen, temin etmişti. Emniyetimizi temin etmek için de, ilçenin normal jandarma teşkilatı dışında, bir bölük jandarma daha memur edilmişti. Her fırsatta, vebanın Suriye’den geldiğini anlatmaya çalışıyorduk. Arkadaşlarım da beni teyit ediyorlardı.

Odanın duvarında bir sivrisinek, hem de sıtmayı taşıyan cinsinden olanı, bizim dikkatimizi çekmedi amma, Amerikan gazetecinin dikkatini çekmişti. Bize sivrisineği işaret etti. Sıtmayı bunun atıştığını da söyledi. Hafif alaycı bir tebessümle, “bu sinek te mutlak Suriye’den gelmiştir” dedi. Tebessümüne, biz de gülerek karşılık vermek zorunda kalmış idik.

Gece sonunda bizimle vedalaştı. Kendisini pek yakın bulmuştuk. Onun da bizi yakın bulduğu açık seçik ortada idi. Ufak tefek saçmalarımızı da görmek istemiyordu. Suriye’yi yerli yersiz ithamımızı da öyle karşılıyordu. Sabah erkenden, kahvaltıyı galiba yine beraber yaptıktan sonra, bizden ve devlet çiftliği müdürü Kayıran’dan ayrılmış idi. Yolculuk, yine Güneydoğu ve Doğu Anadolu idi. Osmanlı devrinde iki defa katır sırtında yaptığı geziye, üçüncü defa, Cumhuriyet devrinde, bir Amerikan jeep ile devam edecekti.

Bu tesadüfü de, konuştuklarımızı da, ben, belki bir yazıda okurlarıma aktarmış olabilirim amma; olay tamamen hafızamdan çıkmış durumda idi. Bir ömrün bütün olaylarını kafanızda nasıl taşıyacaksınız! Unutma fiili olmasa, bana öyle geliyor ki, insanlar, hele çok okuyan insanların beyinleri çok çabuk yorulmuş olacaktırlar. İşleyen demir ısıldar, denirse de, gereksiz ve pek çok kullanılan demir, ısıldamaya devam etmiş olsa bile, eskimeye devam edecektir. Eskiyen her şey de, bir gün işe yaramaz olacaktır. Unutmak ta Allah’ın insanlara bir lütfü olmalıdır. Şu bizim insanlar, Allah’ın lütuflarına hep kayıtsız kalmışlardır.

Dün akşam, rahmetli Velidedeoğlu hemşerimizin bir yazısını okurken garip bir tedai olayı bu hatıraları kafamda canlandırdı. Velidedeoğlu’nun yazısında da, bizim Amerikanı’nın hikâyesinin aynına benzeyen taraflar vardı. Belki de aynı olayı Velidedeoğlu da yaşamış olabilir. Kendisinin tanıdığı gazeteci de, belki aynı adam idi. Adamın adı, onun yazısında da yoktu. Makalenin altındaki tarih ise 1949 idi.

Aynı tarihte, 1949 Ağustos ayında, rahmetli Velidedeoğlu, İstanbul Hukuk Fakültesi’nin hem hocası ve hem de Dekanı olarak, Van ilimize bir seyahat yapıyor. Van’da bir ilçede, eski, büyük bir Rus kışlası tamir edilerek öğretmen okulu haline getirilmiş. Sevgili hocamız, bu öğretmen okulunu ziyaret etmeyi düşünmüş. O zamanlar, ziyaret edilebilecek binaların topu okul binaları idi. Ayrıca, herkes okul sevdalısı

bulunuyordu. Velidedeoğlu da profesördü ama, o kadar yaşlı da değildi. Hatırlatmak isterim ki, kendisi lise öğrencisi iken, ben de, artık koşup yürüyen bir çocuk imişim. Bu hatırlatmamla, Velidedeoğlu'nun genç bir hoca ve çok genç bir dekan olduğunu işaretlemek istiyorum.

Hocamız, bu öğretmen okulunda, yaşlı, uzun boylu ve oldukça zayıf olan bir Amerikan gazeteciyle tanışıyor. Gazeteci, Amerika'nın iki büyük gazetesinin başyazarı. Türkiye'ye gezmek için gelmiş. Yanında bir kurmay binbaşı, bir de tercümanı var. Velidedeoğlu, bizim tanıdığımız gazeteciye çok benzer bilgiler veriyor da, Amerikalının çok iyi Türkçe bildiği hakkında bilgi vermiyor. Belki de Türkçe konuşmadılar. Velidedeoğlu'nun bildiği yabancı dilleri, Amerikalı gazeteci de biliyordu. Bilinen müşterek dille anlaşmış olmaları da çok muhtemel.

Gazeteci, Velidedeoğlu ile pek açık konuşuyor. Her şeyde geri kaldığımızı, yollarımızın pek berbat olduğunu, otel ve bunun gibi işler hakkında bilgisiz olduğumuzu çekinmeden Velidedeoğlu'na anlatıyor. Hukuk Fakültesi hocası ve Dekanı olarak, kendisine büyük saygı duyduğunu da, Velidedeoğlu anlatıyor. Tanışmışlıktan, ikisi de memnunar.

Gazeteci, bir şeyimizin çok mükemmel olduğunu söylemekten de geri duymuyor: Adliye teşkilatımız ve çok adil hâkimlerimiz...

Demek oluyor ki, gazeteci Türkiye'yi iyi tanıyor. Adalet mekanizmamızın ve hâkimlerimizin de, bütün imkânsızlıklar içinde adalet dağıtmış olmalarına rağmen, imrenilecek durum gösterdiğini iyice tespit etmiştir. Türkiye'ye eskiden gelmemiş, Türkiye'yi iyi etüt etmemiş insanların bu tespitleri yapmaları düşünülemez. Adalet ve hâkimler üzerinde konuşulmuş olması ise, Velidedeoğlu'nun hem profesör ve hem de dekan olmasıdır. Fakülteyi, yeni bitirmiş bir hekimle, Türk hekimliği hakkında böyle tespitler konuşacak değil ya!

Bu yazıyı, gevezelik etmek için yazmadım. Sene 1949 ve bir Amerikalı'nın adalet sistemimiz ve hekimlerimiz için düşündükleri de meydanda. CHP de henüz iktidar partisi. Bir yabancının tespitlerini bile, bizim Başbakanımız tespit etmiş değil. Her şeyi kendisinin başlattığını söylüyor. Adalet sistemi ve hâkimlerimiz için tek takdir kelimesinin ağzından çıktığını duydunuz mu? Kendisini iktidara getiren ilk seçim kanununu CHP yapmıştır. Adalet teminatını getiren CHP idi.

O zaman, bütün okumuşlar, adli teminat nutukları atarlardı. Bunu yapmaya, memur olmamıza rağmen, biz de yeltenirdik. Bizi, bu noktadan şikâyet edene rastlamadık. Bunlardan dolayı da, yeri

değiştirilen bir memur olmadı. Bir dâhiliye vekili, İstanbul’da gazetecilere, kendisinden korkup korkmadıklarını sormuştu. Gazeteciler, korkmadıklarını söylediler. Bakan kendisi ise, vallahi, kendisinin gazetecilerden korktuğunu söylemişti. Demokrat Parti veya öbür sağ parti iktidarların da, gazetecilerden korkan bir bakana rastladınız mı? Adli teminat CHP’nin eseridir. Düşünce doğru çıkmıştır. O gün bu gün, adli teminattan şikâyetçi olan kimseye rastlanmamıştır. Hâkimlerin adalet anlayışından ve tatbik şekillerinden şikâyetçi olan kimse ortaya çıkmamıştır. Şu teminatı, idare amirlerine verelim, diyenler görülmemiştir.

1982 Anayasasında da, Cumhurbaşkanının yetkilerini artıran bazı maddeler, adalet mekanizmasının ve hâkimlerin siyasallaştırılmaması için konulmuşlardır. Yüksek hâkimler ve savcıların bir kısmının Cumhurbaşkanı tarafından seçilmesinin sebepleri arasında bu endişeler bulunmaktadır. Biz de aynı düşüncededeyiz. Adalet mekanizması ve hâkimler ve bu arada savcılar siyasallaştırılırsa, ülke yaşanmaz hale gelir. Adalet mekanizması ve hâkimler, biz insanlar için de bir teminattır. Bu teşkilat ve hâkimleri, mutlak tarafsız kalacaklardır. Yaşarken güvenilecek tek mekanizma budur. Aksini düşünmek, “ihkakı hak” anlayışına yol açmak olur. Bu yolu açmak, kim açarsa açsın, vatana ihanet olacaktır.

Mustafa TURAN

ANLAYAMAYANLAR AĞLAYAMAZLAR

Yemen türküsünü dinleyen Cumhurbaşkanı Gül, gözyaşlarına hakim olamamıştı. Yazılı ve görsel basın, bu kareyi çom önemsedİ. Hakikaten de önemsenmeye değer bir manzaraydı. N. Fazıl'ın, Reis Bey adlı eserinde bir sahne vardır. Eseri okuyan okuyucularımız hatırlayacaklardır. İdama mahkum edilen gencin infaza götürülmeden önce Reis Bey'in başında bulunduğu heyetle karşılaştığı o meşhur sahne! İdama mahkum edilen genç : “Etmeyin Reis Bey! Siz ağlayamazsınız! Ağlayabilseydiniz, anlayabilirdiniz. Siz merhametten, acıma duygusundan yalnız kötülük doğacağına inanmışsınız. Rahmet kaldırılmış sizin kalbinizden! Buz çölünde yol alıyorsunuz!” diyordu. Gerçekten işin püf noktası bu noktada düğümlü.

Ağlama fiilini kadınlara özgü bir davranışmış gibi gösterip “erkekler ağlamaz” diyen halt etmiş.

Ağlamak ve anlamak... Ağlayamayanlar hiçbir şeyin mahiyetini anlayamazlar.

Ağlamak; anlamaktır, hissetmektir, hissettirmektir, yaşamak ve yaşatmaktır.

Ağlamak; edeptir, erdemdir, fazilettir, meziyettir, merhamettir, şefkattir, sevgidir, saygıdır.

Ağlamak, insana hiçbir şeyin kalıcı olmadığını ve dünyanın yalancılığını hatırlatır. Ve insan ağladıkça insanlaşır. Kibirden ve gururdan arınır.

Ağlama kavramına yabancı insanlara acımışımıdır her zaman ve şu hadis gelmiştir her defasında aklıma: “Şeyet Allah(cc) senin kalbinden merhameti söküp almışsa ben ne yapabilirim ki?” Seyrani de ne güzel söylemiş: “Toplansalar yüz bin Ferhâd bir yere. Taş kalpli insanın bağırını aslâ delemes.”

“Gözyaşı katılmazsa, mûsikî bile çılgınlıktan başka bir şey değildir” diyen şarkın ve garbın büyük filozofu Muhammed İkbal'e karşı, Yunus da şöyle ses verir Anadolu yaylalarından:

“Bu fenâda bir garibsin, Gülme gülme ağla gönül, Derdin dahi çoktur senin, Gülme gülme ağla gönül”

Bu satırların yazarını okuyucular iyi bilirler ki, siyasete mesafelidir. Siyasi içerikli yazılar yazmaktan mümkün olduğunca imtina eder. Tamamen siyasi mülahazalardan uzak olarak baktığımda, ağlayabilen birkaç devlet adamına rastladım. Rahmetli Özal bunlardan biriydi. Türkmenistanda kültür ateşesi olarak görev yapan Yazar bir dostum, o devletin kültür bakanının kendisine şöyle dediğini benimle paylaşmıştı: “Sizin iki cumhurbaşkanınızı tanıdım. Birine imrendim. Diğerinden iğrendim. Türkmenistan ziyaretlerinde her ikisine de ben mihmandarlık yapmış ve onları Sultan Sencer’in türbesine götürmüştüm. Özal daha türbeye yaklaşırken “Vah Sencerim vah! Diye gözyaşlarını boşaltmış ve sandukasına başını vura vura, biz sizin gibi bir ecdada layık olamadık” diyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. Diğerisi ise, aynı türbeyi ziyaret ederken çevresindekilerle geyik muhabbeti yapıyordu. İşte iki devlet adamı ve bir birine zıt iki ayrı yaklaşım. Üstelik ikisi de millete kendilerini muhafazakar olarak takdim etmiş ve oy istemişlerdi.

“Yemen Türküsü” nü dinlerken ağlayabilen ve anlayabilen bir Cumhurbaşkanı daha tanıdık. Yemen deyince, bütün bir Anadolu kıyam eder ve 73 milyon insanımızın kalbi atar ve heyecanlanır. İşte milletin Cumhurbaşkanı milletin hislerinin en güzel tercümanlığını yapmakta olduğuna şahit oluyoruz. Millete yabancı değil. Milletin değerlerine bîgâne değil. Milletiyle ağlayıp milletiyle gülebilen bir devlet adamı. Yıllar boyu işte bu manzarayı bekledi bu necip millet. Kendisine tepeden bakmayan bir devlet adamı özlemi içerisinde bastı bağına onu ve koydu başına taç olarak. Gönül sarayının köşkünde de özel bir yer ayırıp oturttu O’nu baş köşeye.

Ağlayabilenler, “Dil benim, dîde benim, eşk benim; Neden ağır geliyor ağlayışım ağyâre” deyip geçerler. Bu hâlisane dökülen gözyaşlarını timsah gözyaşlarına benzetererek, alay etme seviyesizliğini göstermenin bir manası olabilir mi? Bu tavırla milletin hislerini de hafife almanın gereği yok. Ü. İlder’in, “Ey güzel Anadolu’m! Asırlar var ki sana deli gömleği giydirir gibi amerikan bezinden, avrupa basmasından muasır medeniyet denilen kefeni biçiyorlar” sözünü dert edinmiş olan bu aziz milleti anlamak lazım ve onun dertlerine çözüm üretip ağlayabilmek lazım.

Gözler yalan söylemez. Hangi gözlerin ağladığını, hangi gözlerin timsah göz yaşı döktüğünü, âlim olmayan, ama ârif olan bu halk, çok iyi

anlar, bilir ve değerlendirir. Bizi dinamize eden dinamiklere çok ihtiyaımız vardır. Onları dinamitlememek lazım!

Özdemir Asaf “AĞLAMAK” adlı şiirinde der ki:

Ağlamak, unutmak kadar kolaydır inan.

Sevin ağlayabiliyorsan. Sevin ağlıyorsan.

Gül ağlayabiliyorum diye.

Gül, ağlıyorum, ağlıyorum diye.

Sana bir şey yapamam.”

“Nasıl etmelide ağlayabilmeli, farkına bile varmadan.

Nasıl etmelide ağlayabilmeli,

Ayıpsız, aşıkare. Yağmur misali” dizeleri de Nazım Hikmet’e aittir.

Ağlayabilenden değil, ağlayamayandan çekinmek gerekir. Zira, eski devirlerde Fransız filozof René Descartes, ağlayabilen insanın sevme ve merhamet etme becerisine sahip olduğunu söylüyordu.

Ağlayamayan insanın içi, sürekli artan bir nefret ve korkuyla dolduğu da bilinmekteydi. Hatta Romalı şair Ovidius, 2000 yıl önce: "Ağlamak, öfkeyi siler", demişti. İstatistikler de, normal bir insanın yaşamı boyunca 95 litre, yani yaklaşık 10 kova gözyaşı döktüğünü söylüyor. Bırakın bugün bir insanın hayatında 10 kova gözyaşı döktüğünü, bir damla dahi gözyaşına yabancı yığın yığın insan içinde yaşamaktayız. Çoğu kalpler taşlaşmış ve gözü yaş değil, kan bürümüş.

Dinimizde de gülmek ve ağlamak kavramlarına atıfta bulunulur. Mesela Ebû Zer Gifârî (ra) Resulullah’ın (sav) şöyle buyurduğunu anlatır: “Eğer bildiğim kadarını bilseydiniz, az güler çok ağlardınız” “Eğer benim bildiğim kadarını bilseydiniz, dağlara çıkardınız Eğer bildiğim kadarını bilseydiniz, durmadan Rabbinize yalvarır, ağlardınız Yataklarınızda duramazdınız” (Tenbihü’l–Gafilin, c1/222)Mevlana:“Allah bize yardım atmek dilerse gönlümüze ağlayıp inleme isteği verir”der.

“Ağlarım ağlatamam hissedirim söyleyemem

Dili yok kalbimin ondan ne kadar bizarım” diyen Akif de, şöyle devam eder:

Gitme ey yolcu! Beraber oturup ağlaşalım.

Elemim bir yüreğin kârı değil, paylaşalım.”

“Gözlerden dökülen, inci mercanın “O” için değilse ne anlamı var?

Her türlü yanlışa hüküm katmanın“O” için değilse ne anlamı var?

Kokladığın gülde “o” kokmuyorsa, Gözlerin her daim “o” bakmıyorsa, Adını anınca kalp atmıyorsa “O”nsuz heyecanın ne anlamı var? Diye soran N. Şimşek, gözlerden akan yaşın Cenab-ı Hak ve Peygamberi Hz.

Muhammed(sav)’in hicranı, aşkı ve sevgisi için olması gerektiğini vurguluyor.

Gözyaşı üzerine yıllar önce kaleme aldığım iki şiirimizle bu sohbeti tamamlayalım inşallah.

BAK

Tohumların toğrağı delip yarışına bak
Şu ipek böceğinin koza sarışına bak
Ölüm fermanı ile çağrılınca her insan,
Dört kişi omzunda,Hakk’a varışına bak.

Şu gökgürlemesine,şimşek çakmasına bak
Rabbimin gece gökte kabdil yakmasına bak
Öyle ibret dolu bir alemdir ki bu dünya,
Göz pınarlarından şu suyun akmasına bak.

GÖRDÜM

Bakıp güzelliğine çok aldananlar gördüm
İnsanlığı parada, pulda sananlar gördüm
Ömründe hiç anmamış, can boğaza gelince,
Tevbe edip Allah’ı nice ananlar gördüm.

Nefse harp açıp onu bağlayanları gördüm
Bugünden ukbasını sağlayanları gördüm
Gözler çağılayan olmuş, durmadan gece gündüz,
Kâbe yolunda nice ağlayanları gördüm.

Kutad Gubilig adlı eserinde Y. H. Hacıp: “İnsanın güzelliği yüzdedir. Yüzün güzelliği de gözdedir. Kalbin güzelliği dildedir. Dilin güzelliği de sözdendir. Göz görür, basiret ise görünenin sırrına erer” der. Ne kadar acınsa azdır, o basireti bağlı olan ve ağlayamayan kimselere.

Ağlayanlara imrenen Goethe’nin dediği gibi “Gözyaşları olanlara ne mutlu!” Ne kadar imrenilse azdır, basireti açık gözlere sahip o bahtiyar insanlara. Çünkü o gözler ancak gerçeği görerek, hem anlayabilir, hem de ağlayabilir.

Mustafa Nevruz SINACI

TÜRK ADA'LARI İŞGAL ALTINDA

Yunanlıların, Ege'de iki Türk adasını (Bulamaç ve Eşek) alenen işgal ederek 2004 yılından bu yana iskâna açıp, turizm amaçlı olarak kullandıklarını ilk kez D[y]P genel başkanı Namık Kemal Zeybek'ten öğrendik. (08 Mayıs 2011)

Zeybek ne demişti?

“AKP döneminde Eşek Adası ve Bulamaç Adasını Yunanlılar İşgal Etti. (*)

Bu iki adamız, bu iktidar döneminde 2004 ten başlayarak Yunanlılar tarafından yavaş, yavaş işgal edildi. AKP iktidarının bundan haberi oldu. Ama bırakın Bulamaç'ı, bırakın Eşek Adasını, onlar Kıbrıs'tan bile vazgeçmişlerdi. Adetleri olduğu üzere, Kıbrıs'ı Yunan'a peşkeş çekiyorlardı. Şimdi Didim de, burnumuzun dibinde görünen bu iki Ada, şu anda Yunanlıların işgali altında; Ama Kardak'daki Yunan Bayrağı indirilmişti! Kardak kayalıklarını, Yunanlılar işgal etmeye çalıştıklarında Türkiye'de bir Başbakan vardı. Bir hanımefendi, Çiller. Kardak kayalıkları işgal edildiğinde ne demişti Tansu Çiller? 'O bayrak ya inecek, ya inecek' Hangi bayrak? Bizim kayalıklarımıza, ada değil, toprak değil, kayalıklarımıza Yunanlılar, Yunan Bayrağı çektikleri zaman Başbakan'ın söylediği sözlerdi bunlardı. 'O bayrak ya inecek ya inecek.' Ne oldu? Bayrak indi mi? İndi.

Peki, o günlerdeki milli duyarlığı, vatan toprakları konusundaki hassasiyeti hatırlayın.

Ve gerçeğe bakın. Gerçek şu: Eşek ve Bulamaç Adalarımızı Yunanlılar işgal etti. Didim'in karşısında bize ait olan iki ada var. Biri Eşek Adası, öbürü Bulamaç Adası... Bu adalar bütün uluslararası belgelere göre bizim. İngiltere'nin yaptığı haritaya göre de bizim. Başka uluslararası anlaşmalara; Lozan'a göre de bizim. Bakınız 1947'de İngilizlerin yaptığı bir harita ve çizgi var. Eşek adası ve Bulamaç adası Türkiye Cumhuriyeti'nin.

Bunu herkes biliyor. Sadece Recep Tayip Erdoğan bilmiyor.

Bu iki adamız, AKP iktidarında 2004'ten başlayarak Yunanlılar tarafından alenen işgal edildi. İktidarının bundan haberi oldu. Ama bırakın Bulamaç'ı, Eşek Adası'nı, onlar Kıbrıs'tan bile vazgeçmişlerdi. Kıbrıs'ı peşkeş çekiyorlardı. Adetleri olduğu üzere... Şimdi ise, Didim'de, burnumuzun dibindeki bu iki Ada, Yunan işgali altında. Yunanlılar, Eşek Adası'na gittiler ve kilise yaptılar. Yunan Bayrağı çektiler. Kimsenin olmadığı daha kimsenin yaşamadığı yere önce kilise yaptılar, sonra yavaş yavaş yoklaya yoklaya baktılar, Türkiye'de acaba DP, DYP' mi var? Yoksa başka birileri mi?

Baktılar ki tepki yok, birtakım insanları oraya yerleştirdiler. Şimdi Eşek Adası'na biz gidemiyoruz. Bizi sokmuyorlar. Bulamaç Ada'sı da böyle...

Bakınız bir resim daha gösteriyorum. Adaya girdiler, rıhtım ve turistik bölge yaptılar, turlar düzenlemeye başladılar. Adaları Yunan generalleri de zaman zaman teftiş ediyor, hava sahamızı, su ve topraklarımızı ihlal ederek geliyorlar. AKP iktidarının sesi, soluğu çıkmıyor. Bir taraftan Vatan topraklarını satmaktan bahsediyoruz. Hangi satmak? Bu vatan topraklarını peşkeş çekmektir... Buna izin verecek miyiz? İzmirliğin vicdanına sesleniyorum.

Hani bir karış toprak için kanımızı veririz derdik. Ne oldu? Bunlar gelince Türkiye'de ne değişti? Şimdi bu sözleri beni dinleyen basın yayın organları yoluyla hem Recep Tayip'e hem de bütün Türkiye'ye ilan ediyorum. "Tek başıma, pasaportsuz o adalar çıkacağım..". Süre veriyorum. Bu süre daralacak ve sonunda Türkiye'yi yönetmek iddiasında olan TC'nin Başbakanı olduğunu; TC'ni yönettiğini iddia eden, hükümet olduğunu söyleyenler eğer gidip bizim bu adalarımızı işgalden kurtarmak için teşebbüse geçmezlerse ben tek başıma gideceğim ve oraya çıkacağım.

Hükümete uyarı: İster muhtıra desinler, eğer bütün uluslararası anlaşmalara göre bizim adalarımızı geri almak, işgalden kurtarmak için sorumlu oldukları bu suçtan geri dönmek için teşebbüse geçmezlerse, ben gideceğim ve adalara çıkacağım. Pasaportsuz, vizesiz gideceğim. 'bu ada benim adamdır' diyeceğim. Bulabilirsem kayıkla, bulamazsam yüzerek gideceğim, adaya çıkacağım. Ama biliyorum ki milletim beni yalnız bırakmayacak."

Aradan uzun süre geçti. Zeybek adalara çıkamadı, ama AKP'den de bir ses çıkmadı.

Namık Kemal Zeybek; 08 Mayıs 2011 günü İzmir'de bir açıklama yaparak; Aydın ili, Didim ilçe sınırları dâhilinde bulunan ve Lozan'a

göre, TC'ye ait Eşek Adası (Agathonisi) ile Bulamaç Adası (Farmakonisi)'nin; 2004 yılında Yunanistan tarafından işgal edilip, yerleşim ve turizme açıldığını iddia etti. (1)

İddia, sırasıyla; 13 Mayıs 2011 tarihinde Hürriyet Gazetesi ve İnternet sitesinde, (2)

18 Mayıs 2011 tarihinde, Yaşar Anter'in WEB TV, Gündem programında (3) pek çok ayrıntı verilerek yer aldı. Daha sonra Zeybek 25 Mayıs 2011 tarihinde yapılan D. Parti Didim mitinginde, ağırlıklı olarak konuya değindi. (4) Güvenilir ve üye sayısı yüksek e.Posta grubu "açıkistihbarat", 01 Haziran günü ayrıntılı bir yayın/dağıtım yaparak; Adaların aidiyet, hukuki statü ve mevcut durumları hakkında 'tatmin edici' yayın ve açıklamalarda bulundu. (5) Tam 5 gün sonra, Araştırmacı-Yazar Ferudun Özgümüş: "Yunan toprağımızı işgal etti. Ne devlet ne muhalefet ve ne de Genelkurmaydan ses yok" (6) başlıklı bir makale yayınladı. Makalesinde, ilgili, yetkili ve sorumlu makamları hedef alıp sorguladı. Sonra Yeniçağ Gazetesi de (Ferudun Özgümüş'e atıfla) 06 Haziran 2011 tarihinde konuya değindi.

Dünya Türk Kongresi (TURKISH-FORUM)'nin web sitesinde aynı gün benim bir makalemin altına, açıklamalı bir yorum eklendi. (8) Hal böyle olunca ben, otomatikman konu ile alâkadar olmak durumunda kaldım. Zaten de olay ve iddiaları Mayıs başından itibaren takip etmekte idim. Neticede: 07 Haziran 2011 günü A Kanal'dan (Ereğli-Konya) canlı yayın konuğu olan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'na konuyu sordum. Cevap alamadım. (9)

08 Haziran günü haber tekrar bazı ajanslar tarafından ısrarla duyuruldu. (10)

09 Haziran 2011 Perşembe günü, 4982 Sayılı Kanun gereği Aydın Valiliği'ne resmi bir başvuruda bulunarak açıklama ve bilgi talebinde bulundum. (Başvuru no. 35141) Bu gün 28 Haziran olmasına rağmen henüz bir cevap alamadım. Oysa yasal cevap süresi 15 gündür. Bana halâ cevap verilmedi. Umarım daha fazla gecikmeden cevap verilir ve konu aydınlanır.

GARİP VE EMTERESAN OLAN NE?..

Bu işin en garip, acaip ve muamma tarafı şu ki; İddianın 5 Mayıs 2011 tarihinde ortaya atılmasına, 8 Mayıs'ta kamuoyuna yansımaya, geniş kitlelere duyurulmasına, konu hakkında defalarca yayın yapılmasına, başta Başbakan, İçişleri, Dışişleri Bakanı, Genelkurmay Başkanı dâhil pek çok makam, sorumlu kişi ve mercie soru

yöneltilmesine rağmen halâ alınmış açık, net, tatminkâr ve dürüst bir cevabın olmayışı!..

Bu ne iş? Ortada vahim bir iddia var. TSK ve hükümet zımnen vatana ihanetle itham ediliyor. Ortada cevap yok, iddiadan alınan, muhatap alan yok. Bu bir gaflet mi? Dalâlet mi? Yoksa gerçekten gizlenmeye ve gözlerden kaçırılmaya çalışılan menfur bir ihanet mi? Başta N. Kemal Zeybek, Demokrat Parti camiası ve bütün Türk milleti'nin bunu bilmek hakkıdır.

ÇOK ÖNEMLİ BİR KATKI VE YORUM:

“1001 çeşit melânet ile aynı anda mücadele etmek zorunda bırakılan aziz milletimizin 1.derecede hassasiyeti olan Vatan Toprağı konusundaki duyarlılığınıza, kararlı girişiminize ve bilgiyi milletimizle paylaşma yönündeki şahsi gayretinize samimi teşekkürlerimi sunuyorum. Zeybekler diyarı Aydın, umarım bir valisini uğurlamak zorunda kalmaz. Ama görünen o ki, böylesine hayati bir konuda şu ana kadar sessiz ve girişimsiz kalmayı yeğleyen Sn. Vali'nin Mülki İdare Amirliği sıfatı kıytırık üç-beş Yunanlı hokkabaz tarafından düşürülmüştür. Yine umuyorum ki, tüm bu iddialar, bilgiler spekülasyondur ve yanılan, saçmalayan ben olurum.

Yoksa diğer türlü resmi görevinin geçerliliği tartışılır hale gelen makam yalnızca vali'likle sınırlı kalmaz. İçişleri Bakanı'nı da bağlar, Milli Savunma Bakanı'nı da!. Ve pek tabii ki kabinenin başı Başbakan'ı da... G.K.B.'mızı ise dile bile getirmek istemiyorum...Bu durumda sormadan edemeyeceğim, 2004 yılında AKP iktidarında gerçekleştiği iddia edilen bu işgalin pazarlık, vaat, zorlama, tehdit veya taahhüde dayalı bir arka planı var mıdır?

Yine bu noktada dile getirilmesi şart olan bir diğer iddia da, Türkiye'ye karşı yapılan ve milat sayılan en sert operasyonun 2004 yılında gerçekleştirildiği yönünde.... Tüm bunlar olayların ve iddiaların tarafımdan yorumlanan spekülatif boyutu. Operatif tarafı ise elbette ki TÜRK MİLLETİ'NE aittir. Aynen tarihlerde yazılı olduğu gibi!....

Selam ve sevgi ile, aad”

ŞİMDİ SORUYORUM.

Başta Didim Kaymakamlığı, Aydın Valiliği, Ege Ordu Komutanlığı, İçişleri / Dışişleri Bakanlığı, Genel Kurmay Başkanlığı, Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı; Yani konunun ilgili, etkili, yetkili ve sorumlu muhatapları neden bir açıklamaya yapmaz ve sorulara “tatmin edici” (ÖSYM konusunda olduğu gibi) bir cevap vermezler?

Gerçek nedir?.. Ve gerçekten olayda bir ihmâl, ihanet ve hain bir pazarlık var mıdır?

- (1) Namık Kemal Zeybek, (DP) 08.05.2011 www.haberkritik.com & www.dyp.org.tr
- (2) HÜRRİYET, 13 Mayıs 2011, editör & Hurriyet.com.tr
- (3) (DHA) Yaşar ANTER, Gündem: 18 Mayıs 2011 + WEB TV
- (4) Namık Kemal Zeybek, Didim miting konuşması, 25 Mayıs 2011, www.dyp.org.tr,
- (5) E-Posta Grubu: AçıkİstihbaratTürkiye www.acikistihbarat.com 01.06.2011
- (6) Ferudun Özgümüş <ferudunozgumus@gmail.com> Tarih: 06 Haziran 2011 Konu: Yunan toprağımızı işgal etti. Ne devlet ne muhalefet ve ne de Genelkurmaydan ses yok.
- (7) Salim Yavaşoğlu - Yeniçağ Gazetesi, 06 Haziran 2011
- (8) TURKISHFORUM/ABD, 06 Haziran 2011 - wordpress@turkishforum.com.tr
- (9) 07 Haziran 2011 günü Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'na soruldu. (Konya-Ereğli, Kanal-a, canlı yayın) Yunan İşgal Etti; AKP ve Genelkurmay'dan Hiç Bir Tepki Gelmiyor?
- (10) db.ajans.ankara, 08 Haziran 2011, Basın Haber Bülteni

İsa KAYACAN

NAZLI'DAN:BİR HAYAT MASALI

Torunum Nazlı Aykut,zaman zaman şiir denemeleriyle, zaman zaman da anlatımlarıyla, sütunumun konukları arasında yer alıyor. Nazlı,Arı Okullarında, 4. sınıftan 5. sınıfa geçti.Önde gelen arkadaşlarımdan biri.Bir masalı var Nazlı'nın.Arkasından önerileri yer alıyor.Buyrun birlikte okuyalım:

BİR HAYAT MASALI

Merhaba..Benim adım Nazlı Aykut.5. sınıfa geçtim.Tabii ki, hepinizin bildiği gibi, 5. sınıfa geçmenin coşkusu içindeyim.Şimdi sizlere bir masal sunacağım. İçinde,sevgi,sanat,gayret ve çaba geçecek. Masalımızın adı: Bir Hayat Masalı.Buyrun:

-Bir gün bir ceylanın yavrusu olmuş.O kadar şirinmiş,o kadar şirinmiş ki adını “Melek” koymuşlar.Ama ne yazık ki, bebek ceylanın annesi “Melek”i doğurduktan 5 gün sonra ölmüş.Babası ise ormanda yemek ararken bir avcı tarafından avlanıldığı için ölmüş. Küçük ceylan daha bebek durumunda olduğu için hiçbir şeyin farkında değilmiş.Aradan aylar, yıllar geçmiş ve bizim Melek artık kendi avını avlayabilecek ,başının çaresine bakabilecek duruma gelmiş.Fakat annesinin ve babasının öldüğünü büyüdükçe hissetmeye başlamış.Bir gün ormanda kendisine yemek ararken karşısına bir kurt çıkmış.Kurt birden:

-”Nereye gidiyorsun böyle küçük ceylan?” diye sormuş.Bizim ceylan ürkek ürkek cevap vermiş:

-”be-ben o-ormanda yiyecek to-toparlamaya çıktım” demiş.Kurt:

-”Peki küçük ceylan” demiş.Ama kurt, birgün ceylandan habersiz gelip, onu bir güzel yiyecekmiş.Ama ceylana hiç farkettermemiş bile. Bir gün ceylan ormanda dolaşırken karşısına yine o kurt çıkmış.Bizim kız ceylanın ödü kopmuş.Kurt ağzı sulu sulu şöyle demiş:

-”Seni birazdan yiyeceğim.Başta seni kandırmaya çalıştım.Seni yemek istiyordum.Benden kaçma diye seni kandırdım.”.. Küçük ceylan var gücüyle yuvasına koşmuş.Kurt onu saatlerce aramış.Ama maalesef

ceylanı bulamamış.Ceylan kurdun bir daha kendisini yemeye çalışacağını düşünerek,hemen plan yapmaya başlamış. Kurt yine bir gün ceylanın karşısına çıkmış.Kurt yine ağzı sulu sulu şöyle demiş:

-”Ne oldu çok korktun galiba?” der demez ceylan hemen elindeki sopayı kurdun gözüne saplamış.Kurt acılar içinde yere yığılmış. Ve bir daha da ceylanın yanına uğrayacak cesareti gösterememiş.

Aradan yıllar geçmiş ve bizim küçük Melek kendisine bir aile kurmuş.Artık büyük bir yetişkinmiş Melek.Çocuğuna annesinin adını yani ‘Güzel’ koymuş. Ömürlerinin sonuna kadar da böylece mutlu yaşayıp gitmişler.

Buradan çıkardığımız sonuç:Arkadaşlar bu masaldan çıkardığım sonuç bence şu olmalı:Hiçbir iyilik ödölsüz.hiçbir kötölük de cezasız kalmayacak.Hepinize içten teşekkür ederim.Görüşmek üzere..18 Haziran 2009 Perşembe.

ÖNERİLERİM

Disney Channe Tv, sizin televizyonda çıkıyor ise ve çocuğunuz var ise o kanalı izlemesini tavsiye edin.Pazar günleri 19.45’te eğer işiniz yok ise, hemen Fox kanalını açın.Çünkü, “Arka Sıradakiler” var.Tavsiye ederim süper bir dizi.

-Sabahları erken işe gitmiyorsanız veya bir işiniz yoksa (hafta sonları çalışmayanlar için) hemen sabah kahvaltısı için size en yakın börekçiye gidin.Oradan bir poğaçaya veya ekmek alıp gelin.Kahvaltı masasına oturun.Ziyafetin tadını çıkarın ve eğer hava güneşliyse keyfinize keyif katın.(18 Haziran 2009)

Mustafa Nevruz SINACI

HAKİKATİ KONUŞMAKTAN KORKMAYINIZ!..

“Hesaplaşma ve Yüzleşme Zamanı” ad ve konulu makalemiz, gerek yurt içinde ve de gerekse yurtdışında çok büyük yankılara yol açtı. Olumlu katkı, tebrik, teşvik ve teşekkürlerin yanı sıra, bir hayli sitem ve tenkide de muhatap oldu.

Olumlu katkı, fikri katılım ve kutlamalara teşekkür boynumuzun borcu...

Lâkin sitemkâr tepki ve tenkit sahiplerinin, özellikle:

“Mustafa Kemal Atatürk hiç kimseden hesap istemedi ve hesap da sormadı; O’nun bütün kaygı, eylem ve söylemleri Cumhuriyet devrimlerine yönelikti. Mustafa Kemal Atatürk, yaşadığı sürece kimseye hesap sormadı. Her hangi kimselerden günah çıkartmasını, itiraflarda bulunmasını veya birileri ile yüzleşme ve hesaplaşma yapılması isteminde bulunmadı.

Kısaca: Cumhuriyeti kuran kimsenin böyle bir “hakikati itiraf, sırları ifşâ, hesaplaşma ve yüzleşme gibi istencesi yokken, günümüz aydınları tarafından böyle bir zorunluluk varmış gibi: İlle bir hesaplaşma, sorgulama, yargılama ve yüzleşme gereksinimi şimdi neden ve niçin gündeme taşınıyor?..” denilmekte...

Önce Atatürk konusunda “yanlış bir yargı” ve “yanılgıyı” düzeltmek isterim.

Hem de, güncel sorunlarla örtüşen ve çözüm öneren, kendi, vecize kabili lisanından;

Buyurun bakalım:

“Milletin varlığını devam ettirmek için fertleri arasında düşündüğü müşterek bağ, asırlardan beri gelen şekil ve mahiyetini değiştirmiş, yani millet dinî ve mezhebî bağlar yerine Türk milliyeti bağı ile (milli devlet bağlamında) fertlerini toplamıştır.

Asıl olan iç cephedir. Bu cephe bütün memleketin, bütün milletin vücuda getirdiği cephedir. Zahîrî cephe, doğrudan doğruya ordunun düşman karşısındaki silâhlı cephesidir.

Bu cephe sarsılabilir, değişebilir, yenilebilir.

Fakat bu hal hiçbir vakit bir memleketi, bir milleti mahvedemez.

Mühim olan, memleketi temelinden yıkan, milleti esir ettiren iç cephenin düşmesidir. Bu hakikati bizden iyi bilen düşmanlar, bu cephemizi yıkmak için asırlarca çalışmışlar ve çalışmaktadırlar. Bugüne kadar muvaffak da olmuşlardır. Sonsuz bir özgürlük tasavvur olunamaz; hakların en büyüğü olan hayat hakkı bile mutlak değildir.

Fertlerin hürriyetini masun tutmakla mükellef olan insanların, diğer taraftan devletin de irade ve hâkimiyetinin kötürüm bir hale gelmemesine çok dikkat etmeleri lâzımdır. Fertlerin hürriyeti, devletin hâkimiyet ve iradesinin saklı kalışına bağlıdır.

Devlet iradesi kötürüm olursa, fertlerin hürriyetlerini koruyacak hiçbir kuvvet ve vasıta kalmaz.

Bütün dünya bilmelidir ki; Türk Milleti hakkını, haysiyet ve şerefini tanıtmaya kaadirdir. Türk vatanının bir karış toprağı için bütün millet tek vücut olarak ayağı kalkar. Haysiyetinin bir zerresine, vatanının bir avuç toprağına vuku bulacak bir tecavüzün, bütün varlığına vurulmuş darbe olacağını artık Türk milletinin fark etmediğini sanmak hatadır.

Saygısızlığın, tecavüzün küçüğü büyüğü yoktur.

Hükümetlerin icraatları menfi olup da millet itiraz etmez ve iktidarı düşürmezse, bütün kusur ve kabahatlere katılmış demektir. Mustafa Kemâl Atatürk”

İşte bizim, mezkûr makalede ifade ve ihsas etmeye çalıştığımız husus da budur.

Başta Mustafa Kemal Atatürk, kurucu unsur ve TC’nin tek “sivil anayasası” olan 1924 (1928)’e bu talep mugayir (aykırı) değildir. Zira bir tarafta millet adına faaliyete izinli, memur ve mecbur olan devlet, diğer tarafta, devlet adına “hile ve desise” ile edindiğı güç, imkân ve kaynakları millet aleyhine tasarruf eden, kamu menfaatini hiçe sayan organizasyonlar.. Onurlu ve sorumlu vatandaşlar olarak “hesaplaşma ve yüzleşme” istemeyeceksin de ne yapacaksın?!

Kamu vicdanını tatmin ve meşruiyeti ikame için “hesaplaşma ve yüzleşme” şarttır...

Selma GÜRSEL

ÇATAL AŞI

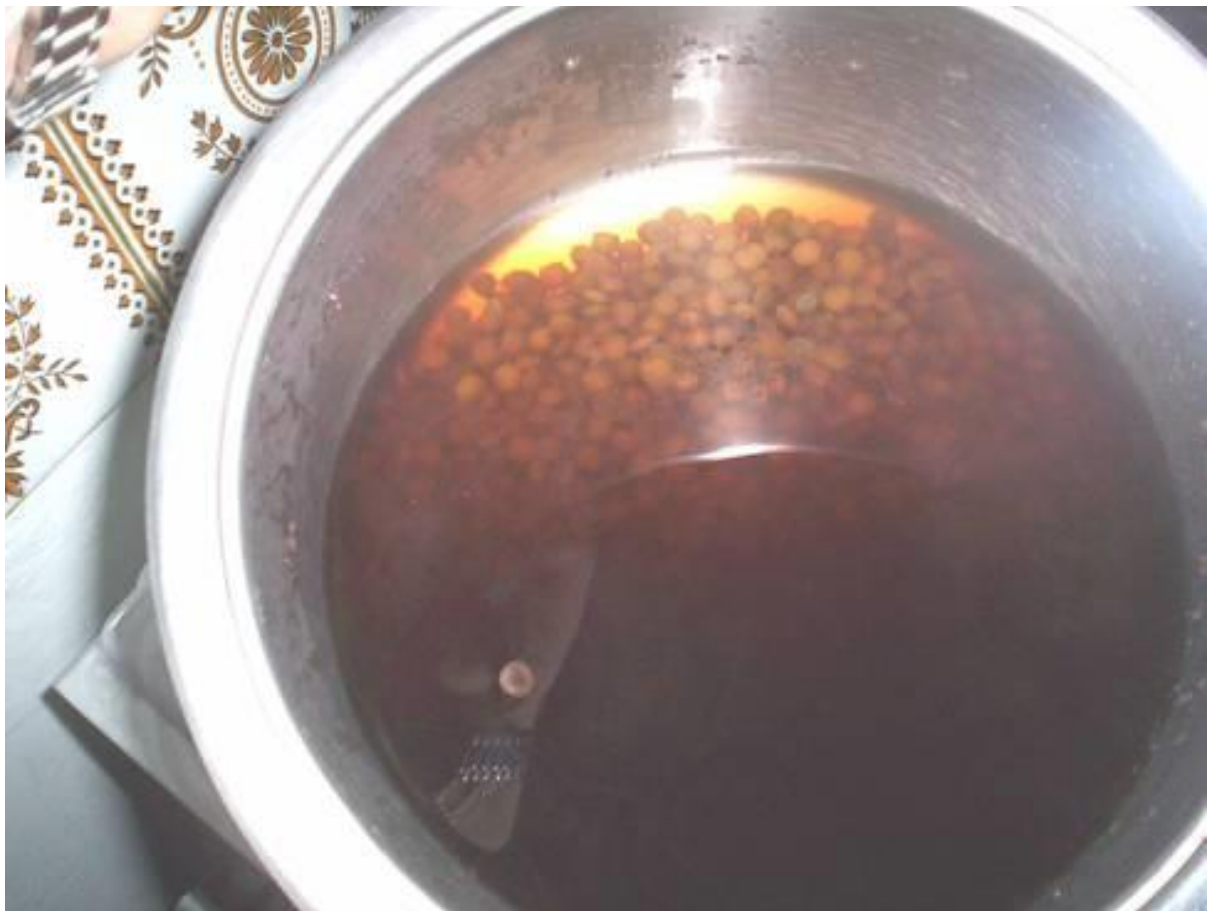
MALZEMESİ: 1,5 bardak un, 1 Çay Bardağı Yeşil Mercimek, 1 Su Bardak Kesilmiş Hamur (aş için), 3 su bardak , 1 kaşık tereyağı, bir yemek kaşığı kuru nane, bir miktar kırmızı biber, 1 bardak yoğurt, iki diş sarımsak.

1,5 Su bardağı un katıca yoğrulur. Hamur oklava ile üç milim kalınlığında açılır. Açılan hamurun arasına biraz un serpilerek oklavaya sarılarak bıçakla oklavanın üzerinden kesilir. Kesilen hamur altı milimetre kare şeklinde kesilerek bir tarafta kurutulmaya bırakılır. (Hamur daha önceden yapılan başka bir hamur işi zamanında da yapılmış olabilir, kurutularak saklanır, sonradan aş içinde kullanabilirsiniz)

Erhan TİĞLİ

DÜĞÜN BAYRAM ZAMANI

Doğa yeşerince
Çevre güzelleşince
Mutluluğum olur tam
Ederim düğün bayram

Sevgi yeli esince
Gönüller birleşince
Mutluluğum olur tam
Ederim düğün bayram

İnsanlık gelişince
Dostluklar pekişince
Mutluluğum olur tam
Ederim düğün bayram

Nazlı yârim gelince
Kahkahayla gülünce
Mutluluğum olur tam
Ederim düğün bayram

Muhsin AKTAŞ

KÖR KURŞUNLA VUR BENİ

Pamuk elin üşüyüp başına çiğ yağarsa
Ayrılık şarkıları gökyüzüne ağarsa
Gideceğim diyerek bedeni ter boğarsa
Ölüm şekli fark etmez barutlara kar beni

Güneş yere inerek gölgemizi vurursa
Yıldızlar üzerinde benden ayrı durursa
Gideceğim diyerek içini zor bürürse
Ölüm şekli fark etmez mayınlara sar beni

Çiçek dalından kopup sokaklarda solarsa
Sevdanın rengi solup sarı renge çalarsa
Gideceğim diyerek içine kar dolarsa
Ölüm şekli fark etmez bombalara kur beni

Aşk bülbulün susarak yıldızlara küserse
Mizabiyi bırakıp yâd ellere eserse
Gideceğim diyerek gönlünü kor basarsa
Ölüm şekli fark etmez, kör kurşunla vur beni

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 147 25-Mayıs- 2011

ÇORUM ASFALT ŞANTİYESİ ÇEVRE KİRLİLİĞİ YAPIYOR

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL BU DA GEÇER DEMEDEN
Murat HACIOĞLU ACI VAR MI ACI
Ali EMİROĞULU ŞEYTANIN AKLI ERMİYOR
Mustafa Nevruz SINACI HÂL VE GİDİŞ; İLİM VE AMEL
İsa KAYACAN ERCİYES YÜKSEKLİĞİNDEN
Mustafa Nevruz SINACI AKP’NİN YEL DEĞİRMENLERİ İLE
SAVAŞI
Özkan KARACA GÜLE SELAM; SANA KELAM
Selma GÜRSEL ÇORUM BAKLAVASI HAS
Erhan TIĞLI DOSTLA SEVGİLİNİN FARKI
Rıza KANDAMİR HACI BEKTAŞ

Mahmut Selim GÜRSEL

BU DA GEÇER DEMEDEN

Buralarda bir şeylerin hareketsiz durması ve yaprakların dökülmesinden başka bir gözüken bulunuyor.

Bir az önceleri bir ülke oylaması olması ülkede yapılan herhangi bir değişikliğin olmadığı, aynı hamam aynı tas olarak devam ede gelen düzenin aynen kaldığını görmemezlik edemeyiz.

Yıllar önceleri paranın sıfırlarının atılmasının ezikliği her geçen gün daha da bizlere sıkıntıların gelmekte olduğunun ön habercisi olarak Türkiye'nin para hareketinin en önemli unsuru olan Devletin piyasaya para sürmesinde önemli bir etken olan Emekli, Memur ve diğer ücretlilerin maaşları yine kemer sıkma politikası kısıkcı altında gözüküyor. Paramızın değerinin sıfırlar atılınca yükseleceği. Gelir seviyesinin artacağı hikâyeleri masal olduğu yaşayanlarca bilinmektedir. Yaşadığım yıllarda bir zamanlar paranın bir miktar değer düşürülmesinde kıyametleri kopara halk her ne hikmetse en yüksek para değeri olan 50 Milyonun 50 YTL ye inmesine ve bun karşı 200 YTL nin gün yüzüne çıkarak en düşük para değerinin eski değere göre 200 Milyon olduğunu da görmemezlikten geldiler.

Vaat edilenlerden olan maaşların iyileştirilmesine benzer kelimelerin yine bin benin dediğim tarafa mührünü bas dayatmasının göstergesi olarak bordo mahkûmlarına bir ikaz ve inandırıcılıktan uzak ihtimallerin halen gökyüzüne çıkmadığını işareti olarak karşımızda durmaktadır.

Hatırlıyorum ki çalıştığım yıllarda Devlet Memurları Personel Kanunu ile memurların çokkkk çokkkk güzel maaşlar alacakları propagandası ile piyasa almış başını gitmiş alınan yüksek zamin eski maaşı aratır olduğu gözük müştü.

Yaşayanlar b.unları yaşamalarına karşı yapılacak hiçbir hak ve hukuk arayışı ve müracaat edilecek yer olamaması da para ekonomisi bekle gör ile gününü geçirmeye çalışmaktadır.

Murat HACIOĞLU

ACI VAR MI ACI?

Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz? Siz de zaman zaman kendinize sormuşsunuzdur mutlaka...

Sabah kalkar kalkmaz yaptığınız ilk şey nedir mesela? Sinirli mi uyanırsınız, yoksa gözlerinizi açmak bir tonluk bir kayayı kaldırmak kadar zor mu gelir. Ya da kafanızı yastığın altına gömerek uyumaya devam etmek mi istersiniz? Kimi de kolunu bilinçsiz bir şekilde sağa sola sallayarak çalar saati susturmaya çalışır değil mi? Hele ki gece geç vakitlere kadar uyanık kalındıysa, dünyanın en zor şeyidir sabah erken kalkmak... Çok sevdiğiniz bir dizi uzamış, geç vakitte bitmiş olabilir, güzel bir filmi geç saatlerde yayınlamış olabilirler, veya bilgisayarın başında oyun oynayarak zamanı geçirmişsinizdir de saatin farkına varmamışsınızdır. Belki de akşama yediğiniz yemekten sonra dişiniz ağrımaya başlamış ve bütün gece sizi uyutmayacak derecede devam etmiştir. Dünyaya yeni merhaba diyen bebeğiniz gece boyu mızızlamış da olabilir. Ya da gecenin olmadık yerinde eşinizle tartışmış, tartışmanın da etkisiyle gerilen sinirler uykunuzu paramparça etmiştir. Kimbilir belki üst kat komşunuz gürültünün dozunu kaçırmıştır, ya da alt komşunun köpeği gece boyu susmak bilmemiştir. Tam yatacakken fark ettiğiniz bozuk bir musluğu tamir etmeye çalışarak uykunuzu satmışsınızdır. Mahallenizdeki sokak ortası düğünü gecenin geç vakitlerine dek devam etmiş, mahalledeki diğer yaşayanlardan habersiz ve duyarsız düğüncüler zılgıtlar eşliğinde halay çekerek gecenize biber olmuşlardır. Yaklaşan ödeme günü nedeniyle kredi borcunu nasıl ödeyeceğinize kafanız takılmış ve yatakta ödeme senaryoları yazmakla da meşgul olmuş olabilirsiniz... Türlü türlü sebepler olabilir. İşte bu ahval ve şerait içinde sabahleyin de erken kalkmak zorundasınız. Çünkü işe gideceksiniz... Nasıl kalkacaksınız, nasıl kalktınız, nasıl kalkarsınız...

Homurdana homurdana terliğinizin tekini ararken kafanıza gelen ilk şey ne olur acaba. Sizi uykusuz bırakan sebeplerden bir tanesi mi, o sebeplere kızgınlığınız mı, gün içerisinde yapmanız gerekenler mi? Yavaşça banyonun yolunu tutarken uyku ile uyanıklık arası süreçte beyninizi zonklatan bir şey olur mu? Elbette uykusuzluğun getirdiği zonklamayı saymıyoruz. Yüzünüzü buz gibi suyla yıkarken ayılma hissinin verdiği bir ferahlık var mı, yoksa dondurucu bir yüz yıkama eylemi mi yaptığınız? Kerhen yapmak zorunda olduğunuz bir şey midir dişlerinizi fırçalamak, yoksa dişlerinizin aynasında içinizdeki coşkuyu fark ettiğiniz bir tören mi?

Kendinize az da olsa geldiniz... Belki evden çıkmadan bir kahve ya da çay içeceksiniz. Yanında da kiminiz bir iki bisküvi atıştıracak, kiminiz duman tüttürecek, kimisi de hazır kahvaltı sofrasına kurulacak... Sıcak çaydan yudumlarırken size hissettirdiği nedir? Ya kahvenin tüten dumanına bakarken içinizden geçenler? Çatalınızı batırdığınız peynir parçası size sadece beyaz mı görünür? Bisküvinin kıvrımlarını mı sayarsınız bitirene dek?.. Yoksa gözünüz pencereden sokaklara mı takılır birden. Telaş içinde yürüyen, bir yerlere yetişmeye çalışan insanlar mıdır gördüğünüz? Korna sesleriyle irkilir misiniz? Sokak başında okul servis aracı, bir az ötesinde ona doğru hızlı adımlarla yürüyen okullu çocuklar...

Tam da sırasıydı şimdi, oldu mu yahu? Belki de bunu dedirtecek bir şey oluverdi o anda. O anda demediyseniz, ben şimdi demenizi sağlayacağım. İşte soruyorum; “Aşk Var mı Aşk?” Şimdiye dek tam da sırasıydı yani demediyseniz şimdi gönül rahatlığıyla diyebilirsiniz. Yazıya “Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz?” diye başlayıp yazıyı bu aşamaya getirmek mantıksız da gelebilir. Deminden beri ne anlatıyorum, şimdi de ne soruyorum değil mi? Esasında sormak gerekiyor da, bir sabah uyanarak evden çıkışınız ile ilgili ne olabilir diye de merak etmişsinizdir. Aslında direk olarak bir bağlantı yok tabi ki. Sormak istediğim hayatınız da aşkın var olup olmadığıdır.

Aşk var mı aşk? Hayatınız da aşk var mı? Nelere ve kimlere dair aşk var? İlk aşık olduğunuz anı hatırlar mısınız? Şimdi gelin bir kurgulamaca oynayalım. İlk aşık olduğunuz günü düşleyin. Ve bu dün olsun. Dün aşık oldunuz, aşık olduğunuz anladınız, aşkınıza karşılık buldunuz vs her neyse... Yukarıda saydığım sebeplerden bir tanesi

nedeniyle uykusuz kaldınız. Sabahleyin de uyanmakta güçlük çektiniz. Sabah uyandığınızda ne hissedersiniz? Nasıl kalkarsınız yataktan? Yüzünüzü yıkarken, ilk kahvenizi yudumlarken nasıl bir ruh hali içerisinde olursunuz?.. Her şey çok farklı olur değil mi? İşte bu yüzden “Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz?” diye soruyorum, bu nedenle “Aşk Var mı Aşk?” sorusunu yöneltiyorum. Aşk varsa her şey daha başka geliyor insana, öyle değil mi? Hele ki yeni aşk ise. Eskileri de eskitmemek lazım o zaman. Her daim yenilemeli, yeniden ilk coşkuyu hissetmeye çalışmalı. Eskimesine izin vermemeli. Yoksa sorumu “Acı var mı acı” diye değiştirmeniz gerekecek. Aşk ve sevgi dolu yeni yıl dileklerimle...

Sevgiyle kalın...

Ali EMİROĞLU

ŞEYTANIN AKLI ERMİYOR

Bizim memleketimiz Türkiye’de, bazı şeylere, cidden, insanların değil, şeytanın bile akli ermez. Bu yazıda, şeytan mı yoksa insan mı daha akıllıdır tartışmasını yapacak değiliz. Bazı noktalarda, insanlarımız akıl bakımından şeytanı sollamışlardır. İnsanlarımızın bir kısmı, şeytana taş çıkartır. Yılın son ayında enflasyon hükümetimizin hedeflerini geride bıraktı. Yanlış anlaşılmalıdır; enflasyon istenilen, tutturulması gereken, hedefi çok geçti. Hükümetimizin yetkili insanları bunun sebeplerini aradılar ve buldular: Yiyecekler biraz fazla ileri gitmişler. Vatandaşlarımız da hükümetimizin hedeflerini dinliyor değil. Cebinde para olmasa bile, nasıl olsa kredi kartı var herkesin. Aklına gelen yiyeceği sepetlere doldurmuşlar. Zahir, yeni kavun ve karpuz da almışlardır. O zaman enflasyon yükselmiş. Bu itaatsız halka güvenip te program falan yapılmaz. İnsanı da, iktidarları da, bu halkın nerelere bırakacağı belli olmaz. Meclis dışından gayri yerlere de bırakabilir bu halk.

Herkes enflasyonla uğraşüyor. Gazetelerde çıkan yazıları okuyanların az olacağını düşünerek, yetkili insanlarımız radyo ve televizyona hücum ediyor. Sanıyorum ki, bizim millet az okumuşluğunu, televizyon dinleyerek ve seyrederek eksiklerini telafi ediyor. Herkes, gıda maddelerinin ve bu arada, bilhassa, sebze fiyatlarının arttığını hep söylüyor. Dinlediklerimiz hep aynı sözler değil. Başka insanlar, sebze yetiştiren yörelerimizin yetiştirici olan insanların konuşmaları da bizlere ve bütün vatandaşlara ulaşıyor. Şu pahalılık durumuna rağmen, Antalya pazarlarında domatesin kilosu 200 kuruş imiş. Şimdi ise bu fiyatlar, inişe geçmişler ve 160 kuruşa kadar gerilemişler. Bu kadar emek vereceksin, alın teriyle yetiştirdiğin kırmızı ve taş gibi domatesleri getirip pazarda 160 kuruşa satacaksın. Bu paradan üretici para kazanıp ta karnını doyurabilir mi? Ekmeksiz domatesle karnını doyuracak değil ya bunlar.

Türkiye’yi bir kenara bıraktık. Bu koca ülkenin sorunlarına akıl tüketecek değiliz. Şu bizim Çorum’a bir bakalım. Alışverişimi kendim yaptığım için, sebze ve meyve fiyatlarının kaç para olduğunu ben iyi

biliyorum. Hemen hepsi, geçen seneki fiyatların iki veya iki buçuk misli. Bir buçuk liraya aldığımız domates dahi, bu sene iki misli fiyata satılıyor. Hemen bütün fiyatlar böyle. Yabancı meyvelerin etiketleri üzerlerine konmadığı için, onların adları gibi fiyatlarını da bilmiyorum. Bezen yediklerim de oluyor. Bizim, yerli ve iyi tanıdığımız meyvelerimizin yerini tutmazlar. Bir değişiklik, yeme zevkimizde de illa olması gerekmiyor. Ben, şimdilik, her şeyin yerlisi ile iktifa ediyorum. Sizlere de tavsiye ederim. Yabancı meyvelerin bazılarında meyve tadı bile yok.

Asıl mesele bu yazdıklarım değil. Yetiştirici ile tüketici arasında da bir sorun yok. Aslında, yetiştiricinin eline bir şey geçmiyor. Tüketicinin soyulmuş olmasında, yetiştiricinin bir dahili yok. Yetiştiriciden alınan mal, taşıyıcılar tarafından satıcıya getiriliyor. Bu fahiş fiat farkı, taşıyıcı ile satıcı arasında kayboluyor. Ekseriya, satıcı kendi malını kendi taşımış olduğundan, satıcı ile taşıyıcı aynı adam veya aynı kurum olmuş oluyor. Bunlar içinde, en az sıkıntıyı çeken de satıcı olduğuna göre, düzen alın teri düşüncesinin dışına taşınmış oluyor.

Bu sebzeler ve meyveler bu memleketin topraklarında yetişiyor. Yetiştiren para kazanmalıdır ki, yetiştirmeye devam etsin. Satıcı da aynı kaideler içinde olmuş olacaktır. Satıcı da para kazanmazsa, bu işe devam etmez. Tüketici ise, kudreti nikbetinde yemek zorundadır. Az da olsa, domates alacaktır. Pırasanın çok satışının sebebi, ucuz olmasından ve zenginlerin de pırasa yememelerindendir.

Ticaret ile meşgul olan tanıdıklarım, ticarete kaide getirilemeyeceği fikrini savunuyorlar. Pazar ekonomisi gerekliliklerini sürdürecektir. Sürdürmesine karışmıyoruz amma, bunun bir derecesi yok mudur? Köylü de ayak direyip buğdayını yalnız kendi tüketme yoluna gitmiş olsa, acaba durum nasıl olacaktır?

Serbest ekonomiye itiraz edecek tarafımız yok. Dünya, bu düşüncenin dünyasıdır. Ancak, devletin bir kontrol görevi olmayacak mıdır? Devletin bu görevi yoksa bu fahiş sözcüğü dillerde niçin icat edilmiştir. İnsanlar yemek zorundalar. Zorunlulukları kullanmak kanun içinde de değildir, ahlak içinde de değildir. En dindar olanlar değil de, dindar görünenler de bu satıcı esnafı içinden çıkıyor. Bazı eksikliklerimizin farkına varma kapasitesinden uzakta bulunuyoruz. Sonra da, Allah'tan yardım bekliyoruz. Allahın verdiği aklı kullanmak gerekmiyor mu? Hani, diyelim ki, mantık insan icadıdır. İnsan da kendi icadını kullanmayabilir

Mustafa Nevruz SINACI

HÂL VE GİDİŞ; İLİM VE AMEL!..

Önce şunu belirtmek ve altını özenle çizmek gerekir ki:

İnsan bizatihi devlettir. Devlet insan için vardır.

Devlet'in; dönemsel (çağdaş) medeni ve modern ihtiyaçlar doğrultusunda var edilen kurumlarının oluş nedeni: Namuslu, dürüst, akılcı, makul, mantıklı bir düzlemde (ilke, onur ve sorumlulukla) hizmet üretmektir.

Üretim: Bilimin ve bilincin sabit normları (ilmi disiplinler) çerçevesinde zorunlu kamu ihtiyacı, yani iç, varsa dış talebi karşılayacak biçimde 'sürdürülebilir' iktisadi, ilmi, sosyal, kültürel, sağlık, eğitim ve temel ihtiyaçlar düzeyinde imalat, inşaat ve tedarik faaliyetleri...

Hizmet: Her vatandaşın doğuştan kazandığı hak ve hukuki iktisap gereği İnsanca hayat sürme, adalet ve kanun kavramlarına mümasil/uygun barınma, beslenme, öğrenme, İnanma ve İnandığı gibi yaşama konusunda "eşit hak ve eşit şansa" sahip kılınmasıdır.

Halk, devlet cihazını bu hak'ların teminatı olmak üzere kurmuştur.

En azından bizim "müspet ve gerçek bilim" olarak nitelememiz gereken, İslâm'ın ilk peygamberi Hazreti âdem Atamız ile din'in tek evrensel Peygamberi Hazreti Muhammet Mustafa (sav) arasını kapsayan ve günümüze kadar uzayan süreç için bu 'realite' böyledir.

İslâm'ın evrensel (son) peygamberinden 1000 yıl sonra ancak, Kur'an da apaçık beyan edilen ilmi hakikatleri çözmeye-anlamaya ve kavramaya; akabinde de âlimleri ateşe atmaya ve İslâm'ı tahrife koyulan ikiyüzlü, (ataımız Osmanlı tarafından medeniyet öğretilen) hayvan altı, primitif vahşi batının bilim diye ortaya attığı saçmalıklara göre değil!...

Sonuçta:

"İlim, ilmek ilmektir. İlim kendin bilmektir.

Sen kendini bilmezsen, bu nice okumaktır?" (Yunus Emre)

Yani, "kendini bilmek, farkında olmak ve mukayese etmek (karşılaştırmalı bilim) 'ilmi hâl'dir. Bu, çağın deyimi ile bilimsel yaşam biçiminin adı; namuslu-dürüst, ilkeli-onurlu, saygın ve sorumlu 'bilinçli'

olma halidir. Bu hal'in dışında yer alan geri ve ilkel yaşam tarzı ileri, çağdaş, medeni ve modern toplumlarca asla kabul, tasvip ve tasdik edilemez.

Örneğin: Devlet cihazının bütün memur ve seçilmişleri “insani boyut ve özgür bilim” açısından millet memuru ve halkın hizmetçisidirler. Diğer telâkkiler aynı zamanda insanlık, İslâm ve ilim dışıdır. Dolayısıyla devlette rüşvet, iltimas, hırsızlık, yolsuzluk, görevi ihmal, suiistimal ve kötüye kullanma, ayırma, kayırma, yanlı davranış, haksız edinim, gasp-irtikap, terör-tedhiş ve sair “mutasyona uğramış hayvan altı yaratık” davranışları ile bilimdışı tasarruf şekilleri (özellikle % 99'u Müslüman olan TC'de) ceza, tedip ve terbiyeyi zorunlu kılar.

Bunun için: Her şeye rağmen toplumsal sorumluluk; Bilinçli takip; Canlı Milli hafıza; Diri kamu vicdanı ve paralel (tamamlayıcı-bütünleyici) sağlıklı-güçlü, bağımsız, objektif ve tarafsız adalet cihazı zarurettir. Yoksa Atatürk'ün ‘Bursa Nutku’ her vatandaş için meşru bir haktır. Memur nisyan ile malul, atanmış ihanete mütemayil ise affedilemez. Dahası, memur, atanmış ve seçilmişlerin “millete karşı suç işlemeye ve suç işleyenleri” affetme hakkı yoktur.

1974 ve müteakip afların tamamı hukuk ve ahlâk dışıdır. Failleri suçludur.

Şu anda da “devlet adına” ve “devlet içinde” çok yoğun biçimde suç işlenmektedir.

MESELA !...

Ülkemizde bir Adalet Bakanı var! Ama adalet, eşitlik ve hukuk yok..

İçişleri Bakanı var! Lâkin sınırlar delik-deşik, dağlar anarşist ve terörist dolu.

Milli Eğitim Bakanı var! Milli eğitim-öğretim ve milli-manevi müfredat yok.

Sağlık Bakanı var! Sağlık, siyaset ve ticaret malzemesi, hasta perişan...

Çevre Bakanı var! Hala dere, göl ve denizlere lâğım akıyor, ekosistem çökük..

Maliye Bakanı var! Gelirde, giderde, vergide, algıda gasp var adalet yok.

Başbakan ve Cumhurbaşkanı da var! Peki Ergenekon, çete-mafya, susurluk ne? Devlet neden adil olmaz, ilimle amel etmez? Meşruiyetin temeli bu ya!. Adalet ahlâkı, hukuk ve hak tamam değilken, Lozan'a aykırı “Kürt Açılımı” (aslında) hangi domuzdan dayatma acaba ?...

İsa KAYACAN

ERCIYES YÜKSEKLİĞİNDEN

Erciyes deyince Kayseri ilimizin aklımıza geldiğini biliyoruz. Bu ilimizdeki Erciyes yüksekliği de bir o kadar aklımızda kalanlardan biri, önde geleni olarak hatırlanıyor.

Kayseri ilimiz merkezinde 32 yıldır yayınlanan bir fikir ve sanat dergisi var. Adı: Erciyes. Aylık yayınlanıyor. Haziran 2009 ayında 378 nci sayısı Günyüzü gördü bu derginin efendim. Sahibi: Nevzat Türkten, Genel yayın Müdürü: Alim Gerçel.

Erciyes Dergisi ekinde, içinde ve paketinde gelenler var. Bunlar sırasıyla:

KAYSERİ TÜRK OCAĞI DERGİSİ

Mayıs 2009 ayına ait 101 nci sayısı elimizdeki. 22 sayfalık bir dergi. Türk Ocakları Kayseri Şubesi Yönetim Kurulu adına sahibi: Prof. Dr. Abdülkadir Yuvalı. Yazı işleri müdürü: Satılmış Başaran. Fazıl Ahmet Bahadır'ın "Son Gaziler" başlıklı şiirinden:

Kaç neslin böyleydi alınyazısı,
Babasız tüterken baba ocakları,
Türkülerle duman duman,
Hasret kokusu.

İSTİKLAL GAZETESİ

16 normal sayfalık bir gazete. Aylık siyasi ve bağımsız gazete olarak Kayseri'de çıkıyor. Haziran 2009'da 59 ncu sayısı okurlarıyla buluştu, buluşturuldu. Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Mehmet Emin Batur.

Gazetenin sayfalarında; Yrd. Doç. Dr. İklim Kurban, Sebahattin Tekizoğlu, Abdülmecit Avcı, Prof. Dr. M. Metin Karaörs, Mehmet Emin Batur imzalı yazılar dikkat çekiyor

DUY GAZİNİN SESİ

Emin Kuzucular'ın 96 sayfalık şiir kitabı. Duyguların harman olduğu, anlatım rahatlığı içinde sayfalara aktarılan mısralar bütünlüğü, topluluğu. Gazinin feryadı olarak görülen şiirden bir dörtlük:

Sevdalıyken, vatanıma yurduma,
Dert katmayın benim bunca derdime,

Çağırsam da, düşen yoktur ardıma,
Çıkmayan sesimi, duy be Ankara!...

KURTULUŞ (2)

Zeki Genç'in 178 sayfalık şiir kitabı. Gözü yaşlı şair olarak bilinen Zeki Genç, şiirlerindeki anlatım zenginliğiyle okurlarının, şiir severlerin karşısına çıkıyor.

Değişik isim ve imzaların ortaya koydukları Zeki Genç anlatımları var. Türkü bütünlüğü içindeki şiirleriyle dikkat çeken bir görünümünü de unutmamak gerekli Zeki Genç'in. 10 dörtlükten meydana gelen "Kayserim" şiirinden bir dörtlük nakledelim:

Erciyes'im gökyüzüne değıyor,
Gurbet gibi özleniyor Kayserim.
Dört bir yandan sıradağlar sarıyor,
Kem gözlerden gizleniyor Kayserim.

Mustafa Nevruz SINACI

AKP'NİN YEL DEĞİRMENLERİ İLE SAVAŞI

03 Kasım 2002 günü yapılan milletvekili genel seçimlerinde akp; Seçme-seçilme ve oy kullanma hakkına sahip ve listelerde kayıtlı 41.407.015 seçmenden, sandık başına giderek vatandaşlık görevini fiilen yapan 32.753.836 kişiden 10.848.704'ünün oyunu alarak % 33.12 oranla 365 milletvekili çıkardı;

Cumhuriyet tarihinin en antidemokratik seçiminde chp'de 6.114.843'le, % 18.66 oy oranı ile 177 milletvekili çıkardı. Diğer partiler adeta bozguna uğradı. Tamamı barajın altında kalarak feci şekilde boğuldular. Seçimlere katılım oranı: %79.10 olarak gerçekleşti. Yani akp seçime katılanların % 33.12, tüm seçmenlerin ise %26.20'sinin; chp'de seçime katılanların %18.66'sının, seçme hakkı bulunan vatandaşların ise % 14.76'sının oyunu alarak barajı aştı ve 177 milletvekili ile parlâmentoya girdi.

SİYASİ PARTİLER VE SEÇİM YASALARININ HUKUKSUZLUĞU

2822 sayılı siyasi partiler; 298 sayılı seçimlerin temel hükümleri ve 2839 sayılı millet- vekili seçimi kanunlarındaki antidemokratik unsurları dikkate aldığımızda bu, bundan sonraki ve 1983'den itibaren yapılan bütün genel ve yerel seçimlerin ne kadar millet iradesine aykırı, utanç verici, adalet-hukuk ve siyaset bilimi ile çelişkili olduğunu görmek mümkündür.

Yani; akp'nin % 33.12; gerçekte % 26.20 ile Parlâmento'nun % 68.54'üne; Chp'nin ise, % 18.66 veya gerçekte % 14.76 oyla Parlâmentonun % 31.46'sına sahip olması çok büyük bir haksızlıktır. Asla onaylanamaz. Bu millet iradesi, hukuk devleti ilkeleri ve kamu vicdanına saygısızlık ve aleni bir ahlâksızlıktır. Özellikle; kanunun ön seçim ile ilgili mücbir hükümlerinin uygulanmaması ve millet iradesinin adalet ve hakkaniyetle tezahürüne karşıt “merkez yoklaması (gerçekte parti sahiplerinin keyfi ataması) yönteminin uygulanması nedeniyle büyük bir ayıp, haksızlık, hukuksuzluk ve aymazlıktır bu..Ve

kesinlikle!... “yönetimde istikrar ve temsilde adalet” ilkesinin suç derecesinde ihlâlidir. İnsan hakları, adalet ahlâkı ve hukuka aykırı olarak, “azınlığın çoğunluğa tahakküm” rejimidir. Diğer bir anlamda ve en açık deyişle; 50 yıllık statükonun sürdürülme kaygısıdır.

Bu, elbette bilinen ve beklenir bir gerçektir. İkinci “karşıdevrim” 27 Mayıs 1960’dan itibaren sistematik olarak sürdürülen yozlaşma, bunalım, buhran ve kaotik popülist politikalar bunun böyle olmasını gerekli ve zorunlu kılmaktadır. Statükoya göre ortada bir sorun yoktur.

MİLLETE GÖRE SORUN BÜYÜKTÜR

Ülkemiz, son müze soygunları nedeniyle Kültür ve Turizm Bakanı (eski chp ve shp’li) Ertuğrul Günay’ın “soygunların sebebi darbelerdir” tespiti cihetiyle 27 Mayıs 1960, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubatta olabildiğince soyulmuştur. Öyle ki soygun-vurgun, yalan-talan, gasp, irtikap, hırsızlık ve yolsuzluk ara dönemlerde de olanca hızıyla siviller, siyasiler ve oligarşik bürokratik yapı tarafından da amansızca sürdürülmüştür. Bunun yanı sıra elli yılda vuku bulan faili meçhul sayısı 50 bin dolayında telâffuz edilmektedir. Dahası iç ve dış borç yükü yıllardır milletin belini bükmekte; Pahalılık ve enflasyon geni halk kitlelerini ezmekte; Anarşi, terör ve tedhiş, halkın huzur, emniyet, devletin güvenlik ve bütünlüğünü tehdit etmektedir, o dönemde de etmekte idi...Tüm oligark, uzantı ve mütemmim cüzlerini kapsayan “çağ, İslâm ve insanlık dışı” dokunulmazlık yasaları nedeniyle gaspçılar yakalanamıyor, parlâmento tasallutçularına dokunulamıyor ve “asil halk” hariç “medya/mafya/politik-ACI” suçlularına ilişilemiyordu!... İşte akp bu argümanları sonuna kadar kullanarak iktidar oldu.

Üstelik kahir ekseriyetle ve tek başına...Demokrat Parti’den bu yana ilk defa!...

Ama ne oldu? Yedi buçuk sene sonra gelinen noktaya bakıldığında fotoğraf şu: “Havanda su dövmek, bıktıran demagoji, tezvirat, popülizm-mugalâta, adi, ahlâksız ve şerefsiz kartel medyası ile dans, siyasette mutasyon; sonuç hayali sukut ve hüsrân...” Yani akp ve hükümeti 7.5 yıldır fuzuli işlerle iştigal etmekte, de’Facto AB-D sultasına izin vermekte ve İspanyol yazar Miguel de Cervantes Saavedra’nın kahramanı Donkişot misal yel değirmenleri ile savaşmaktadır.

Özkan KARACA

GÜLE SELAM; SANA KELAM.

Semanın ufkunu saran karabulutlar dağılmış, baharın rikkatini yeryüzüne yayan ışıltısı sarmıştı. Güneşin enginliğini gözlerimize yapıştırarak, güllerin rengini ve kokusunu sinemizde yatıştırarak ötelere ötesinin ufuk perdesi aralanmıştı. Güneşin sıcak yüzü tenleri yıkamaya başlamış, güllerin zarif yelleri açılmaya başlamıştı.

Akşamın mehtabında sahillerin sürükleyişi hicranımı taşlamıştı. Zihnimin ince bezini yırtarak, fikrimin kalın tezini kırarak... Güllerin kanlarını yüreğimde kaşışım ile ısıtıyordum, günlerin tanlarını sözlerimde bakışım ile ısıtıyordum. Kendimi kaybettığım, hicranla ezildiğim yaralı ruhum. Belli belirsiz sahillerin dilinde yutularak yürüyorum, karanlığın gizlediği ufuklara doğru yalnızlığa kapanıyordum... Gökyüzünün süslü perdesi yıldızlar başımda taç. Bedenimi ürperten ılık İlkbaharın esen uğultusu kafamın odasında dinmişti. Ruhumu saran, kafamın odasını soran sesin yankısı ise bende sinmişti. Bir yandan bakan güller, bin andan akan düşler.

Güllerin rengi, günlerin derdi: Birinde gözlere kan akar, diğerinde izlere yan bakar. Varlık istikametinin var oluşu, karlık istirahatının yar oluşu yakalandığı an, ruhun sevincine şan takar: Gül ve günler... Güller izzet, günler ismet. Düşler ise; yüreklerin çizik izi, kafaların kırık dizi, günlerin yanık sisi.

Zihnimin günlüğü artan adımlarımla tutuşmaya başlamıştı. Fikrimin külüne, izanımın gülüne yazdığım yırtık sayfalar. Benliğimi soldurduğu, irademi doldurduğu ve yüreğimi yaslarla yoğurduğu denizin kucağında! Hüznümlere gark olan gözlerime dalgalar çarpıyordu. Duygularıma vurulan balyozların hıçkırığıyla, düşüncelerime kurulan heyelanların kırıklığıyla yaslar ve yaşlar artıyordu. Aklım durmuş, ruhum donmuş, kalbim dalmış...

Düşler! Boş bir avuntu, loş bir anı esintisi olarak beyhude ömrün tozu olarak dağılıp gider. Düşler sonunda kalan ise yalnızca kafalara biriken hecelerin hamal yüküdür. Yükler idraklerin derinliğine sızarak; hayatın

değişimini kavranmasını zayıflatıyor, sağlam kişilik edinmesini hayıflanıyor, toplumun zengin birikiminde kaliteli kimlik edindiremiyor. Atıl ve sıradan hayatla, bereketsiz ve verimsiz zamanla, esefsiz ve esersiz özürlülükle ömür geçiriliyor. Anlık anlar dönüyor, geleceğin bilinmez karanlığına üfleniyor. Ruhları ve kalpleri karartan vasıtasız ve gayesiz düşler. Bunun sonucunda yüzler kırışmış, dişler kırılmış, düşler hayatının çarkında sıkışmış olarak yaşamın soluğu söner. Düşler... Gerçekçilikle birleşirse, gayelerin adımını akıl nimeti ile şekillenirse; hayatın anlamı, varlığın sırrı boşluk yerine hoşluk meydana getirir. Mana yarışının dinamizmine koşarak insanlık özelliği yakalanır. Geleceğin aydınlığında akılcı adımlarla, akıcı yaklaşımlarla merdivenleri çıkarak ihsanların kapısı aralanır.

Güller; bize estetiğin ve güzelliğin resmini fısıldar, sevginin zarif tebessümünü yasar. Kırmızılıklar gözlerin yaşlarını isletir, kırıklıklarla kan olarak yüzleri ıslatır. Güller sevdalara tılsımdır, yüreklerin yangınlarına biriken ayrılıkların yakarışındır. Gayesiz düşlerden uzak, gayelerin derinliğine vakıf olarak, akıl izzetine akif kalarak güller varlığında bana paye.

Düşüncelerime yığılan, duygularıma çarpan kelimelerin önüne geçemeyerek; gözlerimin boğulduğu, ruhumun boğulduğu, kalbimin kasıldığı, dimağıma kadar biriken selin yığılışıyla ve fitratımın fırtınalı coşkusuyla İstanbul Boğazının enginliğine haykırıyorum:

Selam; yaşamın donanım işaretini sunan izler, varlığın gelişim iradesini açan güller. Adresi benliğimize ulaşan, zihinlerin duvarında buluşan, satırlara kazınan, hatıralara yazılan: Günler...

Akşamın soğuk deminde, sahillerin millerce uzunlukta ki dilinde ağır ağır süzülüyordum. Kulaklarımda dalgaların sahile vuran tokadı, üzerimde martıların acı çığlığı, önümde karanlığın alnı, özümde hecelerın yağmurları takip eder. Her yanımda kuşatılmış, her anımda başımda gömülmüş. Rüyaların bulanık tablosu şiirle tüten duygularımın sandığından çıkarılarak, fikrimde seyir. Seyir ki hüznün bakış. Yüreğime ok atışı gibi; bedenimi eğen, ruhumu ezen çatlamış tablo.

Zamanların akıntısında çağlarla sarılan, ruhların ufuk aşıntısında aralanan, anlık anların harabelerinden süzülen... Destansı sevdaların düşleri varılan, hicranlı ayrılıklarla yazılan; Üsküdar'ın dudağına yapışmış konağı, acı aşkların yanağı olan: Kız Kulesi karşımda durur. Tarihlerin kuyusunda çalkalanan sancıların yakıcı sırdaşı... Kim bilir hangi sevdanın ayrılıklarına tanık oldu, kim bilir hangi zahmetlerin kamcısı davasına vurdu. Nice hadiselerin tanığı, nice kasidelerin sanığı

olarak yorgun duvarları fısıldar. Anıların mühründe öğütlenen, asırların dışında öğütülen: Kız Kulesi

İstanbul'un kalın ense kökünde, başıma yığılan ağırlığın közünde yürüyorum; karanlığın gizlediği ufuklara doğru. Uzaklıklar gözlerime koz, yıkıntılar gönlüme toz, hüznün taşkınlıkları artan doz... Sanki yılların çilesi ıslatmıştı. Boynuma ateş dolanmıştı. Günler; gözlerimde okunan hicranla yıkanmış, güllerin kanlarıyla dokunan isyanıyla sararmış, düşlere sokulan ıssızlıkla sıvanmıştı.

Düşüncelerime yansıyan, güllere ayna. Şu satırların yazılmasına sebep kaynak. Düşlerimde bilenen, duygularımda şekillenen güllerin kanlarını yüreğime akıtan, yosunlu kuyuların acılığını yaşatan. Rüyalarımın penceresinden akan, kafa kağıdına yazdığım eserimden bakan. Şiirlerimin ilham yazısı seslenir, gül esintisini her andan nefesi kalbimin izinde savrulan, gün esaretinin her andan ruhumun gizinde kavrulan:

İlk baharla açan güllere selam. Esaretiyle yüreğimi sürgünlere atan sana kelam...

Kalıpta donan ruhum erimiş, satırda duran özlem kalbime inmişti. Güllerin aynasında ki kanlar dökülerek, kirpiklerimi ağrıtan anılar film şeridi gibi canlanmaya başlamıştı. Gül kokulu, şen dokulu; kafamın odasını altüst eden, fikrimin adasını işgal eden... Anlık tozların düşlerinde solukla yürüyen. Damarlarımın ininde uğultulu seslerle gezinen. İsmi canıma mimlenmiş, cismin kanıma damgalanmış. Benliğimi ansızın sisleyerek yürüyen sen...

Sen ızanımın bünyesinde, zamanlarımın bütünlünde gölgesin. Gölgenle izin izimi bulan varlık. Zihnimi ve fikrimi kemirip duran darlık...

Sana sürgünüm: Sevdanın işaretinde atılan oklarla bilinmez balçıklarına iten, karanlığın kubbesinde biten sürgün yüreğim

Selamların haykırışı sesini bulsun. Satırlarım senin gözünü öpsün. Kelamlarım; kırgınlığını dindirerek, kızgınlığını sindirerek tutsun.

Selma GÜRSEL

ÇORUM BAKLAVASI HAS

MALZEMESİ: 3kilo gram hası,4 yumurta,1 yemek kaşığı sirke,üç yemek kaşığı yoğurt,bir tutam tuz,1 kilogram su,1 kilogram buğday nişesta,1 kilogram toz şeker,leblebi kadar limontuzu

Normal bir tepsi baklava için üç kilo birinci sınıf un konulur.

Bir miktar su,on adet çiğ yumurta kırılır,2ir yemek kaşığı sirke, dokuz yemek kaşığı yoğurt ,bir tutam tuz ilave edilerek hamur kulak memesi sertliğinde yoğrulur. Bu hamurun bir miktar dinlendirilmesi gerekir.

Hamur yazılırken ok'a yapışmaması için ev nişastasası serpilir.

Hamur ersinle kesilerek yumurta büyüklüğünde yumak tutularak temiz ve nemli bir bezin altına yazılması için bekletilir. Baklava hamuru ok ile açılır. Yufkaların mümkün olduğu kadar ince yazılmasına dikkat edilmelidir. Hamur yazılırken ok'a yapışmaması için nişasta serpilir.

Açılan yufkalar temiz bir sergi veya çarşafın üzerine kurumaya bırakılır. Bir miktar nemi çekilen yufkalar atı yağlanmış tepsiye tek tek serilirken her kat arasına eritilmiş tuzsuz tereyağı ekilir.

Otuz yufkadan sonra bol miktarda kıyılmış ceviz konularak tepsinin tamamına yayılır.

Açılan yufkalar temiz bir sergi veya çarşafın üzerine kurumaya bırakılır. Bir miktar nemi çekilen yufkalar atı yağlanmış tepsiye tek tek serilirken her kat arasına eritilmiş tuzsuz tereyağı ekilir.

Üzerine tekrar otuz yufka konularak baklava tamamlanmış olur. Tepsideki yufkalar dilimlenerek üzerine kaşıkla eritilmiş tereyağı ile yağlanır. Kızartılan baklavanın üzerine kestirilmiş şeker şerbeti ekilir.

Dikkat edilecek husus baklava sıcaksa,şerbet soğuk olmalı,baklava soğuksa şerbet sıcak olmalıdır. Şeker kestirilirken ufak bir parça limontuzu atılır iyice kaynatılmalıdır. Soğuyan baklava servise hazır olur.

Erhan TİĞLİ

DOSTLA SEVGİLİNİN FARKI...

Dost demli bir çaydır zevkle yudumlanan
Kendilerine gelir tiryakiler
Bardakları devirdikçe...
Sevgili öyle bir içkidir ki gül renkli
Kendilerinden geçer içenler
Sakinin sunduğu kadehlerle...
Dost düşünerek attırır adımlarımızı
Sevgili uçurur gökyüzünde
Kuş cennetine çevirir kalbimizi...
Dost akıl verir bize
Sevgili alır aklımızı başımızdan

Rıza KANDEMİR

HACI BEKTAŞ

Pervane dönerken arşı semada
Höccetin verilmiş gel Hacı Bektaş
Pir civanı çağırdığım sırada
Akpınar üstünde can Hacı Bektaş
Ayetin başıdır elif hecesi
Yesevi'nin eri Rumi hocası
Seyfe gölü İncilli'nin arası
Keçeci babada can Hacı Bektaş
Çağrınca mazlum seni bulunca
Güzelli'den mahyan çöle varınca
Deruni'nin can göçtüğünü duyunca
Çileye Beş Taş'a gel Hacı Bektaş
Abdal Musa Gaygısız'a seslenir
Kırk Budak'tan Seyran bağı beslenir.
Mezirmi'ye duman olmuş sislenir
Sögüt'te baş ağa zar Hacı Bektaş
Akpınar Çeşmesi Kevser akarken
Balım Sultan ufuklara bakarken
Seyran Bağı gonca gülü kokarken
Medet sende kaldı car Hacı Bektaş
Karaca Höyük Akpınar'ın solunda
Asileri deniz aldı sonunda
KUL RIZA'YI kabul eyle yanında
Beş Taş'a güvercin gel Hacı Bektaş
9 Kasım 2007 02.15

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 148 25 Haziran 2011

FIRINDAN YENİ ÇIKMIŞ ÇORUM SİMİDİ

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL BÖYLE İNSANLAR VAR MIYMIŞ?

Muhsin AKTAŞ BİR BAKIŞTAN SIZANLAR(1)

Emine SEVİNÇ ÖKSÜZOĞLU BABA İLE OĞUL'UN KADERİ

Murat HACIOĞLU ACILARA TUTUNMAK

İsa KAYACAN AZERBAYCAN'IN “ŞEFEG” DERGİSİ

Mustafa Nevruz SINACI DİNDARLIK, ADALET VE DEVLET

Selma GÜRSEL ÇORUM SİMİDİ SİMİT USTASI YUSUF YALÇIN

Erhan TIĞLI DOST GÜZELLİKLER

Rıza KANDAMİR YÖRÜMEDEN GEL

Emine GENÇ YILLARA İNAT

Mahmut Selim GÜRSEL

BÖYLE İNSANLAR VAR MIYMIŞ?

Birkaç gün önce saat 19,30 haberlerini izliyordum. Kapı çalındı. Herhalde komşulardan birisi olsa gerek diye düşünürken mutfakta bulunan eşim kapıyı açtı. Karşısındaki bayan:

-Selma Abla! Beni tanıdın mı? Diye sorduğunu bende oturduğum odadan duydum. Eşim de:

-Evet tanıdım. Sen bizim apartmanda oturan filancanın kızıydın. Duydum. Herhalde bizi ziyarete geldiler diye düşünürken, bayanla gelen beyi eşime:

-Selma Abla Selim ağabeyin arabanın kapısına bir araç vurup kaçtı. Biz de plakasını aldık. Selim Ağabey yok mu? Diyince eşim bana seslendi. Oturduğum odadan kapıya doğru gittim. Gelenlere:

-Hoş geldiniz dedim. Erkek misafir doğrudan konuya girdi:

-Selim Ağabey; senin arabaya şu plakalı araç çarptı ve durmadan gitti. Ön kapıyı çöktürmüş. Plakası bu. Dedi. Bende:

-Sağ olun fakat bu plaka ile o aracın vurduğunu ben ispat edemem. Şayet siz görgü şahitliği yaparsanız o zaman o aracın sahibinden şikâyetçi olabilirim. Dedim. Birlikte aşağıya indik. Cidden aracımın ön kapısı epey çökmüş vaziyette idi. Kapıyı açmak için uğraştım açılmamıştı. Yeni trafik kazaları yaptırımına göre taraflardan birisinin olmadığı için polisi aradım. Beş dakika sonra mahalli karakoldun bir ekip geldi. Gelenler aracın konumuna baktılar ve şikâyetçi iseniz karakola gelin dediler.

Bize bilgi veren arkadaşına baktım.

-Giderim ağabey diyince. Aracımın öbür kapısından araca binerek karakola gittik. Aracıma vuran plakayı araştırdılar, sahibinin cep telefonunun buldular, benim telefonumdan araç sahibini aradılar,

karakola gelip uzlaşmamızı söylediler. Bir saat sonra aracıma vuran şahıs ile babası geldiler. Anlaştığımız için tutanak tuttular, karakoldan ayrıldık.

Olmuşla yitmişe çare yoktu. Araca vuranda yakın komşu idi. Ertesi gün komşuya telefon ettim, kapıyı yaptırılım mı diye sordum. Olur dedi ve sanayiye gittik. Oto boyacısından fiyat istedik, pazarlık yapıldı ve aracıma vuranın babası parayı ödedi. Birlikte benim araçla çarşıya geldik, arkadaşşı bıraktım. Ben eve geldim.

Aracım kaporta ve boya olunca baktık ki; minderlerin kılıfları yağ ve kara olmuş. Bunlar üzerimize çıkar diye eşimle beraber kılıfları söktük ve eşim kılıfları yıkadı. İki gün sonra kılıfları evin önünde takarken benden yaşlı olan karşı komşum bana kolay gelsin ne var ne yok? Diyince, bende yukarıdaki olayı anlattım. Beni dinledi ve ekledi:

-Böyle insanlar halen var mıymış? Dedi ve yoluna devam etti.

Evet böyle insanlar halen var. Bu insanların yüzü suyu hürmetine Ülkemiz halen ayakta. Allah rızası için gördüğünü söyleyen, bu dünyada da, öbür dünyada da şahit olacağımı bilen kişidir. Benden büyük olan komşunun şaşması gayet normal. Dünya korkanların, susanların dünyası. Yalan yere yemin edenlerin, yapılanları ve duyulanları görmedim, duymadım diyenlerin dünyası.

Muhsin AKTAŞ

BİR BAKIŞTAN SIZANLAR 1

İlkbaharla yazın kucaklaştığı bir Cuma akşamı idi. İçim bomboş, bir davetle koyulmuştum yola. Yol kenarlarında rengarenk ahenkle sallanan kır çiçekleri üzgün, hüznün kokuyordu. Akşam güneşi üzerlerine düştükçe hüznüleri yüzlerinden okunuyordu. Ben ise hem arkadaşlarla sohbet ediyor hem de içimdeki tarifsiz acılarla onlara bakıyor ve yol alıyordum. Çünkü onları oradan alıp eline tutuşturacağım bir sevgilim bile yoktu artık. Bu yüzden onlara bakınca kokusunu alınca, içimdeki mağara yalnızlığı saz çalmaya başlıyordu.

Her yolun bir sonu olduğu gibi, bu yolculukta kısa sürmüş ve güzelim bir ilçeye düşmüştü yolum. Bir kaç dakika hoş peş çay sohbeti derken bir şeyler atıştırmak için dışarıya çıkmıştık. İşte ne olduysa ondan sonra oluverdi birden. Arkadaş bir yemek yiyelim sonra geliriz dediler. Bunda garipsenecek bir şey yoktu tabi. Rutin bir yemekti işte. Dönüp biraz

bekleyelim bir arkadaş daha gelecek onu da alalım dedi.

Hiçbir şeyden habersiz, canhıraş önümüzden bir biri arkasına geçen araçlara bakarken bir güneş doğuyordu yavaş yavaş ahenk içinde. Yaklaştıkça yüzümü yüreğimi, gönlümü aydınlatıyordu olanca gücü ile. Elini uzattığında ellerim ellerinin içinden kalbine doğru yavaşça ilerliyordu. Bütün vücudumu ateş basmış buram buram terler döküyordu. Ellerin sıcaklığı yetim ve öksüz ellerimi üşümekten kurtarıyordu. Ben ise kayboluyordum gözlerinin içinde. Çoktan uçup gitmişim arkadaşların arasından. Hayal aleminde çoktan volta atmaya başlamıştım. Yudum yudum kalbime iniyordu bakışların. Gergef gergef, nakış gibi işliyordu yüreğimi. Artık ben bende değildim. Sana kilitlenmişim. Bakışlarım boşluğa düşmüş iç aleminde yitiğimi arıyordum. Gözlerinden, kaşlarından, kirpiklerinden, gülüşlerinden, en ufak bir işaret bekliyordum.

Kafamda bin bir çeşit düşüncelerle saatler ilerliyor ben bakışlarımı senden alamıyordum.

Oysa sadece bir merhaba deyip el sıkışmaktan öte seni tanıımıyordum. Evli misin, bekâr mı? Hayatında başka biri var mı? Bunların hiç birini bilmiyordum. Bu sorular beynimi bir hafriyat makinesi gibi kazıyordu. Gönlüme teselli vermeye çalışıyorum dinlemiyordu. Kalbim bu iş olmaz, gönlüm ve altıncı hissim olur diye çarpışıp duruyordu. Damarlarımda kanım harekete geçmiş bir sağa bir sola hızla dolaşıyordu. Kalbim, Kör oğlu gibi atını mahmuzlamış dağlara dehlemiştir çoktan. Program başlamış ben hala kendime gelememiştim. Şiir mi okudum seni anlamadım. Gece ilerliyor nefesim boğazıma geliyordu. Saatler dursun yanında biraz daha kalayım diye Allah'a dua ediyordum.

Hep seni izliyor konuşmalarını dinliyordum. İçimde sam yeli gibi sııcacık esintiler dolaşıyordu. Ne demeliydim, nasıl konuşmalıydım her şeyi bir anda unutmuş, hafızam sıfırlanmış gibi hissediyordum. İnsanların varlığından sana söyleyeceklerim boğazıma kadar hücum ediyor ben ise zorla yutkunarak bastırmaya çalışıyordum.

Artık saatler epeyce ilerlemiş tatlılar yenmiş kahveler içilmişti. Zamanı durdurmak elimde olsa çoktan ipini çeker olduğu yere mihlardım. Bu şansımın olmadığını bilen yüreğim acı biber yemiş gibi yanıyordu. Ah bir yalnız kala bilseydim sana neler söylemezdim ki diye içimden geçiriyordum.

Belli ki senin de içinde fırtınalar kopmuş, gözlerinde aradığını yıllar yılı bulamamışlığın izleri duruyordu sanki. Bakışların bunu ele veriyor, ayrılık ve acılardan izler taşıyordu. Belki yanılıyor, belki de söz dinlemez gönlümün rüzgarına kapılmış idiyordum. İşte bu duygularla gecenin nihayetine doğru yol alıyorduk. Ayrılık saati gelip çatmaya yüz tuttuğunda soğuk sular başımdan aşağı boca edilmişçesine içim titriyor, ellerim buz

kesiyordu. Siz konuşurken ben yüreğinizde sere serpe geziniyordum. Gözlerinizden gönlünüze çıkan bir yol bulmuştum nedense. İzin istemeden bir hırsız misali yürek duvarlarınıza yapışıp tutunmaya çalışıyordum. Belki bunun farkında değildiniz, belki de kararsızda olsanız ses çıkarmıyordunuz.

Ayrılık saati gelmiş vedalaşıp ayrılmıştık. Daha ayrılalı birkaç dakika olmuştu, gayri ihtiyari sol yanıma yokladığımda kalbimi sende bıraktığımı anladım. Sende kalmıştı. Belki öyle olmasını istediğim için ses çıkarmamış, emin ellerde olduğu için unutmuş gibi yapmıştım.

Artık kalpsiz bir ölü gibi yaşıyordum. Gece boyu bir sağa bir sola dönüp durdum. Her nereye baksam resmini görüyordum. Ben daha

ulaşmadan ünlü bir ressam odalarımın bütün duvarlarını senin resimlerinle donatmıştı. Bana da doyasıya onları seyretmek düşmüştü.

Sabaha karşı yorgunluğa daha fazla dayanamayan vücudum gülen resimlerini seyrederek hayallere dalıp gitmişti.

İşte o gün bu gündür ben kendimde değilim. Her an her saniye senin hayalin var yanımda. Sonu ne olur bilmeden bir girdabın içinde dolaşıp duruyorum. Bir dahaki buluşma için sabırsızlıkla bekliyor, kalbimin arta kalanını, sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu bir rüyada olsa, belki hiç başlamayacak bir hayalde olsa, sonu kısa bir hikayede olsa beynime söz geçiremiyordum. Beni hiç dinlemiyordu. İlk görüşte aşk derlerdi işte öyle bir şeydi galiba yaşadıklarım. Senden habersiz senden izinsiz bunları düşündüğüm için umarım bu garibi affedersin.

Birde işin bu tarafı var ben kendi kitabım gibi almışım önüme hiçbir satırını atlamadan seni okuyorum. Belki senin bundan haberin bile yok. Bu yüzden umarım beni affedersin.

Şimdi ise bu yazıyı sana ulaştırmak gerekli ama nasıl. Bu duygularımı nasıl karşılayacağını düşündükçe beynim zonkluyor, acılar içinde kıvranıyorum. Bu nedenden dolayı bu yazımı sana nasıl vereceğimi bir türlü kestiremiyorum. Umarım okuduğunda memnun olursun. Olmazsan da açıkça bana gerekçeni söylemeni beklerim. İşte harika bir gün daha bu düşüncelerle nihayete erdi. Şimdi durup senin tepkini beklemek düştü bana da.

Bütün bu duygu ve düşüncelerle kal sağlıcakla. Kendine dikkat et. Görüşmek, konuşmak, birlikte Ummanlara yelken açmak dilek ve temennisi ile gözlerinden gülücükler, yüreğinizden sevgi eksik olmasın.

Sağlıcakla mutlu kalın.

Emine Sevinç ÖKSÜZOĞLU

BABA İLE OĞUL’UN KADERİ

Vatani görevini yapmak üzere, henüz yeni doğmuş olan oğlu Hakkı’ yı ve çok sevdiği karısı Hacer’i bırakıp gitmek zorunda kalmıştı. Onları böyle bırakıp gitmek istemiyordu, ama çaresiz mecburdu. Çünkü vatan borcu namus borcu idi.

Mustafa; askerliğini doğuda yer alan, Şırnak ilinde yapacaktı . Yüreğinde bir sıkıntı sürekli onu boğuyor, neredeyse nefes alamayacak kadar daralıyordu. İlk günler çok zor geçiyordu. Ara sıra eşi ile oğlunun fotoğraflarına bakıp, bir çocuk gibi kendini avutuyordu. Oğlu Hakkı ve karısı Hacer gözünde tüter olmuştu. Sık sık mektup yazıyor, hasretini böyle dindirmeye çalışıyordu. Hele Hacer den mektup aldığı zamanlar, mektubu öpüyor, kokluyor, tekrar tekrar okuyordu. Hacer de Mustafa’dan gelecek bir mektup ümidi ile, sürekli postacının yolunu gözler olmuştu. Kocasından gelen her mektup ta, adeta bir bayram çocuğu gibi seviniyordu. Mektubu okurken oğlu Hakkı’nın da dinlemesi için yüksek sesle okuyor sonra da oğlu ile konuşuyor, ona uzun uzun babasını anlatıyordu. Günler günleri, haftalar ayları kovaladı durdu. Sayılı gün geçmek bilmiyordu sanki.

1985 yılının soğuk ve çetin geçtiği bir kış günü, Cudi dağındaki teröristler için bir operasyon düzenlenmişti. Bu operasyonda Mustafa da yer alıyordu. Mustafa sanki şehit olacağını hissetmiş gibiydi. Kağıdı kalemi bir kez daha eline alıp, karısına ve oğluna bir mektup yazdı. Mektup öyle bir mektuptu ki, okuyanın yüreği yerinden kopuyordu adeta. Operasyona katılmadan önce, oğlu ile karısının fotoğraflarına bir kez daha bakıp, fotoğrafları cebine koydu.

Hacer o gece kâbus denecek kadar kötü bir rüya görmüştü. Sabah uyandığında; “Hayır olsun inşallah” diyerek rüyayı kötüye yormak istemedi. Sürekli kocasına dualar ediyor “Allah’ım onu sen koru.” diyordu.

Mustafa ise katıldığı operasyonda “Allah’ım eğer bana bir şey olursa, oğlumu ve karımı sana

emanet ediyorum, senden başka kimsem yok, sen kudret sahibisin, yaratansın, onları koru yarabbi.”

diyerek, karısı ve oğlu için sürekli dualar ediyordu. Atılan kurşunların ardı arkası kesilmiyordu. Kurşun sesleri

Mustafa'nın kulağında tınılı bir ses oluşturmıştı sanki. Her geçen dakika da, ölüme biraz daha yaklaştığını hissediyor gibiydi. Zaten bu çatışmada, bu kurşun

yağmurunun arasından sağ çıkabilmek mucize gibi bir şey olmalıydı.

Ertesi gün Hacer'in kapısı acı acı çaldı. Hacer kapıyı açtığı anda, karşısında bir Jandarma ile rütbesini bilmediği bir asker duruyordu. Hacer o an anlamıştı sanki

-Mustafa'm ! Mustafa'm ! Ona bir şey mi oldu yoksa?” Diye sorabildi. Yüreğinde büyük bir acı vardı. Nedense bu acının adını bir türlü koyamıyordu. Kapıdaki Jandarma ve asker:

-Yok, Yok! Kocanıza bir şey olmadı. Feryat figan etmeyin lütfen, sadece sizi ona götürmek için geldik. Hemen hazırlanırsanız iyi olur!

Hacer hemencecik üzerine bir şeyler giydi, oğlunu da battaniyesine sarıp, askerlerle birlikte İl Jandarma'ya doğru yola çıktılar. Yol bir türlü bitmek bilmiyor, uzadıkça uzuyordu. Hacer yol boyunca oğluna sıkı sıkıya sarılıp ağladı. İl jandarmaya geldiğinde Hacer'i yüksek rütbeli olduğunu düşündüğü, fakat kim olduğunu bilmediği bir asker karşıladı. Hacer'in sakinleşip, rahatlaması için onunla konuşuyor, sorular soruyordu. Hacer ise; yöneltilen bu sorular karşısında, utana sıkıla cevaplar veriyordu. Bir an da tüm cesaretini toplayıp:

-Buraya neden getirildiğimi anlamadım, kimse bir şey söylemiyor, yoksa Mustafa'ma kötü bir şey mi oldu?”

Karşısında oturan asker bir Hacer'e, bir de kucağındaki bebeğe baktı. Sonra da başını önüne eğerek:

-Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunu söylemek benim için gerçekten çok zor. Bu gibi durumlarda ne yapılır, nasıl söylenir onu da bilmiyorum. Ne yapacaksınız kader işte. Takdir-i ilahi. Başın sağ olsun bacım! Duydukları karşısında adeta dünyası başına yıkılmıştı Hacer'in. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, göz yaşlarını tutamıyordu. Kapı çalındı ve bir asker selam vererek odaya girdi. Masaya bir paket

bırakıp odadan dışarı çıktı. Masada oturan yüksek rütbeli asker, Hacer'e bir peçete uzattı. Ardından gelen paketi vererek:

-Kocanızın üzerinden çıkanlar ve özel eşyaları. Bir kaç şehidimiz daha oldu, hepsi için resmi bir tören düzenlenecek. Törende siz de bulunursunuz. Hacer; perişan bir haldeydi. İl jandarma'ya ait resmi bir araç Hacer'i evine bıraktı. Yol boyunca kocasını ve birlikte yaşadıkları günleri düşündü. Geride bıraktıkları acı tatlı anıları, bir film şeridi gibi geçti gözünün önünden. Sonra oğlu Hakkı'yı düşündü. Onun babasız büyümesi içini acıtıyordu. Bu zamanda nasıl bakacaktı ona tek başına? Şu saatten sonra oğluna hem ana, hem baba olacaktı. Oğluna sıkı sıkıya sarılıp, öpüp kokladı, bağrına basıp, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti. Gözyaşları dinmek bilmiyordu bir türlü. Yüreği bu acıya dayanamıyordu. Evine gelir gelmez, kocasının üzerinden çıkan, özel eşyalarının bulunduğu paketi açtı. Bir kaç kıyafeti, karısına ve çok sevdiği oğluna mektup yazdığı kalem, Hacer ile oğlu Hakkı'nın bulunduğu bir fotoğraf çıktı paketten. Hacer kocasının kıyafetlerini öpüp kokluyor, eşinin asker kıyafeti ile çektiği fotoğrafını eline alıp ağlıyordu. Ertesi gün cenaze töreni vardı ve kocası toprağa verilecekti. Hacer bunca acıya nasıl dayanacaktı?... Ya o her şeyden habersiz minicik yavrusu, hiç baba sevgisi tatmadan nasıl büyüyecekti?... Hacer çok çaresiz ve yalnızdı...Allah'tan gelen bu ölümü kabullenmekte çok zorlanmıştı. Yüreği yangın yerinin küllerine dönmüştü. Adeta kolu kanadı kırılmış, oğlu ile bu dünya da yapayalnız kalmıştı. Şu an da tek varlığı oğlu idi. Hiç değilse onun için ayakta kalmalı, en azından kendine daha iyi bakmalıydı.

Cenaze töreni olmuş bitmiş, Mustafa'sını ebedi yolculuğuna uğurlamıştı. Bu onun hayatındaki en acı günüydü. Bu acı yüreğine kor olup düşmüştü. Cenaze töreni sonrası evine geldiğinde, postacı eşinin ona şehit olmadan önce yazdığı mektubu getirdi. Hacer mektubu okudukça yüreğindeki yangın daha da büyüyordu. Sürekli ağlıyor, kendini ağlamaktan geri koyamıyordu. Gözleri neredeyse fal taşı gibi şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu. Bu acıya nasıl direnecekti bilmiyordu. Onsuz bu hayatın yükünü bir başına nasıl taşıyacaktı?... Dahası çok sevdiği kocası, Mustafa'sı olmadan nasıl yaşayacaktı?... Düşündükçe çıldıracak gibi oluyor, üzerine çöreklenen bu sıkıntıdan bir türlü kendini kurtaramıyordu. Her geçen günün bu acıyı hafifleteceği bir gerçektir. Ama asıl önemlisi, bu günler nasıl geçecekti?... Hacer, minicik oğlu Hakkı ile bu acımasız dünyanın ağır yükünü kaldırabilecek miydi?...

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalamış. Zorlu geçen 19 yılın ardından Hakkı büyümüş genç, yağız bir delikanlı olmuştu. Tek şey hariç, her geçen gün onlardan çok şey götürmüştü; o da kocası Mustafa'nın acısı, bu gün gibi yüreğinin orta yerinde duruyordu Hacer'in. Tek yaşama gücü, mutluluğu, her şeyi, canı - ciğeri, oğlu Hakkı idi. Hayatını ona adanmış, onun mutluluğu ve okuması için adeta saçlarını süpürge yapmıştı. Hayatın getirdiği acımasız ve ağır yaşam koşulları, onları sefaletin ve yoksulluğun içinde yoğurmuştu. Gün ne getirdiyse onunla avundular. Bir gün buldularsa, bir gün bulamadan gün geçirdiler.

Hacer kocasından bağlanan şehit maaşıyla kıt kanaat geçiniyordu. Bu nedenle küçük bir iş yerinde temizlik işçisi olarak işe girmiş, burada az bir maaşla çalışıyordu. Oğlu ise; ancak liseyi bitirebilmiş, girmiş olduğu üniversite sınavını kazanamamıştı. Hacer bu duruma çok üzülüyor, oğlu üzülmesin diye ona belli etmemeye çalışıyor ve sürekli ona moral veriyordu. Ne de olsa, oğlu onun dünyada ki her şeyi, kıymetlisi, tek varlığı ve tek yaşama gücüydü.

Günlerden bir gün Hakkı' ya asker ocağından çağrı mektubu geldi. Hakkı üniversite sınavını kazanamadığı için, askerliğini yapıp aradan çıkartmak istiyordu. Annesi ile bu durumu konuştu, fakat annesi bu duruma her ne kadar karşı geldiyse, Hakkı annesini dinlemek istemedi. Çünkü çalışmak, annesine yardımcı olmak istiyordu. Evde boş boş oturmak çok ağırına gidiyordu, lakin hangi iş yerine başvuruda bulunduyorsa işe alınmamıştı. Bu durum Hakkı'nın moralini iyice bozmuştu. Her şey üst üste geliyor, bütün aksilikler bir an da yaşanıyordu. Her ne kadar Hacer oğlunu ikna etmek için uğraşsa da, sonuç olumsuz oluyordu. Hakkı asker olup, vatani görevini yapmak, vatan borcunu ödemek istiyordu. Bu konuda annesinin sözünü dinlememiş, kararını çoktan vermişti bile.

Nihayet Hakkı'nın ana ocağından ayrılıp, asker ocağına gideceği gün gelmişti. Acemi birliğini Manisa Kırkağaç' da yapacaktı. Asker olmanın verdiği gurur ve heyecanla, gözü yaşlı annesinin elini öpüp, hayır dualarını alarak yola çıktı.

Hacer oğlundan ayrı kalmanın acısını, yüreğinin taa orta yerinde hissediyordu. Oğlu için sürekli Allah'a dualar ediyor, sık sık oğluna mektup yazıyordu. Aldığı her mektupta derin bir "ohh" çekip, biraz olsun yüreğindeki sızıyı dindirmeye çalışıyordu. Bir yandan Hakkı'nın asker kıyafeti ile çektirip, kendisine gönderdiği fotoğrafa bakıyor, bir yandan da mektubu okurken gözyaşlarını tutamıyordu.

Oğlunun kokusunu hissetmek için, mektubu öpüp kokluyor ve fotoğrafı baş yastığının altına koyup, öylece uykuya dalıyordu. Bu ona çok huzur veriyordu.

Hakkı acemi birliğini bitirmiş, annesinin yanına dönmüştü. Ana ile oğul uzun uzun sarılıp, hasret giderdiler. Hacer sağ salim oğluna kavuştuğu için çok mutluydu. Ne de olsa kaygıları, onca endişesi boşa çıkmıştı. Hakkı'da annesini çok özlemişti. Askerlik anılarını annesine anlatarak, hasret gidermeye çalışıyordu. Bu kısa izin dönemindeki bütün gününü, çok sevdiği annesi ve arkadaşları ile geçirmişti.

Güzel günler su gibi geçmiş, Hakkı'nın usta birliğine gitme vakti gelmişti. Yalnız bir sorun vardı, Hakkı usta birliğine Şırnak'a gidecekti. Oğlunun Şırnak'a gitmesinden dolayı, Hacer'in yüreğine bir sıkıntı gölü dolu vermişti. Yüreği neredeyse nefes bile alamayacak kadar daralıyor, boğuluyordu. Gece olunca uyumak için girdiği yatağında, bir türlü gözüne uyku girmiyor, sabahlara kadar sürekli oğlunu ve şehit verdiği kocasını düşünüyordu. Uyuduğunda ise; kabus denilecek kadar kötü rüyalar görüyordu. Ne de olsa, kocası Mustafa'da Şırnak'ta askerliğini yaparken şehit düşmüştü. Oğlunun da babası ile aynı kaderi yaşamasını istemiyordu. Bu düşünce Hacer'i çok korkutuyordu. Hacer bunları düşündükçe daha da bir fenalaşıyor, yüreğinde sönen yangın, adeta yeniden alevleniyor, içini yakıyordu. Çok mutsuzdu, çünkü çok sevdiği, tek yaşama gücü olan oğlundan yine ayrılacaktı. Üstelik bir de, kocasını şehit verdiği topraklara gönderecekti oğlunu. Sonunda ayrılık günü gelip kapıya dayanmıştı. Oğlunun acısı şimdiden çöreklenmişti yüreğine.

Hacer oğlunu otobüs terminalinde yolcu edip uğurlarken, hem acı acı ağlıyor hem de onu bir daha göremeyecekmiş gibi sıkı sıkıya sarılıyor, onu bırakmak istemiyordu. Hacer'in bu denli ağlaması, Hakkı'yı çok üzüyor, annesinin daha fazla göz yaşları dökmemesi için, ona moral vermeye çalışıyordu. Ancak Hacer, yüreğinde yeniden alevlenen bu yangına dur diyemiyordu. Sanki bu acıyı kocası Mustafa'yı şehit verdiğinde de, yıllar önce bir kez daha yaşamıştı. Bu nedenle olmalı ki; aynı acıyı bir kez daha yaşayacak gücü yoktu.

Hakkı otobüse binip, Şırnak'a doğru yol almaya başlamıştı. Hacer ise; göz yaşları içinde, oğlunun arkasından uzun uzun el sallayıp, dualar okudu. Günler geçmek bilmiyordu. Her geçen gün, yüreğindeki sıkıntı biraz daha büyüyor, neredeyse nefes almak ta bile zorlanır hale geliyordu. Kendince dualar okuyup, Euzu besmele çekip,

rahatlamaya çalışıyordu. Oğlundan gelen her mektup ta derinden bir “ohh” çekip, Allah’a şükrediyordu. Hakkı annesine yazdığı bu mektubunda, okuyanın içini sızlatan ve yürek dağlayan bir şiirle mektubunu bitirmişti.

şEHİTLER ÖLMEZ Kİ, ÖLMEZ Kİ ANNE!!

“Anne bu bir ayrılık değil kavuşma
Bir oğlun babasına kavuşması gibi bir şey
Sen demez miydin ki, benim oğlum büyüyecek, askere gidecek
Aslanlar gibi vatanını bekleyecek
Vakit geldi, gidiyorum anne vatanı beklemeye
Anne ağlarsan sadece sevinçten ağla

Ancak böyle dayanırım gözyaşlarına
Dün gece nöbetteydim
Gece ilk defa bu kadar güzel ve anlamlıydı
Vatanı bekliyordum
Sen rahat uyu anne
Gözün arkada kalmasın anne
Eğer büyük görev gelirse vatan için can verirsem
Gözyaşların hüzünden değil, sevinçten gururdan olsun anne
şehitler ölmez ki, ölmez ki anne”

Oğlun Hakkı

Hacer mektubu okuduktan sonra: “Hakkı’mın kokusu var bu mektup ta” diyerek öpüp kokluyor, bağrına basıyordu. Nedense gelen her mektuptan sonra bile, Hacer’in içindeki sıkıntı geçmek bilmiyordu. Sanki kalbine bir bıçak saplanmış gibiydi. Öyle ki; oğlundan aldığı mektuplar bile, bu sıkıntıyı geçirmiyordu. Yağmur isil isil yağıyordu. Adeta mavi gök eriyor, bahar oluyordu. Toprak kokusu güllerle buluşmuştu. Oysa ki mevsim henüz yaz’dı. Daha dün’e kadar güneş durduğu yerden ayrılmadan, yerküreyi sıcacık sarıyordu. Yol kenarındaki ağaçlar ise; aralıklı olarak asker gibi dizilmiş doğayı seyrediyordu. Birden bire bardaktan boşanırcasına yağmurun böyle yağmasına bir anlam verememişti Hacer.

Penceresinin önünde durup, dışarıda yağan yağmuru seyretmeye başladı. Uzun bir süre, yağan yağmurun penceresinin camına vurarak yere düşmesini seyretti. Sonra aklına, kocası Mustafa’nın şehit haberini aldığı gün geldi. O gün de böylesine deli bir yağmur yağmıştı ve hava çok soğuktu. Hacer’in gözlerinden iki damla yaş süzölüverdi yanaklarına. Birden bire aklına oğlu Hakkı geldi. Uzun uzun oğlunu

düşündü. Koynundan oğlunun fotoğrafını çıkartıp, onu sevdi ve oğlu ile konuştu.

Tam o sırada kapı çaldı. Hacer kapının çalması ile birlikte kendine geldi. Başındaki eşarbını düzelterip, fotoğrafı yeniden koynuna koydu ve kapıyı açtı. Karşısında bir jandarma eri ile, rütbesini bilmediği bir asker duruyordu. Hacer sanki yıllar önce yaşadığı o anı, yeniden yaşıyor gibiydi. Gözleri yine yaşla dolmuştu. Ağlamamak için kendini ne kadar tutmak istiyorsa, göz yaşları da o kadar sel olup akıyordu. Ancak kapısındaki askerler daha hiç bir söz söylemeden, onların yüzüne bakıp:

-Biliyorum, oğlum da şehit oldu değil mi? O da babası gibi bu vatan uğruna gözünü kırpmadan canını feda etti. Askerler ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilmez bir haldeydiler. Sadece askerlerden biri:

-Başınız sağ olsun anacığım. Takdir-i ilahi. Bu cennet vatana hepimiz can kurban. Oğlunuz Allah'ın sevgili kuluymuş ki; şehitlik mertebesi ile onurlandırıldı. İnanın bana, diyecek bir söz bulamıyorum. Hacer son derece sakin ve metanetliydi. İçindeki bu anlamsız sıkıntının artık adını koyabiliyordu. Beyninde şimşekler çakıyor, bağına taş basıyordu. Oysa ki kocası Mustafa'nın şehit haberini aldığı anda, bu kadar metanetli ve sakin olamamış, göz yaşları içinde feryat figan etmişti.

Askerler hiç bir şey söyleyemiyor, ne yapacaklarını bilmez bir halde, kapıda öylece Hacer'i izliyorlardı. Hacer ise ağıt yakar gibiydi, yüreğinde ne varsa tek tek söylüyor ve ağlıyordu. Ama nafile, giden geri gelmiyordu. Bir an askerlere bakara:

-Benim Hakkı'm babasının oğluydu. İçimde hep bir sıkıntı vardı zaten. Demek bunun içini, demek Hakkı'mın ölüm haberini alacakmışım da ondanmış. Rabbim sizin acınızı sevdiklerinize göstermesin. Bu acı hiç bir şeye benzemiyor, yürek yakıyor evladım.

Koynundan oğlunun fotoğrafını çıkartıp uzun uzun baktı. Sonra da:

-Sen de beni yalnız bıraktın oğlum. Tek dalımdın, canımdın, umudumdun. Yaşama sevincimdin, mutluluğumdun. Şehit karısıydım, bir de şehit anası oldum. Babanın ölüm haberini aldığım gün de böyle yağmur yağıyordu, senin ölüm haberini aldığım gün de yağmur yağıyor. Bu yağmur gibi, Allah rahmetinizi bol etsin. Mezarınız nur'la dolsun, Bu nasıl bir kadermiş böyle ki, baba oğul aynı kaderi yaşadınız. 14. 07. 2006 / ANKARA

Murat HACIOĞLU

ACILARA TUTUNMAK

Bir şarkı sözü vardı, sanırım oradan aklıma geldi. Genel anlam itibariyle protest bir yaklaşım tarzı olarak algılanabilir yazı başlığı. Ancak içeriği kesinlikle protest bakış açısı içermiyor. Daha ziyade Polyanna Bakış açısı olarak adlandırabileceğimiz bir yaklaşımı ifade etmek istedim.

Genel anlamda düşünülecek olursa hayatın dinamikleri arasında tatlı anlar olduğu kadar acı anlar ve hatıralar olması kaçınılmazdır. Her ne kadar gülmeyi sevsek ve her zaman gülmek istesek de, hayata adım atar atmaz ağlamaya başladığımızı lütfen aklınızdan çıkarmayın.

Bebek doğduğu an ağlarken, belki de hayatın bu acı gerçeğinin farkına varıyordur.

Hayata adım attığımızda ya da hayatın her hangi bir evresinde ağlamış olmamızın, gözlerimizden akan gözyaşları ve yüreğimize verdiği ağırlığın haricinde bize bir yük getirmediğini varsaymalıyız belki de.

Önemli olan yaşarken ağlamak değil de, ölürken gülebilmektir, kim bilir?

Veyahut bu dünyadan göçüp giderken arkamızda gülümseyebilen yüzler bırakabilmektir belki de hayatın erdemi.

Hiçbir yolun düz ve engebesiz olduğunu hayal etmeyiz. Yürürken mutlaka ayağımızın takılabileceğini öngörebiliyorsak, hayat denen bu yolda da zaman zaman ayağımızın takılabileceğini ve hatta düşebileceğimizi unutmamalıyız galiba. Kimi zaman avuçlarımıza işleyen asfalt sürüntüsüdür bıraktığı izler, kimi zaman da çatlayan bir kemik.

Toprağın çamura döndüğü bir bağ yolunda yürüyormuşçasına dikkatli atmak gerek adımları. Paçalarımızın çamura bulaştığına üzüleceğimize, varmak istediğimiz yere varabildiğimize şükretmeliyiz belki de. Ulaştığımız yerde içebildiğimiz bir tas sıcak çorbanın hazzını doyasıya yaşayabilmeliyiz.

Ve yürürken yalnızca kendimizi düşünmeyip, arkamızdan gelecek kimselere de yol hakkında bilgiler bırakabilmeliyiz. Ayağımızın

bıraktığı izleri takip edenler daha az çamurlu paçalarla kurtulabilmeli bu çileli yoldan.

Ve eğer biz bundan mutluluk duyabiliyorsak hayatın erdemine ulaşabilmeyi hak etmişiz demektir.

Çekilen sıkıntıların bir amacı varsa, sıkıntı çekmeye değer diyebilmektir erdem.

Yaşamayı sadece yemek ve içmekten ibaret sayıyorsak zaten nafîle bir çabadır anlatmaya çalıştıklarımız.

Tatlıdan zevk aldığımız kadar acıdan da zevk alabiliyorsak damak tadımız gelişmiş demektir tıpkı hayattaki acılardan zevk almak gibi.

Kimi zaman gülerken ağlar insan, kimi zaman da ağlarken gülebilir. Ağlarken gülebilmektir bilgeliğe giden yol. Çünkü ağlarken gülmeyi becerebilmektir sanat. Tıpkı ölürlen yaşayabilmek gibi.

Acılara da tutunmalıyız, sevinçlere tutunduğumuz kadar. Acılardan da zevk almalıyız (mazoşist olmadan). Siyah olmadan beyazın güzelliğini bilemeyiz. Ölüm olmadan yaşamının kıymetini bilemeyeceğimiz gibi...

İsa KAYACAN

AZERBAYCAN'IN “ŞEFEG” DERGİSİ

Biz “Şafak” diyoruz. Azeri kardeşlerimiz “Şefeg” diyorlar. Yakınlık var değil mi?. Edebi-bedii jurnal. 2009 yılına ait (1 ve 2) nci sayıları birlikte yayınlanmış. Haddizatında derginin başlangıç itibariyle sayısından sözetmemiz gerekirse (40-41) nci sayıdan bahsetmemiz gerekiyor Şefeg için

Dergi, Azerbaycan Yazıcılar Birliğinin Lenkeran Bölmesinin edebi-bedii organı olarak Günyüzü görüyor. Büyük boy kitap görünümünde. Elimizdeki sayısı 102 sayfayla bize ulaştı.

Baş Redaktor: İltifat Saleh, Baş Redaktor Muavini (dostumuz) Gardeş Elişoğlu. Mesul Katib: Hafız Mirze. Yazışma adresi: Lenkeran şehri, Ş.Axundov küçesi (cad) No: 18 Bakü-Azerbaycan.

Öykü, nesir, kitap tanıtımı, şiirler şeklinde bir içerik dikkat çekiyor dergi içinde.

Gardeş Elişoğlu'nun “Düşündüren şair” başlıklı değerlendirmesi 79, 80 ve 81 nci sayfalarda yeralıyor. Haneli Kerimli'yi anlatıyor ince-uzun. Detaylı, bilgilendirici. Buradan bir cümle:

-“Haneli Kerimli, evvelki kitaplarında olduğu gibi, vetaaş agidesine, temiz ahlaka sahip kalan bir şairdir”.

Gardeş Elişoğlu'nun bu yazısının ardında, bitimindeki cümle; “Şefeg Jurnalının okuyucularına Haneli Kerimli'nin yeni şiirlerini takdim ederik” şeklinde. 82,83,84 ncü sayfalarda Haneli Kerimli'nin şiirleri var efendim. Şöyle bir göz atalım Kerimli şiirleri üzerine:

“Ben çok inanmalıydım” adlı, başlıklı Haneli Kerimli şiiri 7 dörtlükten meydana geliyor. Bu şiirin ilk dörtlüğü:

Allah sana insaf versin, bana da sabır,
Özümüzü başa düşsek, anlayarak barı.

Yazan yazdı, pozan pozdu, kısmet böyleymiş,
Aktarmayag ne sebebkar, ne günahkarı..

İltifat Saleh, Gardeş Elişoğlu, Hafız Mirze isimli kardeşlerimizin ciddi, kalıcı çalışmalarıyla ortaya çıkan Şefeg, her sabah yeniden atacak-

doğacak, aydınlıklar getirecektir. Tebriklerimi sevgi ve saygılarımı sunuyorum efendim.

Ayrıca ve özel olarak; Sevgiden başlayan yol, Beni tanımak olur, Niye soldun benövşe, Unutabiliyorum, Garibe tale, İki damla gözyaşı, Kod ehvalatı, Türk Dünyasını nurlandıran insan, adlı kitaplarıyla kültür dünyamızın aydınlık yüzü Gardaş Elişoğlu'nu kutlamak, alkışlamak istiyorum.

GÜNÜN SÖZLERİ:

1- Dünyanın neresinde Türk varsa, ellerimizi uzatmalı ve kucaklaşmalıyız.

2- Milli davalar, sözle, tek gözle değil, çift gözle, fiiliyat olarak izlenmeli ve değerlendirilmelidir (İsa Kayacan)

Mustafa Nevruz SINACI

DİNDARLIK, ADALET VE DEVLET

Osmanlı İslâm Devleti'nin., evrensel İslâmi değer, adalet ahlâkı, insanî norm, ilke ve standartları terk ederek çöpe atmaya; Yönetim ve yaşam biçimini tefessüh etmiş (yozlaşmış, çürümüş) maddeci Batı kültürüne göre şekillendirme gafletine düştüğü 1700'lerden itibaren, muharref ve mukallit İncil yandaşlarının yıldızı parlamış, buna paralel olarak fanatik Musevi camiasında yükselme devri, Osmanlı'da (1734) gerileme, düşüş ve çöküş başlamıştır.

Bunun ana nedeni: Tabiatın boşluğa tahammül edememesidir

Daha açık bir anlatımla batı, Türk ve İslâm âleminin içini boşaltıp değerlerini çalmış; Yerine kendine ait yozlaşmış, çürümüş, ahlâksızlık, hırsızlık, yolsuzluk, namussuzluk illetini koymuştur. Merhum Milli Şâir Mehmet Akif Ersoy, bir Avrupa gezisi dönüşü bu hali tespit eder ve şöyle açıklar: “Batı İslâm’ın ilmini almış; Bize ancak adı kalmış pâyidar...”

“EY İNSANLAR VE MÜSLÜMANLAR!...

‘Evrensel hukuk ve İslâm’a göre: Devlet insan içindir. İnsan’ı yaşat ki, devlet yaşasın, düsturu, iktisat ve müttefik içtihat gereği: Hak edilmiş ve helâl olmak şartıyla, ‘kazanç’tan en az bir yıl kullanıldıktan sonra vergi alınır. Gelir Vergisi oranı 1/40, yani: % 2.5 olup; gümrük hariç “peşin vergi” haram ve yasaktır. Başta tekel ürün ve hizmetleri olmak üzere; Akaryakıt, Doğalgaz, Tüpgaz, Elektrik, Su, Telefon, Ekmek zorunlu ihtiyaç ve sürüme dayalı “sürekli ve garantili” kazanç unsuru mal ve hizmetlerde azami kâr oranı, maliyet artı % 5; Alımı isteğe bağlı, zorunlu ve yaşamsal olmayan mal ve hizmetlerde ise kâr oranı: Maliyet artı en fazla % 20’dir. Üretici, Sanayici ve Tüccar halka hizmetle memur-mükellef kimsedir. Fahış ve haksız kâr edilemez. Devlet’in varlık sebebi vatandaşlar adına piyasaları geliştirme ve kontrol, huzur, istikrar ve insicamı temin; Halkı, hür teşebbüsü, üretim ve hizmetleri Düzenleme, Destekleme ve özellikle Denetleme ile yetkili, görevli ve sorumludur.’ İYİ BİLİN!..”

Enteresandır; Osmanlı ve İslâm devletlerinin duraklaması Batı'nın ayağa kalkmasına; Gerilemesi ise yükselmesine denk gelir. Bizde duraklama ve gerilemenin nedeni: "nepotizm, gayrimüslimlere yalakalık, ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa'ya yordakçılık, hak, adalet ve hukuku siyasete, din'i hem siyaset ve hem de ticarete alet edecek kadar ahlâki düşüklüktür. "

Dönem itibarıyla tüm İslâm âlemini kucaklayan, temsil ve izam eden Osmanlı'nın bu minval üzere zevali, doğal ve evrensel yaşam biçiminden uzaklaşarak; Hızla küfrün kucağına düşmesi, 200 yıl süren "hilâl-i salıp" mücadelesi neticesinde sözde Müslümanların ric'ati (pes ederek geri çekilmesi), mağlubiyeti ile sonuçlanmış ve bu illele yıkılıp gitmişlerdir.

Gelinen nokta: Adalet ve faziletle hükümferma olunan 20 milyon 500 bin km²'lik bir cihan devletinden, 780 bin km²'lik arenadır. Oysa Cumhuriyetin kuruluş ilkesi Türk İnkılâbı ile Osmanlı'nın kuruluş düsturu birdir. İmanlı-şuurlu, onurlu-sorumlu, hak, adalet ve fazilete dayalı namuslu, dürüst, demokrat "antiemperyalist" Türkiye Cumhuriyeti.....

Dolayısıyla, her iki halde de olması gereken, beklenen ve mayalanan ne idi?

"Ebed Müddet Devlet"; Hak, adalet, huzur, emniyet, eşitlik ve barış iklimi!..

OSMANLI'DA OLMADI!...

Bunun sebebi: İnsan için en doğal, rahat, özgür, şahsiyetli ve haysiyetli yaşam biçimi olan İslâm'dan uzaklaşmak, bid-at ve hurafelere saplanmak; Müslümanlık bir yana, insanlık dışı, alt ve alçak bir yaşam tarzına rıza göstermektir. Aşağıda arz, ifade edeceğim şekilde bu, bütün İslâm âlemi bir yana İnsanlık âlemi için de büyük bir hezimet, ıstırap, sıkıntı ve utanç nedeni olmuştur. 1700 ilâ 1930 yılları arasında aralıksız cereyan eden Müslüman odaklı savaş, tehcir (zorunlu göç), sistemli soykırımlar, suni olarak teşkil ve teşekkül ettirilen sözde ana dil, etnik kök, mezhep ve tarikat sapkınlıkları da hesaba katmak gerek!..

İşte bu feci izmihlâl ve ağır hezimetin faili: Vahşi Batı, Hristiyan ve Yahudiler;

Suçlu ve sorumlusu: Apaçık gaflet, dalâlet ve hıyanetle malûl, din tacirliğine müptelâ 'Müslümanların Emir'i vasfını terkle "Kral" kisvesine bürünen, kibir, sefahat, saltanat ve ilmî sefalet zafiyetiyle illetli ümera (amirler, yöneticiler) ve bu zûl-zilletten maişet dilenecek kadar

alçalan, ilim, ahlâk ve fazilet fukarası ulema, fukaha ile sözde zamanın aydınlarıdır... (./..)

DİNDARLIK, BİLİM VE DEVLET

Devletten, sosyal hayat ve kurumlardan dini soyutlamanın, ahlâkı dışlamanın faturası daima çok yüksek olmuş; “insan, ekosistem ve bütünüyle doğal hayata ihanet” anlamına gelen bu menfur teşebbüsler, sonuçta çok büyük ekonomik, sosyal ve kültürel felâketler, travma ve çöküntülere neden olmuştur. (BAK: Dindarlık, Adalet ve Devlet)

Mağdurları: Sorumluluk duygusu, medeni cesaret, onur, ahlâk, iman ve ilimlerini terk edip; Dinî ticarete, adaleti siyasete, ilmi menfaate alet etmeye kalkışan; rüşvet-iltimas, ayırma, kayırma, haksızlık, yolsuzluk ve suiistimale yönelen, icabında yalan söylemek ve yalan yere yemin etmekten kaçınmayacak kadar insanlık dışına çıkmış öz haini, sözde Müslümanlar...

Bu yüzdendir ki; (1300–1923) 623 yıllık ömrün 434 yılını insanca ve İslâm’ca hüküm süren; Adalet ve barış iklimi, fazilet güneşi Osmanlı’nın çöküşü 189 yıl sürmüştür. Oysa yeni Türkiye Cumhuriyeti henüz 89 yaşındadır. Bilinen ve belli olan, tarih boyunca kurulmuş Türk devletlerine oranla henüz çok gençtir. Yenidir...

Mayası itibarıyla Osmanlı’ya rücu eder korkusuyla da;
Genç Türkiye Cumhuriyeti, olgunlaşmadan boğulmak istenmektedir..

Bu istek ve ihtirasın zebunu ise: Kadim “Şark Meselesi’nden” mütevellit bedhahlardır.

Hakikatte MS 300 yıllarından beri Türk milletine karşı düşmanlığı bilinen ve sürekli bileylenen, tarihin en kanlı soygun, vurgun, katliam ve soykırımlarından biri “Haçlı Seferleri” ile maruf, eli kanlı, kara vicdanlı, haramzade, emperyalist batıdır. Musevi, Hıristiyan âleminin siyasal, sosyal, bilimsel ve kültürel yapısı; Türk ve Müslümanların, bütün devirlerine nazaran, çok ileri, koyu ve derin bir dindarlıkla örülmüştür...

Hıristiyan Batı ve Kuzey Yıldızı Yahudiliğin referansı din’dir. (Din kullanılarak 19. yy’da İsrail devleti kurulmuştur.) Ancak öncelikle, “arz’ı idare etme” iddiası güden, yaygın söylem ve yayınlara göre bu ideal, iddia veya ütopyasını hayata geçirmek için evrensel bazda yoğun çaba harcayan Yahudi toplumunu ele almak ve analitik olarak incelemek gerek:

“EY İNSANLAR VE MÜSLÜMANLAR!...

‘Evrensel hukuk ve İslâm’a göre: Her insan bir devlettir. Devlet insan için vardır. İnsan’ı yaşat ki, devlet yaşasın düsturu, iktisat ve içtihat gereği: Her nevi kazanç sadece ve yalnızca “bir defa” vergilendirilir. Vergilendirilmiş kazançtan; ÖTV, KDV ve sair namı altında, doğrudan veya dolaylı olarak başkaca vergi alınamaz. Buna teşebbüs ve tevessül insan hakları, adalet ahlâkı ve hukuka aykırıdır. Üretici, Sanayici ve Tüccar halka hizmetle memur ve mükelleftir. Meşru hükümet adaletin teminatı olmakla; hüküm ve hikmet de, adalet iledir. Hükümete rağmen hiç kimse fahiş ve haksız kâr elde edemez.

yolsuzluk domuzluktur. Devlette suiistimal, ihmal ve hırsızlık varsa hükümet yok demektir. Devlet’in varlık sebebi. Millet Adına kontrol, huzur, istikrar ve insicamı temin; Sektörleri tanzim, tertip, üretim, hizmet, serbest rekabet, fiyat ve piyasaları “insan lehine” Düzenleme, Destekleme ve özellikle Denetleme ile yetkili, görevli ve sorumludur.’ İYİ BİLİN!..”

MUKAYESELİ BİR İNCELEME VE DEĞERLENDİRME

2012’de nüfusu 7 milyara ulaşan Dünyada yalnızca 14 milyon Yahudi / Musevi var.

(Kuzey ve Güney Amerika’da 7, Asya’da 5, Avrupa’da 2 milyon ve Afrika’da yaklaşık 100 bin Musevi yaşamakta) Buna mukabil, aynı dünya’da 1 milyar 600 milyon Müslüman var. (1 milyar 100 milyon Asya’da, 500 milyon Afrika’da, 44 milyon Avrupa’da, 6 milyon Amerika kıtasında.) Yani dünyada 1 Musevi’ye karşın 114 (!) Müslüman var... İyi ama bu Yahudiler Müslümanlardan niçin 100 kat daha güçlü ve daha zengin ve daha eğitilmiş ve daha mucitler?

Tarafsızlık ve bilimselliği “Müslümanlar açısından” tartışmalı tespitlere bakalım...

NEDEN VE NİÇİN?..

Yakın çağın en etkin bilim adamı Albert Einstein; Psikanalizin (ahlâksızlık, dinsizlik ve insanlık düşmanlığı öğretisinin) babası Sigmund Freud; Sayısı milyonları bulan masum ve suçsuz insanın sefalet, açlık, yokluk, ideolojik kargaşalarda, harplerde telef edilmesine neden olan Karl Marks, Engels, Stalin, Buharin ve Kuzinen Yahudi idi... (./...)

DİNDARLIK VE SİMSARLIK

Umur-u devlette dindarlık, öncelikle ihlâs, mutlak doğruluk, adalet ahlâkı, dürüstlük, engin hoşgörü, derin tevazu ve samimiyeti

zorunlu kılar. Bu, aynı zamanda “insani boyut ve bilinçli İslâm toplumunun” devlet adamı profilidir. Kur-an ahlâkı, İslâmi ilimler ve müspet bilim olarak adlandırılan bütün disiplinlere göre “devlet adamları” ile “bilim insanları” birer aktör veya figüran değil; Nevi şahsına münhasır, karakteri özgürlük, mürşidi (rehberi) sadece ilim, adalet ve gerçek olan; “namus borcu, kumar borcu olmayan” yüksek şahsiyetlerdir.

İdare sanatı “iyi, namuslu, dürüst (bilge) ve demokrat” Müslümanların işidir.

İyi’lerin seçilmesi, ileri doğru atılmış bir adım; Kötülerin idareyi ele geçirmesi ise: Gericilik, irtica ve yobazlığa avdet olup; Hazreti Âdem’den bu yana İslâm’ın Cumhuriyet dışında bir yönetim sistemi önermemesinin sebebi budur. Aslında İslâm, aleni bir şekilde Cumhuriyeti de önermez. Sadece halkın kendi kendisini yönetebilmesini ve “devlet idaresinde millet iradesinin” belirleyici olmasını ister. Bu nedenle Yüce Peygamber; Kral, İmparator ve Reislere gönderdiği mektuplarda: “İslâm, sizin idare şeklinizle değil, halkın Müslüman olması ve İslâm’ı yaşaması ile alâkadardır” der. Çünkü insanların İslâm’ı yaşaması; İnsanca yaşaması anlamına gelir. Huzur, güvenlik, eşitlik, adalet ve barış sadece İslâm’dadır. .

“EY, İNSANLAR VE EY, MÜSLÜMANLAR!...

‘Evrensel hukuk ve İslâm’a göre, devlet insan içindir. İnsan’ı yaşat ki, devlet yaşasın, ilkesi, iktisat ve müttefik içtihat gereği: Hak edilmiş ‘kazanç’tan en az bir yıl kullanıldıktan sonra vergi alınır. Gelir vergisi oranı 1/40 yani: % 2.5 olup; gümrük hariç ‘peşin vergi’ haram ve yasaktır. Başta tekel ürün ve hizmetleri olmak üzere akaryakıt, doğalgaz, Lpg, elektrik, su, telefon, ekmek zorunlu ihtiyaç ve sürüme dayalı “sürekli ve garantili”

kazanç unsuru mal ve hizmetlerde azami kâr oranı, maliyet artı % 5; Alımı isteğe bağlı, zorunlu/yaşamsal olmayan mal ve hizmetlerde ise:, Maliyet artı % 20’dir. Üretici ve Tüccar, halka hizmetle mükelleftir. Fahiş kâr edilemez. Devlet’in varlık sebebi halk adına piyasaları geliştirme ve kontrol, huzur, istikrar ve insicamı temin; Halkı, hür teşebbüsü, üretim ve hizmetleri Düzenleme, Destekleme ve özellikle Denetleme ile yetkili, görevli ve sorumludur.’ İYİ BİLİN!..”

DİN’İ YAŞAMA GÖREVİ

Şu kadar ki; Milletçe seçilmiş yahut “devlet idaresinde, millet iradesini temsil etmek üzere” hükümetlerce atanmış; Bilumum devlet adamları, hükümet görevlileri ile millet memur ve müstahdemleri dini

söylemekle değil, ancak ve sadece yaşamakla mükelleftir. Ayrıca, halk adına hükümet eden veya devlet adına iş gören kimseler; Vatandaşlar arasında tam bir eşitlik, adalet ve hakkaniyetle muamele etmeye memur ve mecburdur. Nasıl ki; Rab insanları imtihan maksadıyla yeryüzüne gönderip, sınamasına rağmen, din, inanç, fikir ve vicdani kanaatlerinde hür bırakır; Peygamberlerine dahi “dinde zor yoktur” diye sadece “nasihati” emreder! Şu hale nazaran: Ne diğer insanların ve ne de devlet adına hükümetlerin “din, inanç, mezhep, düşünce ve vicdani kanaatlere (hukuken suç unsuru olmadıkça) karışma hakları yoktur.

Bu kaide rüştünü ispatlamış, akıl ve rey sahipleri için geçerlidir. 18 yaşına kadar olan her çocuğa (Anne ve Babasının dâhil olduğu) dini öğretmek; Velew ki, anne ve babası dinsiz ise, bu defa “fitrat gereği” çocuğu Müslüman olarak eğitmek ve İslâmi öğretime tabii tutmak devletin görevidir. Dinsiz anne ve babalar, devletin bu tasarrufuna itiraz edemez, dava yoluna gidemezler. Rüşt yaşına gelen çocuk, kendi kararını bizzat kendisi verir.

DİN’İ ANLATMA VE AÇIKLAMA GÖREVİ

Toplum önünde dini temsil, ilzam ve ifade görevi sadece ve yalnızca Halife, Şeyh-ül İslâm yerine kaim Diyanet İşleri Başkanı, Müftü, İmam yahut gayrimüslim cemaatler adına Patrik, Papaz ve Hahamlar ile ilim ve edep dâhilinde olmak kaydı şartıyla bizatihi halka aittir.

TC, 11 Kasım 1938 karşı devrimine kadar, bu özelliklerle mütemyiz 1.sınıf devlet adamlarınca yönetilmiş; TSK’da er-erbaş talimi, Eğitimin her aşaması ile Harp Okullarında;, Kur-an, Din ve ahlâk dersleri zorunlu tutulmuş; Harp Okulu ve Kışlalarda Namaz İçtimaları uygulanmıştır. Cihanşümul bir devletin bakiyesi için olağan, doğru ve gerekli olan da budur.

Dinsiz devlet olmaz. Lâiklik: “Fert’in, devlet içinde dinini yaşama teminatıdır” ./..

DİNDARLIK VE KİNDARLIK

Eğer bir hükümet, ordu’yu kendince hizaya sokabiliyor, generalleri çok ağır iddia ve ithamlarla hapse atabiliyor, pamuk eldiven giyili demir yumruğunu bakan, milletvekili, yargıç ve savcıların başına indirebiliyorsa;, Bu hükümet, TC’nin kurulduğu günden itibaren vaki tüm yolsuzluk-haksızlık, hukuksuzluk, faili meçhul, yalan-talan, soygun-vurgun dâhil olmak üzere her suiistimalin üstüne rahatlıkla gidebilir. Özellikle referansı insan hakları/adalet, demokrasi, kalkınma, barış ve dindarlık olmakla; Zaten gitmeye mecbur ve mahkûmdur.

HESAPLAŞMA VE YÜZLEŞME

Her ne kadar 27 Mayıs sorgulanıp, yargılanmadıkça 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat hiçbir anlam ifade etmiyorsa; Verilecek hesabı olmayan 1919-38 dönemi ile hesabı yassı-ada cehenneminde verilmiş 1950-60 hariç olmak üzere; 1938-1950 ilâ 1960-2012 dönemlerinin şaibeli hesabı mutlaka verilmeli, hesaplaşma ve yüzleşmesi mutlaka yapılmalıdır.

İşte!.. Halkın ihtiyacı olan, “zorunlu hesaplaşma ve yüzleşme” budur.

Vizyon ve misyonunu “hesaplaşma-yüzleşme, adalet ve barış” üstüne oluşturan cari hükümetin başta gelen görevi: Tüyü bitmemiş yetimin hakkını almak ve devletin namusunu kurtarmaktır. Aksi takdirde: 12 + 52 = 64 yıl boyunca trilyonlarca doları “siyaset + medya + mafya” işbirliği sonucu soyulan bu milletin mâşeri vicdanı huzur bulmayacak, haksızlık ve adaletsizlik üzerine kurulu güncel siyaset ıslah ve iflâh olmayacaktır.

Dahası, yıllardır apaçık bilinen yabancı etkisi, Ülke üzerinde vaki insanlık dışı baskı, dayatma, dezinformasyon ve yönlendirmeler; Mezkûr hesaplaşma - yüzleşme olmadan mâkus talih sona ermeyecek, yıllardır, ülkemiz ve dünyada Türk insanına reva görülen çifte standart, alçaklık, kalleşlik ve zulüm nihayet bulmayacaktır.

Öyle ki, bir Türk yabancı bir ülkeye gittiği zaman, asli unsur veya ‘yerli halk’ denilen yasal vatandaşların sahip olduğu hakların büyük bölümünü kullanamaz; “Milli değerlendirme” ve sair namlar altında misillenmiş fiyat politikalarına maruz kalırken; Türkiye’ye gelen ne idüğü belirsiz, ahlâken tefessüh etmiş, bu topraklara adım atmaya bile lâayık olmayan bir yabancıya akıl almaz kolaylıklar, ucuzluklar, imkânlar ve fırsatlar sunulmaktadır!...

Bu da bir yolsuzluktur. Vatana, vatandaşa, eşitlik ilkesi ve insan haklarına ihanettir.

Katlanarak artan ve sürüp giden bu ve benzer yolsuzlukların acilen durdurulması ve bu hükümetin en başta rüşvet, iltimas, haksızlık, yolsuzluk, kasıtlı işsizlik, pahalılık, adaletsizlik, görevi kötüye kullanma ve suiistimallerle “kendi dönemi dâhil” yüzleşmek ve hesaplaşmaktan başka bir çaresi yoktur. Aksi takdirde olay, sadece ‘darbe, dikta, cunta ve sulta’ meselesinden ibaret kalırsa bunun adı dindarlık değil, kindarlık olur, bilene!..

“EY İNSANLAR VE MÜSLÜMANLAR!...

‘Evrensel hukuk ve İslâm’a göre: Her insan bir devlettir. Devlet insan için vardır. İnsan’ı yaşat ki, devlet yaşasın düsturu, iktisat ve içtihat gereği: Her nevi kazanç sadece ve yalnızca “bir defa” vergilendirilir. Vergilendirilmiş kazançtan; ÖTV, KDV ve sair namı altında, doğrudan veya dolaylı olarak başkaca vergi alınamaz. Buna teşebbüs ve tevessül insan hakları, adalet ahlâkı ve hukuka aykırıdır. Üretici, Sanayici ve Tüccar halka hizmetle memur ve mükelleftir. Meşru hükümet adaletin teminatı olmakla; hüküm ve hikmet de, adalet iledir. Hükümete rağmen hiç kimse fahiş ve haksız kâr elde edemez. Rüşvet, haksızlık ve yolsuzluk domuzluktur. Devlette suiistimal, ihmal ve hırsızlık varsa hükümet yok demektir.

Devlet’in varlık sebebi. Millet Adına kontrol, huzur, istikrar ve insicamı temin; Sektörleri tanzim, tertip, üretim, hizmet, serbest rekabet, fiyat ve piyasaları “insan lehine” Düzenleme, Destekleme ve özellikle Denetleme ile yetkili, görevli ve sorumludur.’ İYİ BİLİN!..”

Bütün iddia ve kara propaganda (dezinformasyon) biçiminde söylenen yalanların dışında, ötesinde ve arkasında yaşanan gerçek tüyler ürpertici olup:, Ülkemizde uygulanan vergiler insanlık dışı, fiyatlar fahiş, piyasa “rüşvet, iltimas, hırsızlık, yolsuzluk, soygun ve vurgun” üzerine kuruludur. “Eşit işe eşit ücret” ve “serbest rekabet” kuyruklu bir yalandır.

Şu haliyle rejim; Dindarlık değil, adeta simsarlık; Başta Kürtçülük misali ayrımcı furyalar olmak üzere, yurttaşlara eziyet, zulüm, küstahlık ve kindarlık üzerine kuruludur.

Bütün iddia ve kara propaganda (dezinformasyon) biçiminde söylenen yalanların dışında, ötesinde ve arkasında yaşanan gerçek tüyler ürpertici olup:, Ülkemizde uygulanan vergiler insanlık dışı, fiyatlar fahiş, piyasa “rüşvet, iltimas, hırsızlık, yolsuzluk, soygun ve vurgun” üzerine kuruludur. “Eşit işe eşit ücret” ve “serbest rekabet” kuyruklu bir yalandır.

Şu haliyle rejim; Dindarlık değil, adeta simsarlık; Başta Kürtçülük misali ayrımcı furyalar olmak üzere, yurttaşlara eziyet, zulüm, küstahlık ve kindarlık üzerine kuruludur.

ADALET GÜNEŞİ VE HUZUR İKLİMİ İÇİN...

Adalet güneşi, huzur ve hukuk iklimi Osmanlı dâhil; Tarihteki (101 devlet ve 16 cihan imparatorluğundan ibaret) kadim Türk devletlerinin en büyük özelliği ‘nevi şahsına münhasır’ ortak karakteridir.

“Medeni Siyaset” bilimi, bu kaynaktan beslenir. Dolayısıyla onurlu, soylu ve medarı iftihar Türk tarihinde ‘nevi şahsına münhasır olmak’ kıskançlıkla korunduğu, hayat bulduğu sürece, Devlet ve millete zeval gelmez. Hüküm ve hikmet sahipleri (hükümetler) asla acizlik, zaaf, atalet ve dumur ile malul olmazlar. Ta ki, iç/dış düşmana borçlanıncaya, sonuçta namertten emir almaya başlanıncaya değin!... Her ne kadar, tüm devletler için, kural aynı olsa da, Türk’ler için bu (Yahudi kurnazlığı iç ve dış borç) tam bir fecaet ve felâket sebebidir.

Tıpkı şimdi ve 1960’dan itibaren olduğu gibi...

Borçlanma ve sözde müttefik güdümü altında ezilmenin bedeli çok pahalıdır.

Bugün Türkiye’nin borçlu olduğu ABD ve AB ülkelerinin tamamı, baş belâsı melânet ve ihanet şebekesinin yardım, yaltakçı, aleni patron ve yatakçısıdır. Üstelik bunların hükümet çevresi, parlamento ve kurumlar içinde sadık hizmetkârları, kartel medyasında sahibinin sesi it, karındaş ve kripto beyinleri vardır. Her hükümet bunu bilir, fakat ses çıkartamaz...

İç borç erbabı da; Cüz-i bir tasarruf kesimi hariç, haraççı, şantajcı ve rantçıdır..

Daha dün “0 Sorun” derken, şimdi (borç yüzünden!..) geldiğimiz yere bakın..

Amerika bizi cepheye sürmeye kalkışıyor. Suriye ile resmen olmasa da, fiilen savaş halinde sayılırız. Hatta savaş devlet katına sıçradı. İllegal de olsa, Kore’deki gibi Amerika adına ön cepheleyiz. Haberlere göre: Suriye’de 49 istihbaratçımız tutuklu. 49 esir verilmiş. Buna mukabil Türkiye’ye sığınmış bir isyancı subayı takas eden, üst düzey MİT görevlisi özel yetkili savcılarımız tarafından sorguya çekilmiş. Bu yüzden mit, akp, Hükümet ve TBMM’nin başı derde girdi. Yıldırım hızıyla “hale mahsus özel yasa düzenlemesi” yapılarak kriz atlatıldı.

Sorun bu şekilde aşılmasa ve süreç devam etseydi; mit yöneticilerinin sorgulanması ve yargılanması; Bazı kişi ve kesimlerin ipliğini pazara çıkartır ve sonuçta Recep Usta bu yüzden eş başkanlıktan olabilirdi. Olmalıydı da... Çünkü, hiç olmazsa ondan sonra Amerikan domuzu karşısında dik durulabilir, TC “nevi şahsına münhasır” bir politika rotasına girebilir; İncirlik ve Malatya rezilliği son bulabilir, belki de çuvalın intikamı bile alınabilirdi!.. Olmadı!...

Sonuçta on yıllık açıklık, şeffaflık, adalet, hukuk ve demokrasi lâfları boş çıktı.

Bunun yerini deli saçması Oslo dedikoduları ve Abdullah Gül'ün Başbakan iken Colin Powell ile yaptığı iddia edilen ipe sapa gelmez gizli antlaşma söylentileri ve çuval fitnesi aldı, ihanet yürüdü tefrika büyüdü. Oysa cümle âlem bilir ki; Değil Ermeni, Yunan, Rum /Romalı, Yahudi, (İsevi & Musevi) zerre miskal insan olan TC vatandaşı dahi bu tür kir, kin ve ihanet paçavralarına belge diye imza atmaz, ekmeğine hain olmaz, asla kabul etmez, onaylamaz...

Anadolu insanı; Adalet güneşinin ışığı ve huzur ikliminin güneşidir.

Asil'i; Namuslu, dürüst ve demokrat olanıdır. Asil azmaz, bal kokmaz.

YAPILMASI GEREKEN: ONURLULUK VE SOYLULUKTUR!..

Başta Suriye olmak üzere, dünkü hinterlandımızda yaşanan insani, ilmi, siyasi, sosyal ve kültürel sorunları;. Tıpkı Ceddimiz Osmanlı misal “kutsal bir dava uğruna” hayır, himmet ve adaletle, Türk ve İslâm dünyası ile el ele ve istişare ederek halletmeye çalışmalı;. Özellikle, Suriye cenahında evvelâ Türkmen kardeşlerimiz ve kadim tebaamızın emniyet, ırz-namus can ve mal güvenliği, toprak bütünlüğü ile devlet varlığının korunup, kollanması için tüm imkân ve kaynaklar açıkça, dürüstçe ve mertçe seferber edilmelidir. Gâvurla, domuzla birlikte değil!

Vahşi Batı (AB) ve kalles ABD ile iştirak insanlık ve İslâm'a hakarettir.

Gayrimüslim ile Müslümanların imdadına koşulmaz. Bu alçaklık ve küstahlık olur.

Zira Türk Milleti ve Türkiye Cumhuriyeti hükümetlerinin şiarı adil, namuslu, dürüst ve demokrat olmak, adalete muhtaç olanlara rıza-i ilâhi için koşmak; Adaleti çiğneyen güruh, çete devletleri ve sözde devlet adamlarını cezalandırmak; Türk tarihi, talih-kader ve tabiatının olağan ve doğal gereğidir. Aksi takdirde mukadder olan akıbet ve hakikat: “Adaleti çiğneyen devlet adamlarını cezalandırmayan milletler çökmek zorundadır.” Hz. Muhammed (S.A.V)

Selma GÜRSEL

ÇORUM SİMİDİ SİMİT USTASI YUSUF YALÇIN

Simit Yapımını şimdi Çorumlu Yusuf Ustadan dinleyelim:

Çorum'un kendine has simidi vardır.

Mayalanan katıca hamur önce alınarak simit yapılacak büyüklükte ayrılır.

Ayrılan hamur mermer tezgâhta el ile simit kalınlığında silindir haline getirilerek iki ucu birleştirilir.

Simit haline gelen bu hamur yüzde onu pekmez olan kaynar suya atılarak birkaç saniye haşlanır, bu haşlama Çorum simidinin çıtır olmasını sağlar.

Kaynar sudan çıkartılan simidin üzerine susam serpilerek hemen fırına sürülür.

Belirli bir pişme süresinden sonra fırından çıkartılarak satıcılara verilerek satışa sunulurlar.

Erhan TIĞLI

DOST GÜZELLİKLER

Ne güzel kalem yontan, kitap tutan el
Ne güzel sevgiye dostluğa uzanan,
Sevdiğini kucaklayıp okşayan el
Alan değil veren
Yıkan değil yapan
Yakan değil söndüren
Gönlümüzü bahara çeviren
Gözyaşlarımızı silen el
Ve ne güzeldir
Eğriyi kötüyü çirkini kınayan
Doğruyu iyiyi güzeli alkışlayan, yayan el!

Rıza KANDEMİR

YÖRÜMEDEN GEL

Gel dinle sözümü nazlı cananım
Ela gözden yaşlar yürümeden gel
Aşkın deryasında yüzerken gemi
Çekilip suları kurumadan gel

Sitem edip beni yorma boşuna
Gücüm yetmez gayri gönül kuşuna
Ekin ektim gözlerimin yaşına
Temmuz'da başağı kurumadan gel

Dünyada yaşadık boşu boşuna
Azrail musallat oldu peşime
İmam gelip dikilmeden başıma
Kefenime makas yürümeden gel

Çileden belaya salma başımı
Hayallerin süsler oldu düşümü
Elinle dikmeden mezar taşımı
Komşular peşime yürümeden gel

Kara kazan kapımıza kuruldu
Komşuları KUL RIZA'DAN soruldu
Musallada namaz talgını verildi
Üzerime toprak yürümeden gel
10 Ekim 2007 04,30

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 149 25 Temmuz 2011

ÇORUM ULU CAMİ

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL ZAMA ZİNGO İŞLER
Ahmet CANBA BABİLİNÇLİ YİYİN ZAYIFLAYIN
Galip BARAN TARHAN ERDEM'İN YAZISI IŞIĞINDA; SINACI'YA
ÖĞÜTLER VE HATIRLATMALAR
Murat HACIOĞLU NERESİNDEN BAŞLAMAK GEREK
BİLMİYORUM
İsa KAYACAN BURDUR'DAN NEZİHA ANANIN ŞİİR DÜNYASI
Mustafa Nevruz SINACI KUŞATMA VE ÇULLANMA
Emine SEVİNÇ ÖKSÜZOĞLU EDEBİYAT DÜNYAMIZDAN HOŞ
SEDALAR
Selma GÜRSEL ÇORUM BAKLAVASI GÜL BURMA (SARIĞI
BURMA)
Erhan TIĞLI DOST ELİ
Rıza KANDAMİR GEL GEL

Mahmut Selim GÜRSEL

ZAMA ZINGO İŞLER

“Zama Zingo” bizim buralarda bir zamanlar anlaşılmayan işler için kullanılan bir anlamsız sözdü. Sorsan kimse ne manaya geldiğini bilmez fakat; bilmediği anlamadığı, aklının yetmediği işler için bu deyimini kullanarak konuyu geçiştirmeye çalışırlardı.

Nereden çıktı bu söz dersen; Bizim buralarda insanlar artık ticari faaliyetlerde bulunmak yerine “Zama Zingo” işlerle meşgul oluyorlar.

Akşama kadar dükkânlarının, iş yerlerinin işsiz ve boş oturduktan sonra evlerine giderken günün zararından çok bu gün yaptık diye kara kara düşünmektedirler.

Cidden bu son yıllar içerisinde Türkiye ekonomisinin gerilemesindeki sebeplerin başında dışarıdaki ekonomik krizlerin Türkiye’ye de yansması mı? Yoksa o konu haricinde Zama Zingo bazı işlerden dolayı mı Türkiye’de ekonomik kriz var diye gözükmekte.

Ülkemiz bir zamanlar kendi ürettiği ile geçinebilen bir ticari yapıya sahip iken yanlış kararlar yüzünden nerede ise yediği somunu (ekmek) bile ithal eder duruma düşmüştür. Bu yanlışlık halen büyüyerek devam etmektedir. Neden kendi iç piyasamıza bazı kolaylıklar getirerek küçük iş yerlerinin devamını sağlayacak önlemler almıyoruz buna çok şaşıyorum.

Küçük esnafı ayakta tutan memur, memur emeklisi ve işçi emeklileri ile kendi çalışma alanından sonra emekli olmuş şahısların gelir düzeylerinin kısılarak alış veriş çarkının canlanmasının sağlanması her nedense yapılmamaktadır. Asgari geçim gelirin çok düşük tutulması Türkiye içinde esnaf ve sanatkârları da zor duruma düşürmekten başka bir uygulama olmadığı gözükmektedir.

Gelir seviyesinin emekli maaşları ile çalışanların maaşlarında Avrupa standartları ölçüsüne getirilmesinin zamanının geldiği gözükmektedir. Maaşların iyileşmesi ile Türkiye içerisinde para dönüşümünün çoğalması enflasyonu getirir korkusu da bana göre yanlıştır. Sabit gelirli yani maaşlı insanların refahının artması esnafında

refahının artması olarak gözükmekte, esnafın refahının artması ise iç malların üretimine hız verilerek iş istihdamının artmasına ön ayak olacağın kaçınılmaz olduğu gözükmemektedir.

Bence artık büyük marketlerin de hükmünün kalktığı bir ortam zamanının gözüktüğünü söylemek kâhinlik olarak görülmemektedir. Sabit ücretliler ellerinde bulunan kredi kartlarını 2009'un ortalarına kadar kullanmış sadece bu kartların borçlarını ödeme çabası ile robotlaşmış durumda olmaları düşündürücüdür.

Ülkemizin kaynaklarının artık dış mihraklara peşkeş çekenlerin ayıklanmasının zamanı gelmişge geçmektedir. Satan kişiler için büyük gözüken bu paralar Türkiye'nin zenginliklerinin çalıştırılmaması ile Türkiye'nin sırtından paralar kazanmaya devam edecekleri ve ülkemizi bir sülük gibi emdikleri artık görülmesinin zamanı geldi de geçmektedir.

Ahmet CANBABA

BABİLİNÇLİ YİYİN ZAYIFLAYIN

Hemen her gün gazete sütunlarında zayıflamayla ilgili yazılar okursunuz. Çamur banyosunun iyi geldiğiyle ilgili bir mankenden diyet reçetesi alırsınız.

Doktoru şunu yeyin, bunu yemeyin demişte, mankende artık yiyeceği şeyleri seçmeye başlamış.

Alışveriş yapmak gibi özel hobisinin yanında yemek yemek gibide özel bir hobisi vardı.

Bilinçli yemek yiyerek zayıflayabileceğini kendisi biliyordu ama bilinçli alışveriş yaparak gar dolabını doldurması işi de oldukça zordu.

Medyada artık kimin ne yiyeceğinin tartışıldığı bir ortamda, bu zavallı bir türlü zayıflayamayan insanların durumunu varın siz düşünün. Manken filancası, biraz fazla kilolu diye

iş alamıyorsa veya

sevgilisine şirin görünemiyorsa, bunun acısını yaşayan ve en çokta böyle mankenlerin halinden şikayetçi şişman zengin sosyetenin TV deki münakaşalarını evinde zeytin ekmeğe talim eden zümre yapmıyor mu?.

Kışın mayo defilesi yapılırken podyumlarda yaza hazırlık diye, yaz ortasında sıcakta kürklü, kazaklı kalın kumaşlardan yapılmış giysilerle yapılan defilelerde sergilenen kıyafetleri sade vatandaş seyrederken bunlar beni ilgilendirmez diye tepki koyabiliyor mu?. Nüfusumuzun 35 milyonu açlık sınırındayken, yaz geliyor diye martta tv' de ve gazetelerde

boy gösteren zayıflama rejimiyle ilgili öneriler sade vatandaşın nere deyse baş sorunu olup çıkıyor. İşkence haline getirdikleri aç yaşamayı rejim diye anlatmaları toplumu ne yerine koymaktır, ben bunu söylemeye bir kelime bulamıyorum. Üstelik birde sade vatandaşlar nasıl kandırılıyor. Hani aç kalmak işkence ya işte sizi bu işkenceden aç kalmadan ve açlık çekmeden zayıflamanın

metotları. Önce hangi yiyeceklerin kaç kalori verdiğini bileceksiniz. Metabolizmanızı tok tutma eğilimine sokan ve aynı zamanda size enerji veren yiyecekleri tespit ettiniz mi gerisi kolay. Hangi yiyecekler yağ ihtiva eder. Bir defa yiyeceğiniz besinlerin posası ve proteini bol olacak. İçindeki şeker yükü az olacak. Bu genel bilgiden yola çıkarak yiyecekteki favorilerinizi tespit edin. Ama bu arada damak tadınızı ve ne yapacağınızı uzmanına sorduğunuzda “canım zayıflayacaksınız ya, zayıflamada damak tadı düşünülmez” der. Yağsız salatayla, yağsız bir çorba yapın bakalım. Önceden öyle iştah açacak acı yok, öyle sosmuş, mayonezmiş kullanmak yok. Lokmaları ağzınızda zaman tutarak yiyin. Bir lokmayı bitirmek en az birkaç dakikanızı almalı. Yiyeceğiniz bütün nesneleri gözünüzün önüne getirin. Bir tarafta pirzolalar olsun, bir tarafta baklava, börek. Hindi dolması ile kuzu şişini de belleğinizden geçirmeyi sakın ha ihmal etmeyin. Önce beyninizde tokluk başlasın. Bunları TV den uzman anlatırken evinde çocuk annesine soruyor. “Anne hindi dolması diyor, o da ne ki”. “Sus kızım manken ablanızı işte bu uzman aha bizim gibi zayıflatacakmış. Gelseler de zayıflama metodunu bana sorsalar olmaz sanki” der kadın. Çocuğu annesinin bu mırıldanmasını duymamıştı bile. Diyelim ki tokluk sinyali onların beynine ulaşırken garibanında beynine yokluk sinyali ulaştı. Sofradaki zeytinini üç kere ısırarak ekmeğine katık etti ve çocuklarına :

“Bah gızım televizyondaki bu program yarınki günümüzün bu günden daha iyi olmayacağını işaretli. Ben ne diyorsam siz öyle yapın” dedi. Sonra tv deki uzman demez mi ki, “yemek yerken zaman zaman dinlenin. Sofradan kalkıp ta bir yere yatın demiyorum sayın seyirciler. Birbirinizle konuşarak vakit geçirin” der demez stüdyodaki mankenlerde birbirleri ile dedikodular seyircilerin önüne seriliverdi. Kim kimin sevgilisini ayartmış, kimin göğüsleri podyumda iş kazasına uğrayarak açılmışta seyirciler gördüğü için nazar değmiş . Mankeninde silikon göğsü o ‘nazardan’ patlamış. Artık iş kavgaya dökölüverecekti ki uzman “sevgili bayanlar, şu anda sofrada başında değilsiniz lütfen kendinize gelin” dedi de münakaşalar kesildi. Ve uzman “işte kıymetli seyirciler, manken arkadaşlarımızın bu kırk dakikalık tatlı sohbetleri kadar, yemek arasında sohbet etmelisiniz”. “Bir defa

diyetle hem karnınız doycak, hem de en kısa zamanda zayıflayacağım diyeceksiniz. Bunun ikisi bir arada olmaz. En az altı ay gibi bir zamana ihtiyacınız var” dediğinde zeytinini dört parçaya bölen ve kırk dakikalık manken münakaşalarının ardından uzmanın arkasından da olsa evinden uzmanı çekıştirmek zorunda kalan vatanım kadını, dört parçalık rejime: “Vallah benim çocuklar dayanamaz. Tivi deki zayıflama rejimine. Uzman zayıflama rejimi anlatırken, sanki onun evindeki normal yaşamından bahsediyordu. Uzmanın zayıflama rejimini, ekonomik rejime uygulamak isteyen hükümet, açlık sınırının altında yaşayan sade vatandaşı isyan ettirmişti. Bir zeytini dört kerede yiyerek bunun altı ay devam etmesine çocuklarımı alıştıramam diye isyan etti ama “hele şu diyet rejiminin sonunu bir dinleyek bahak” dedi. Uzman: “Yağsız yiye yiye damağınız bu lezzete alışacak. Altı ay sonraki lezzetsizlik, sizde lezzete dönüşecek ve zorunlu olarak yağ kullanmaya bir alerjiniz olacak. Gittiğiniz yerlerde yağlı, lezzetli ve şişmanlatıcı yemekler olduğu için sizi yemeğe davet edenleri üzmemek için tadımlık olarak az az alacağınız yemeklerde zaten sizi şişmanlatmayacaktır. Fazla yiyerek obozite olmak yerine her şeyi kararında yerseniz zaten obozite olmaktan da kurtulmuş olursunuz”. Bu sırada okurlardan alınan telefonları yanıtlar uzman. Spiker bir seyircimizden telefon var diyerek uzmanın sözünü kesip, Uşaktan Hanım çeneli: “Efendim senin dediğini anlamış değilim. Ben zaten günde bir öğün yemek yiyordum. Şimdi ramazan gelecek, mevcut bütçeme göre bunu artırmam mümkün değil. Ramazanda bir öğünümü ikiye bölüp yarısını sahurda yiyeceğim. Benim bütün şikayetim oğluma ekmekten başka bir şey veremiyoruz. Bütçemiz kafi değil. Günde belki beş ekmek yiyor. Sekiz yaşında doksan kiloda nasıl rejim uygulayabiliriz” dediğinde uzman. Bayana “Siz kilolarınızdan şikayetçi değimlisiniz?” der. Bayan şikayetçi olmadığını söyler uzman bayanın yaşını, kilosunu, boyunu sorar aldığı cevaplar karşısında “tam normal kilodasınız. Nasıl bir rejim uyguluyorsunuz bize yazıp gönderin. Bundan sonraki programımızda

sizin yaptığınız diyeti anlatalım” dedikten sonra seyircisine çocuğunun sorunu olarak yaptığı diyet neticesi zayıflayarak ölümün eşiğine gelmiş bayanlardan şişmanlamak isteyenlere senin çocuğunun uyguladığı diyeti uygulatarak

Zayıflıktan kurtulmak isteyen müşterilerimize tatbik edeceğiz ve bundan dolayı siz seyircimizin bütçesine katkıda bulunacağız deyip seyircisinin adresini alır

. “Çocuğunuz bir ay bizim misafirimiz olacak, bizim havuzumuzda yüzerek, her gün cim lastik yaparak hekim nezaretinde kontrollü olarak zayıflatacağız.”

Uzman, dinleyenlerden gelen

bir sürü telefonları yanıtlar. Bu arada kendi kliniğinin ve tesislerinin reklamını yapmaktan da geri kalmaz

Uzman

kişi rejim yapmak isteyenleri yağ kullanmaya karşı direnmeye davet ettikten sonra. Şekerle ilgili tehlikeleri sıraladı.

Kandaki şeker oranınız çok önemli üstelik halkımız bilinçsizce yağlı a şekerli birlikte tüketiyor. Bu iştahınızı tetikler oburlaşırsınız dediğinde, tivi

deki diyeti dinleyen sade vatandaşımız, komşusunun çay alamadığı için sıcak suya şeker konularak çay yerine içtiği şerbet aklına geldi ve komşusunun duvarını yumrukladı. İki dakika sonra gelen komşusuna. “Bak komşu kahvaltıda kullandığın margarin yağıyla birlikte şerbet içiyorsunuz ya, o işte çok zararlıymış bah doktorumuz ne diyor dinle” diyerek o anda söylediği sözü tekrar eden doktoru komşusu da dinler. Bak tüm bunların yerine kurabiye, çikolata, baklava yerine meyve yiyeceksin.

Komşusu doktora dönerek “hay ağzına sağlık doktor bizde zaten öyle yapıyoruz”. Kendisini çağıran komşusuna dönerek “öyle değil mi gı” dedikten sonra neden öğle olduğunu da

televizyondaki doktorun duymadığına üzülerak anlattı komşusuna.

“Komşum sen de aynı şeyi yapıyon hiç pazarda satıcıların gofret attığını duydu mu? Hiç çikolata attığını duydu mu?,

ya baklava attığını? Biz zaten Pazar artığı olarak

sebzemizi meyvemizi topluyor.. Onun için canımız istediğinde zaten sebze ve meyvemizi yiyor.

Uzmanın anlattığı doğru komşu bahsana çevrene bizlerden herkes diyetle herkes tıg gibi.” Diyetçi uzman doktor bu arada sık sık ama az yemekten bahsetmez mi günlük ancak tek öğün yemek

yiye komşusunu diğerkomşusu uyararak. “bak gördün mü kaç kerededim size akşamınızı sabaha, öğleye, ikindine, yatsıya paylaşırındiye.” Komşusu: “her öğüne çeyrek dilim ekmek hemi, öylemi diyon yani sen bana? Kız kim doy ar çeyrek dilimle allasseen!”. Doktor: “Ara dilimlerde yüz kalori” der demez komşu “işte şu kalori hesabından anlamıyom. Yüz kalori, yani yüz gramı demek istıyo”. “Yoh anam, bi dinne bakalım sende. Ağız tadıyla bir program dinletmiyon .

Bu arada

diyet uzmanı sudan bahsettiğinde, gelen komşu “kalk anam kalk aha bi sattır işe güce bahmadan kilitlenip kaldık televizyona. Böyle havadan sudan şeylerle vakit geçiriyoz” deyip de kalktı gitti evine. Ama ne yalan söyleyim benim hala gulağım televizyonda doktorda. Doktor hala şişmanlar için, onlar kendilerini fiziksel özürlü olarak görüyorlar normal kilolarında olanları gören şişmanların, tanrım beni tekrar yarat dediklerini duyar gibi oluyorum. O hala Bol su için diyordu. Şehrin içme suyu da mikroplu. Ama bilmem ki nasıl içsek bol sudan. Doktor herhal dışardan bidonla su alanları kastediyodur. Pazardan artık toplayarak evin geçimini sağlayan bizler için değildir bu sözler.Eee günde sekiz on bardakta su. Diyelim ki içtik.

İşte bu tivilerdeki sağlık saatleri pek bi hoşuma gider. Bak bugün ki hekimde ‘Ostropoz’ diyo dur bi gomşuya seslenek bahak deyip üç dört kez komşusuyla bitişik olan duvarını gene yumrukladı...

Aradan

bir iki dakika geçmeden komşusu demir rezleli kapının eşliğinden göründü “gene ne var sabah sabah daha sofrayı bile kaldırmadım. “Bak anam bacım bizde hiç bi hayat galmamış ta bizim habarımız yok. Biz orta yaşlı sayılıyoruz ama gören zanneder ki yetmişinde. Doktor düzenli D vitamini kullanmamız gerekli diyo. Baksana bidefa sofanızdan balık etini eksik etmeyin” deyip te ardından televizyondaki doktor ‘somon’ dediğinde “eh bizim soframızdan çok şükür ‘somon’ eksik olmaz” dedi. Komşusu: “sus hele somunu ann adık canım.” Doktor ‘Ton’ dediğinde “tonmuş”

dedi gelen komşu “ohooo” dedi “tonnan somunu tedarik ederik eee dohtor.” Doktor ‘ Levrek’ deyince

komşusu hemen ardından “Bah görüyonmu ekmek te gevrek olacakmış besbelli” dedi. Doktor devamla “ardından da sardalye üstüne süt ürünlerini sayabiliriz dediğinde ...evin hanımı “demek ki sütü

de sandalye üstünde içecekmişiz” dedi. Komşusu “annadıysam arap oluyum. Osdurapusdan korunacaaz ne demekse” Doktor: “D vitamini güneş ışığı yardımıyla cildimizde üretilir bol bol güneşlenin” dediğindeev

hanımıyla gomşusu sözleşmişcesine “aha bi onu yapıyoh zaten bizde e”. Bu arada

gene bir seyirci bağlandı telefona “doktrcuum günde sekiz, dokuz saat bi güzel uyku çekiyom. Saat on birde on ikide kahvaltıdan kalktı mı öğle yemeğine de hacet kalmıyor. Kahvaltıda ağzınıza layık bi güzel beyaz peynir. Ardından yumurta, tereyağı, reçel”, Doktor “duur orda”; dedikçe bayan “niye

duracam, kimse durduramaz beni kaç gündür sabahları programı arı yom hep meşgul çıkıyo kimse durduramaz beni” deyip

“ardından ikindiye çok hafif geçiriririm

kırmızı et ve balıkla etin yanında mutlaka salata vardır. Akşama g ene bunlara benzer bir şey yerim ama yanında muhakkak pilav ve arkasından tatlı vardır . Geceleri yoğurt ve sütü ihmal etmem

.Tatlının yerine bazen muz, çileği, elmayı meyve olarak tercih ederim. Bazen rahatlık versin diye şarapta içtiğim olur. Şu yirmi dört saat gün olarak o kadar kısa ki doktorcum adam

bile kızıyo bana. Yemek içmekten

dolayı kendisiyle ilgilenmiyormuşum. Doktorcum günde bir tanede multivitamin içiyorum çokmuu? Ama maalesef spor yapamıyorum b u yaptıklarım sizce doğrumu?”

Doktor sabırla bayanı dinleyip “kaç kilosunuz, sizde fazlaca obesit olmalısınız herhalde.

Sabahları erken kalkın. Geç kalkan fazla kalori yakmaz, hareket edin, kollesterol ve

doymuş yağlara dikkat etmiyorsunuz karbonhidratlı yiyecekleri daha az tüketin.4000 kalorilik öğle yemeği saydınız bana.”

Evinde

komşusuyla televizyonu izleyen Sakine hanım Sakinliğini ilk defa bozup komşusuna dönerek: “Sankim onlar bana hayal tacirliği yapıyor gibime geliyor.

Zayıf olanlara şişmanlama, şişman olanlara da zayıflama dersi verenlerin istediği şey bize göre değil.

Kimler neyi hayal ediyorsa işte

o hayal tacirlerine müracaat etsinler.

Zayıflamanın iki yolu var. Kendimize gerekli günlük enerjiden az alırsak zayıflarız, fazla alırsak şişmanlarız.

Sağlıklı yaşamdan büyük ikramiye kazanmış gibi yiyip içseler de şişmanlamayanlardan bahsediyorum.

Tüm böyle rejimi

tatbik ederek ölüm döşeğine düşmüş bir mankenin acı dramı ve bu arada zaten tatsız, tuzsuz,

yağsız, etsiz sofrası olan vatandaşın gene öyle zayıf kalarak zaten rejimde olduğundan,

ölmeden açlık sınırında yaşamaya devam ettiğini, halkını düşünen devlet adamlarının, zenginler gibi hiç para harcamadan halkı rejimde tuttuğunu, milletinde bundan rahatsızlık duymayarak gene bizleri açlığa mahkum edenleri seçtiğimizi anlatacağım.

Doğru ve dengeli besleneceez

diye bi kalori listesi tutuştururverir diyetisyenler insanların ellerine. İhtiyaç duyduğu kalorileri

herkes kendi bünyesine göre alırsa, diyetisyene gitmeye hacet kalır mı?. İnsan ihtiyaç duyduğu kadar kalsiyum alırsa ve hangi besinleri n ne

kadar kalsiyum ihtiva ettiğini bilirse, kemik yapısını insan dengede tutamaz mı?.

Artık eskisi gibi devletin

himayesi altında değil vatandaş. Evvelden devlet babalık yapardı. Fakire fukaraya yetime dula. Şimdi her

şey özelleştirildi. Birey olarak ailelerde özelleşti. Şimdi kadınlar kocasının, çocuklar anne ve babasının sorumluluğunda olmak istemiyorlar.

Çünkü bireysel özgürlükte sevmek ve sevilmenin

de şartları değişti. Her şey gidebildiği yere kadar gidiyor.

Günübirlik mutluluğu sürekli hale getirmeye çalışıyoruz.

Koca baskısında kalan kadınlara ‘sığınma’ evleri açılması, kadının çaresizliğinde sokakta kalmaması açısından ne iyi”. Sakine hanımı hayretler içinde dinleyen komşusu,;” Ne kadar da çok şey öğrenmişin bacım sen” Öğrenmeziyim hiç geçende bizim adamada biraz bahsettim de adam: “Peki öyleyse kadın sığınma evi varsa, neden bir erkek sığıma evi yok?” dedi . “Napacaan” dediydim, “valla hanım senin bu çok bilmişliğinden başka nasıl gurtulacaam” demez mi. Komşusu “Valla adam haklı, bahsana neler biliyon canım. Fazla bilmişlik pek hayır getirmez insana.”

Galip BARAN

TARHAN ERDEM'İN YAZISI IŞIĞINDA; SINACI'YA ÖĞÜTLER VE HATIRLATMALAR

Sayın Mustafa Nevruz SINACI,
Siyaset Bilimci, Hukukçu, Araştırmacı-Yazar
Bilinç Üniversitesi Rektör Yardımcısı
ANKARA

Ekli yazıda, Tarhan Erdem, poliste ve cezaevinde ölen genç bir adamla ilgili yazısında, Başbakan, işleri ve Adalet Bakanlarına istifa etmelerini önermiş...

Bizim ülkemizde, siyaset erbabının öyle kolay kolay istifa etmeyeceği bellidir. Bu konuda, rahmetli Ecevit'in Erbakan'la kurduğu hükümeti "hükümet etme anlayışımız farklı" diyerek bozduğunu, istifa ettiğini hatırlıyorum.

Sayın Erdem yazısının bir yerinde, "Adalet Bakanına soruşturma açmış (biz ne soruşturmalar duyduk); İçişleri Bakanı suskun! Basına yansıyanlardan ilgili Bakanların, sorumluluk alanlarındaki bu yüz karası olayla kendilerini ilgili görmedikleri anlaşılıyor! Oysa böyle bir olayda bakanlar istifa ederse, polis ve infaz kurumları da yaptıklarından devletin utandığını anlar, bunu bilerek görev yaparlar!" demiş olduğu görülüyor.

Olaya bir de bizim açımızdan bakalım: Yalnız sıradan olanların değil, trafik ve çevik kuvvet polislerinin hatta avukatların (hukuk fakültesi mezunlarının) bile kural çiğnedikleri, yasalara uymadıkları biliyoruz. Bende fotoğrafları var. Bu durumu sen de Kızılay da gözleyebilirsin.

Bu gerçek karşısında çok sağlam ve avantajlı bir konumdayız, bana göre...

Bu devletin polisleri ile Başbakanı, İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanı arasında yasa bilgisi, anlayışı, bilinci bağlamında bir fark olmadığının farkındayım.

Bir insan Başbakan, İçişleri veya Adalet Bakanı oldu diye bilinçlenemez ki. Başbakan, İçişleri, Adalet Bakanı olmazdan önce ne ise, odur. Bu değişmez...

Sayın SINACI,

Eğer sen Trafik Yasası'nın yayalarla ilgili kırmızı ışık kuralına uymuyorsan, (Trafik yasası bir bütündür. Yasanın bir kuralına uyup diğerine uymamanın bir anlamı yoktur) ya da uysan bile uymayanı en azından uyardıysan, Avukat veya Hukukçu SINACI olsan bile, Bilinç Üniversitesi'nden SIFIR alırsın...

Bu durum karşısında, "Devlet" olabilmenin "olmazsa olmaz" şartı olan "yasa" konusunda öğrendiklerimizi, bildiklerimizi yaşama geçirme yükümlülüğümüz, sorumluluğumuz var.

Bu konuda Başbakan, İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanından da biz sorumluyuz.

Sayın Ergün Arıkdal'ın bu konuda söylediklerini bir hatırlayalım:

"Şimdi daha pratik bir şey söyleyeyim. Bir trafik yasası çıkarılıyor, değil mi?

Ancak bu cezalarla trafiği düzeltmek asla mümkün olmayacaktır, bakın istatistiklere, daha fazla kaza olacağını göreceksiniz. Bu insanlar cezayla, canı yanarak, maddesinden zarar vererek, egoizmasından (bencilliğinden) veya nefsaniyetinden veya menfaatinden yoksun bırakılarak terbiye edilmek istenmektedir.

Bu çok yanlış bir iştir.

Çünkü yönlendirici olmaları gerekenlerin ilkeleri, prensipleri yoktur. Her şeyden önce topluma trafik ilkesinin, prensibinin öğretilmesi gerekir. Trafiğin ne olduğunun anlatılması gerekir.

Bunu bize kim anlatacak?

Bu işi hiç bilmeyen, bir türlü öğrenememiş olanlar mı? Zaten bilseler bu şekilde yani cezaları artırarak eğitim vermeyi amaçlayan yasa tasarıları hazırlamazlar. Eğitim mükâfatla da cezayla da olmaz.

Eğitim şuurlu bir iştir. Bilgi, ancak şuurlu vasıtasıyla, bir anlayışla elde edilir. Siz anlayışları artırıcı imkanları sağlarsanız; onlar da ilkelerdir, prensiplerdir. İşte o zaman bir gelişim sağlanır.

Sayın Arıkdal'ın bu yazısında "eğitim şuurlu bir iştir" derken bizleri, Bilinç Üniversitesi'ni kastettiğini düşünüyorum...

Bu nedenle, "Yasa bilinci" ve "yasa bağımlılığı" gibi kavramlarını yaşama geçirme konusunda Bilinç Üniversitesi olarak hemen harekete geçmeliyiz.

Polisle, jandarmayla, iç güvenlikle ilgili kurumların tümünü bu konuda bir tür yakın işbirliği, eşgüdüm, takip ve baskı altına almalıyız.

İçişleri ve Adalet Bakanları ile Emniyet Genel Müdürlüğü nezdinde girişimde bulunup polis kolejlerinde, polis Akademisi'nde "Yasa Bilinci" ve "Yasa Bağımlılığı" kavramlarıyla ilgili konferanslar düzenlemeliyiz. Bu kavramları nasıl ürettiğimizi ileride Başbakan, İçişleri, Adalet Bakanı, Emniyet Genel Müdürü ya da Emniyet Müdürü olacak gençlere anlatmalı, onları bugünden bilgilendirmeliyiz.

Ta ki; bu ülkede, herkesten önce iç güvenlik görevlileri, "Yasa Bağımlısı" olamasalar bile "Yasa Bilinci"nin ne olduğunu öğrensinler. Öyle ki, üst düzey yetkililere istifa etmeleri önerilsin.

Sayın SINACI, masa telefonunun gene çalışmıyor, yine birisi ahizeyi açık bırakmış anlaşılan, bilesin. Bana, bu gibi durumlarda sana ulaşmamı sağlayacak bir komşu telefonu numarası versen nasıl olur....

Galip BARAN

Bilinç Üniversitesi Rektörü

Galip'tir bu yolda MAĞLUP. Nam-ı diğer DELİ GALİP

Gönderen "BİLİNÇ ÜNİVERSİTESİ" TÜRKİYE //

<http://www.bilinc-universitesi.blogspot.com>

Murat HACIOĞLU

NERESİNDEN BAŞLAMAK GEREK BİLMİYORUM

Hayallerden mi, beklentilerden mi, yoksa verilen sözlerden mi...

Farkında varmadan yaşanan aşkların kırıntılarından mı yoksa lekelenmiş gururlardan akan pişmanlıklardan mı...

İsteksizce geçirilen tatil günlerinden mi, yoksa farkına varılmadan geçen günlerden mi...

Puzzle yapar gibi yaşanan saatlerle mi dertleşmeyi yoksa, klavyenin eskimiş tuşlarındaki matlığını mı anlatmalı...

Hüz zam şarkı gibi uyanılan sabahların mahmurluğundan mı dem vurmali, an be an geçirilen nöbetlerin ruhumda yarattığı sarsıntıların kalıntılarından mı...

İçilen sigaranın dumanıyla yapılan hayal yolculuklarının yüreğimde ateşlediği sevinç kıvılcımlarının aleve dönüşmeden sönüşünün hüznünü mü paylaşmalı, yoksa saklambaç oynar gibi aynı mekan içinde birbirini sobelemenin getirdiği uslanmaz kederli burukluğun işlediği mısraları mı yazmalı bir kenara...

Aşk denilen yürek fırtınasının dinginliğinden sonra talan olan damar yollarındaki ezikliğin meydana getirdiği trafik sıkışıklığının, beyin denilen karmakarışık iletiler zincirinin, yine karmakarışık döngüler içerisinde algılamaya çalışan akıl denilen dumura uğramış kısmının halini mi tasvir etmeli fütursuzca ve vurdumduymaz halimle...

Gecenin ilk dakikalarında henüz uyumamışken görülmeye başlayan kabusların siyah silüetlerinin içime düşürdüğü korku meyvelerinden damlayan esrarengiz elementlerin topladığı derin fakat bir o kadar da küçük kabımın taşmaya başladığı o anlarda, eklemlerimde hissettiğim çatırtılardan korkan ruhumun saklandığı gözbebeklerimin halsizliğini mi yazsam satırlara...

Elimdeki kadehin yüzeyinde yüzen buz parçacıklarının dilime verdiği ferahlığı alıp götüren hasret ateşinin, aynı zamanda dişlerimde vuku bulan erozyona katkısını mı hesaplamak gerekir elimde erimiş ömür hesabında...

Elemlerin paylaşıldığı içki masalarında kederin yanına kondurmak istediğim neşe kırıntılarını yiyen gamlı baykuşların sortilerinden usanmışlığın getirdiği öfkeyi mi düşmeli not olarak defterin bir kenarına yoksa baykuşlara meydan okuyan kekliklerin ötüşlerini mi, çalı çırpı arasındaki daracık patikalara...

Balkonlara asılan çarşaflara mı yazmalı, ömrün geçip giden en güzel anlarının acı-tatlı hatıralarını, yoksa o balkonlarda uluyan finoların huzursuzluklarını mı dinlemeli gecenin sessiz saatlerinde, elinde bir fincan kahve ile...

Olmayan sabahların çetelesini tuttuğumuz gecelerin derinliğinde kaybolmuş benliğimizin hafızasını mı silmeli bir çırpıda, yoksa sabah olacak ümitlerinin damıttığı şiirlerimizde mi anlatmalı gecenin en bilinmez anlarının ruhumuzda edindiği karanlık köşeleri....

Ve yanımızda bağdaş kuran ümitsizliğin beslendiği debdebelerden hangi akıl yoluyla kurtulacağımızın boğuşmasını mı resmetmeli her bir köşesinden yırtılmış gönül mahkemelerine...

Nesilleri tükendi sanılan dinozorların bir anda topladığı aklımın daracık dehlizlerinde, kapana kısılmış fare gibi, avazım çıktığı kadar bağırabilmeliyim içgüdüleriyle, bir-ki-üç ses kontrol diyemeden, notaların esrarengiz büyüünden habersizce bam telime basa basa, gırtlığının yırtıldığını hissederek ve frekansların en ucunda gezinerek söylediğim vuslat türküsünün mısralarında kaybolduğumun farkına varmaksızın, hala hayatın gayesine iniş yapmaya çalışmanın zavallılığından mı bahsetmeli son cümlelerde...

Ve nihayet, bardaktaki son yudum içkiyi mi resmetmeli ellerimizin silinmez hafızasına, yoksa bedenın isyan çıkarmaya hazır yorgunluğunu mu silmeli gelmiş geçmiş istihbarat kayıtlarından...

İsa KAYACAN

BURDUR'DAN NEZİHA ANANIN ŞİİR DÜNYASI

Edebiyatımızın önde gelen dallarından olan şiir için söylenenler değişik. Şiirin ruhlara hitap edebilme sanatı olduğunu söylemek daha doğrusu bence.

72 milyon nüfusumuzun tamamının şair olduğunu söyleyerek geliyorum. Öyle şairlerimiz, şair adaylarımız var ki maşallah bir gecede şiirin zirvesine çıkıp oturduklarını zannediyorlar, kabul ediyorlar.

Burdur ilimize bağlı (merkez) Yarıköy'de yaşayan Neziha Çetiner annemizin varlığını Burdur merkezde bir şiir programı içerisinde gördüm, alkışladım. o, sade duyguları, yapmacıktan uzak anlatım ve şiir okuyuşuyla herkes gibi benim de dikkatimi çekiyordu.

Yenilerde dört şiiri geldi, ulaştı bana. Bunlar sırasıyla;

BABAM-CAN DİREĞİM

Şiirin tam adı: Babam benim can direğim. Altı dördlük ve beşlikten meydana geliyor. İlk dördlüğü şöyle başlıyor bu şiirin:

-Babam benim tek varlığım,
Babam benim yüce dağım,
Babam benim, köşküm sarayım
Babam benim can direğim

Dikkat ettiniz mi, mısraların sonundaki kelimeler, yani hecenin varlığını, uyumunu ortaya koyan kelimeler: Varlığım, dayanağım, sarayım şeklinde nasıl da güzel sıralanıyor. Sonraki mısralarda, başkasının baba olamayacağı, hatırlatıldıktan sonra, "Babama dağlar gibi yaslanırım" mısrasın da ki baba güçlülüğünü görüyor, anlatım zenginliğini hissediyoruz. Ve arkasından, "Arıyorum bilgisini/Özlüyorum sevgisini/Bulamam babam gibisini/Babam benim can direğim/Babam benim can direğim/Babam benim köşküm, sarayım" mısralarıyla şiirleşen duygular ne kadar güzel ve anlamlı değil mi?

ANAM BAŞLIĞIYLA

Neziha etiner anamızın bir başka şiiri ”Anam” başlığını taşıyor. Burada da annesine karşı duygularını anlatıyor. Beş beşlikten meydana geliyor bu şiir. Bir bölümünde şöyle deniyor:

-Ana olunca anladım anayı/Dindiremedim içimdeki yarayı/Cennet olsun anaların durağı/Sardı içime ana baba merağı/Hakkınızı nasıl öderim anam.

DİĞER İKİ ŞİİR

Neziha etiner anamızın diğer iki şiiri; Git yavrum askere ve uyan Türkiyem uyan,adlarının taşıyıcısı efendim.Bu şiirlerden “Git yavrum askere” başlıklı olanından:

1-Git guzum git vatan borcudur/ Git guzum git her yiğidin harcıdır/Korkma sakın sonu acıdır/Git yavrum git, uğurlar olsun. Beş ayrı dörtlükten meydana gelen bu şiir; Neziha ananın torunu 2007 yılında askere giderken yazılmış.

2-Uyan Türkiye’ın uyan, uzunca bir şiir. Yer yer nefes alınmış, mola verilmiş. Bir dörtlüğünden :”Bütün dünya Atatürk’ten örnek almıştı dersini/Olgunluğunu gösterirdi hakimdi nefisini/Dünyalara duyururdu vatana olan sevgisini/O kadar övünülecek hizmeti vardı ki, bitiremem gerisini” deniyor.

Burada; ”Olgunluğunu gösterirdi, hakimdi nefisini/Dünyalara duyururdu vatanına olan sevgisini” mısralarındaki gerçek anlatımla, Atatürk sevgisinin bütünlüğünü ortaya koyan Neziha etiner ananın ellerinden öpmez misiniz? Ben öpüyorum, biz öpüyoruz...

Mustafa Nevruz SINACI

KUŞATMA VE ÇULLANMA

Sevgili ve değerli okuyucularım; Aziz ve kadim gönül dostlarım!
Ülke, İnsan, Bayrak ve Toprağın; Adalet ve Hukuk'un gerçek sahipleri!

Hak yolunda fazilet mücadelesi veren ve/veya vermeye talip kardeşlerim !

Geçirdiğim ağır bir felç nedeniyle “üç ay”dan fazla bir süredir dostlarım hüznün, bilumum vatan hainleri, insanlık, adalet ve hukuk düşmanları sevinç içinde. 7 yıldır çektirdikleri maddi-manevi baskı, aleni tehdit, günde on binleri bulan virüs saldırısı ve trojan (truva atı) zulmü ile organize büro baskınlarına rağmen; Allah’a şükür hâlâ ayakta ve hayattayız.

Borcumuz, derdimiz olmuş, bir el, bir ayak sıkıntı yaratmakta imiş ne gam! İnsan, “Hürriyet, adalet ve bari hakikat (insanca yaşam) uğruna vardır. İşte bu minvalde kaderimiz ve karakterimiz olan süreç devam edecektir. Muhtemel kısa süreli mazeretimiz nedeniyle bazen; bilim insanları ve dava adamlarından nakiller“ yeri geldikçe ve mümkün oldukça da “kendi yazılarımız, yayın ve makalelerimizle“ İnşâallah.

Yeni dönemi TURGEM Genel Başkanı kadim dostum Remzi UYSAL'ın (*) çok önemli ve değerli “BİR YORUM YAZISI“ ile başlatıyorum. Makale 07 Temmuz 2009 tarihli. Konu ve başlık aynı Remzi UYSAL KUŞATMA VE ÇULLANMA“

“Türkiye Psikiyatri Derneği Üyesi Sayın Prof. Mehmet Kerem DOKSAT'ın posta kutuma düşen 'Türkçe Bülten'in 'Etiketler Bölümü'nde, “Erdenekon ATATÜRK'ün kişiliğine psikolojik saldırı“ başlıklı yazısını ve de Sayın Gökhan DEMİR'in de bu yazının içeriğine 28.6.2009 günlü yaptığı eleştiriyi okudum.

Sayın Doksat yazısında, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durumu, halkımızın nasıl bir psikolojik süreç ve travmalardan geçirilmiş olduğunu, ulusal duygu ve reflekslerinin nasıl yok edildiğinin, ülkemizin

yağmalanmasına neden tepkisiz kalınmakta olduğunun, bir bilim adamı olarak analizini yapıyor.

Sayın Demir'in eleştiri yazısından; Ulusal ve laik devlet düzenimiz gerekirse dağılsın da, bu nasıl olursa olsun ve bunu kim yaparsa yapsın, bizim umurumuzda değil diyebilecek bir kesimin, devlet yapımıza ve aydınlarımıza duydukları öfkenin dışa vuruşu anlaşılıyor. Aslında Sayın Demir'e, kendisi gibi düşünenlerin neler hissettiğini bize çok samimi bir şekilde hissettirdiği, anlatmaya çalıştığı için, teşekkür etmek istiyorum.

Demek oluyor ki; bir kesim Türkiye'de pusuya yatıp, emperyalistlerin Türkiye'nin başına çullanmalarını beklemiş ve bu kesim bunu, inanıyorum ki, dinimizdeki vatan sevgisi ile de bağdaştırabilmiş. Ama şu unutulmamalı ki; bugün ulusal onur ve değerlerimize saldıranların karşısında -birilerine kızdıkları için de olsa- suskun kalan kesim, gelecekte bu topraklarda ibadetlerini bile gönül rahatlığı içinde yapamayacaklar.

Türkiye'nin başına çullanmakta olanlar, Pakistan ve Afganistan'da söz yerinde ise sokaklarda rast gele yakaladıklarına, terörist ve yandaşları diye Guantanamo'da yaptıkları ortada. Irak kapı komşumuz. O insanların yaşam haklarına, kutsal inançlarına ve hatta ibadethanelerde yapılan saldırı ve hakaretleri yıllarca okuyup, dinledik, görüntüleri izledik.

Anlaşıyor ki, ülkemizde üstelik dindar geçinen bir kesim, kendileri gibi düşünmeyen aydınlarımıza, içlerine sindiremedikleri laik devlet düzenine, nedeni ne olursa olsun duydukları kin ve öfkeden, ülkemiz ekonomisinin can damarı olan bankalarımızın %70' inin üzerinde yabancılara peşkeş çekilmesine seyirci kalabiliyorlar. Oysa; hiç bir Avrupa Birliği (AB) ülkesinde, banka sektöründe yabancı sermayenin oranı %21'i geçmez. Biz bankalarımızı yabancılara orantısız şekilde yabancılara sunarken, Almanya'da birleşik sağ partilerin ağır bastığı ve başbakanı da sağcı olan koalisyon hükümeti, zarar eden bankalarda yüksek oranda hisse senetleri alıp, banka yönetiminde ve ekonomide devletin gücünü artırıyor. Biz de ise tam tersi oluyor. Bunun izahı nasıl yapılabilir? Sadece bankalar mı, yabancılara altın tepside sunduğumuz.

Bu da yetmezmiş gibi; yabancı banka sermayesi kuşattığı yerli sermayemize, en düşük kredi için bile, en güç şartları öne sürmekteler. Böylece yerli sermayemizin yok olmasına göz yumuluyor.

Bütün bunların kaynağı, ATATÜRK ve Devrimlerine, (Türk İnkılâbına) yurtsever aydınlarımıza duyulan, nefret, kin ve öfke midir?

Bunun vatanseverlikle, sağduyu ile bağdaşır tarafı var mıdır?

Buğün soframıza gelen ekmek bile, tarım politikamız böyle devam ederse, vücudumuzda tıp biliminin bile tanımlamakta aciz kalabileceği hastalıkların nedeni olabilecektir. Genleri ile oynanmış ve köylümöze empoze edilen tohumlar, tarlalarımızın verimini tamamen yitirip, harmandan kaldırdığımız buğdayın da tohum olamayacağına tanık olduğumuzda, hem bazı şeyleri düzeltmek için çok geç olacak, hem de bu zaman içinde çok şeyin ellerimizden kayıp gittiğini görebiliriz.

İşte üç ay içinde oluşan ve %13,8 küçölen ekonomimiz, milli gelirimizden buharlaşıp uçan 57 milyar dolar, kimleri mutlu etmiştir?

Bu mu teğet geçen kriz?

Yoksa; Türkiye’yi kuşatma ve başına çullanmanın bir işareti midir?

Ölke değerlerinin yağmalanmasına, peşkeş çekilmesine göz yummakla mukkadesatçılık nasıl bağdaşabiliyor?

Oysa dinimizin en değerli ve kutsal ögesi, vatan ve toprak sevgisi değıl midir?

Bana 27 yıl önce bir ayağı takma genç bir Filistinlinin: “Bizim kıldığımız Cuma namazı kabul değıl“ dediğı, halen kulaklarımda çınlamaktadır.

Sayın Demir gibi düşönen ve davrananlar, istediklerinin “gönöllerince gelişmediğini” öne sürerek, bugün reddettikleri “eskinin“ de geri dönemeyeceğini, yaşayıp öğrenmek mi istiyorlar, yoksa?

İşte o zaman, bazı şeyleri düzeltmek için zaman da, fırsat ta kaçmış olmayacak mı?

Allah Türkiye’yi, başımıza çullanmak için dışarıdaki pusu siperlerinde yatanlardan değıl de, öncelikle içerideki işbirlikçilerden ve siperlerde yatanlardan korusun.

Korkarım ki bu süreci dibe vuruncaya kadar yaşayacağız.

Ama unutulmamalı ki; tarihimiz sabrımızın sınandığı örneklerle doludur.

Ondan sonra mı?

Tarihimizde yaşadığımız 86 yıl öncesinin örneğini kim yok sayabilir?

(*) Remzi UYSAL, TÜRGEM Başkanı e.Mail:
uysalremzi@yahoo.de

Emine Sevinç ÖKSÜZOĞLU

EDEBİYAT DÜNYAMIZDAN HOŞ SEDALAR

Sevgili kadim dostum, pek muhterem Sn. Abdullah Satoğlu Beyefendinin 2. cildini çıkarmış olduğu “Edebiyat Dünyamızdan Hoş Sedalar” isimli bu kitap, derin araştırmalar sonucu doğmuş ve okuyucusu ile buluşmuştur. Kitapta 30 tanınmış edebiyat, fikir, kültür ve sanat adamının eserleri hakkında örneklemeler ve değerli bilgiler bulunmaktadır. Kitabın içinde yer alan bu değerli şahsiyetlerden tanıdığım ve usta kalem olarak adlettiğim bazı kalem arkadaşlarımı görmek beni son derece mutlu etti. Ayrıca kitaptan okuduğuma göre, kitabın basım aşamasında olduğu süreçte bazı değerli üstatlarımızın kitabı göremeden hayata veda ettiklerini öğrendim. İşte bu okuduğum satırlar yazımın ana başlığını “Edebiyat Dünyamızdan Hoş Vedalar” olarak koymama vesile oldu.

Ancak bana sorarsanız onlar şahsen aramızdan ayrılmış olsalar da, arkalarında bıraktıkları değerli eserleri ile daima gönüllerde yer alacaktır, yaşayacaktır.

Kayseri’nin yetiştirdiği değerli gazeteci, şair, yazar, kültür ve folklor adamı araştırmacı, mümtaz insan Abdullah Satoğlu; “Edebiyat dünyamızdan Hoş Sedalar” isimli bu kıymetli eserini son derece büyük bir titizlik içinde hazırlamış. Kitapta kimi anlatıyorsa, yazının baş sayfasına anlatılan kişinin fotoğrafını koymuş olması, kitabın daha kolay okunur ve anlaşılır olması bakımından kitaba ayrı bir ahenk katmış. Anlatılan portrelerde şiirlerinden seçilmiş örneklerle yer verilmesi, beraberinde yer alan yazılarda lirik bir hava estirmiş.

Anlatımlarında son derece sade, temiz ve arı bir dil kullanan Satoğlu, bu güzel çalışması ile, Türk Edebiyat Dünyasına son derece önemli bir eser kazandırmıştır.

Sevgili dostum, değerli kalem arkadaşım Abdullah Satoğlu’nun güzel kişiliği, her daim gülen yüzü, misafirperverliği, beyefendiliği, insani yönünün kuvvetliliği, duyarlı yüreği, sevgili ve saygılı davranışları ile çevresinde son derece sevilen ve sayılan bir insan olduğu gözle görülür

bir gerçektir. Bu gerçek duruş, gelecek kuşaklara muhterem bir kişilik içinde eserlerini büyük bir özenle bırakacaktır.

Bu gönül dostunu, mana da ve madde ayrı ayrı tanımak lazımdır diye düşünüyorum. Manada tanımak için; şiirlerini okumak, zaten onun ruh âlemi içine girmek demek olduğundan pek zor değildir. Maddede tanımak için ise; bu kadar da zahmete gerek yok. Ne kadar faal, ne kadar hareketli, ne kadar atılgan olduğunu, bu meziyetleri kadar da insan sevgisi ile dolu olduğunu ve dost olduğunu bilmeyen yoktur herhalde; çünkü o, bazen Yunus yüreğini taşır yüreğinde, bazen bir Evliya Çelebi olur yazılarında, bazen Molla Fenari olur aziz inancıyla, bazen de küçük bir çocuk olur yüzündeki gülüşüyle, ama her şeyden önce o Türk Edebiyat dünyasının ağabeyidir, kalemi kırılmaz güçlü ve muhterem bir edebiyatçıdır.

Birbirinden değerli birçok güzel esere imza atmış Satoğlu'nun bu kitabını okurken, ufkum ve gönlüm aydınlandı. İyi ki varsın, iyi ki yazıyorsun... Eline, yüreğine, gönlüne sağlık...

“Edebiyat Dünyamızdan Hoş Sedalar” Akçağ yayınlarında gün yüzü görmüş olup, 2. hamur kâğıda, ofset baskı tekniği kullanılarak 176 sayfadan oluşmaktadır.

“Edebiyat Dünyamızdan Hoş Sedalar” kitabını sizde okumak istiyorsanız;

Tuna Cad. No:8/1 Kızılay adresinden ya da 0312. 432 17 98 numaralı telefonu arayarak temin edebilirsiniz.

Selma GÜRSEL

ÇORUM BAKLAVASI GÜL BURMA (SARIĞI BURMA)

MALZEMESİ: 700 gram hası,4 yumurta,1 yemek kaşığı sirke,üç yemek kaşığı yoğurt,bir tutam tuz,1 kilogram su,1 kilogram buğday nişasta,1 kilogram toz şeker,leblebi kadar limontuzu

Normal bir tepsi sarığıburma için yedi yüz gram birinci sınıf un konulur.

Bir miktar su,dört adet çiğ yumurta kırılarak bir yemek kaşığı sirke, üç yemek kaşığı yoğurt ilave edilir ve bir tutam da tuz ilavesiyle kulak memesi katılığında hamur yoğrulur.

Hamur yoğrulduktan sonra bir miktar dinlendirilir. Dinlenen hamur ersinle yumurta büyüklüğünde yumak tutularak nemli bir bezin altında yufka yazılana kadar bekletilir.

Gülburma hamur ok ile yazılır. Yazılan yufkaların ince olmasına dikkat edilir.

Hamur yazılırken nişasta serpilerek yapışması önlenmelidir.

Yazılan yufka kuru ve temiz bir bez veya çarşafın üzerinde nemini alana kadar kurutulur. Kurutulan yufkalar on beş santim erinde kesilirler.

Kesilen şeritlerin üzerine kıyılmış ceviz içi serpilir. İçi kıyılmış ceviz serpilene şeritler uzunlamasına dörde katlanır,katlanana şerit ucundan sarılarak rulo yapılır ve altı tuzsuz tereyağı iye yağlanmış tepsiye düzülür. Tepsi dolunca üzerine eritilmiş tereyağı ekilerek fırında kızartılır.

Kızartılan sarığıburmanın üzerine kestirilmiş şeker şerbeti ekilir.

Dikkat edilecek husus sarığıburma sıcaksa,şerbet soğuk olmalı, sarığıburma soğuksa şerbet sıcak olmalıdır.

Şeker kestirilirken ufak bir parça limontuzu atılır iyice kaynatılmalıdır.

Soğuyan sarığıburma servise hazır olur.

Erhan TIĞLI

DOST ELİ...

Dost dostun öz elidir
Sevginin yücesidir
Hiç dostu olmayana
Ölü dense yeridir
Yalnız et ve deridir
Ruhsuz duygusuz çöldür
Bağlarda bahçelerde
Arama bulamazsın
O bir sirk cücesidir
Bencillik çadırında
Kendisine güldüren
Komedi gecesidir

Rıza KANDEMİR

GEL GEL

Ay karanlık ilk akşamdan batarken
Bülbül figan edip gülde öterken
Gün doğup da şafak vakti sökerken
Gözlerimden yaşlar sel oldu gel gel

Sevda gülü dost bağında biterken
Ulu hasta gibi yoğun yatarken
Of çektikçe duman duman tüterken
Yandı sinelerim kül oldu gel gel

Mecnun Leyla'sını çölde ararken
Ferhat Şirin için dağı delerken
Gönül bağım gonca gülü solarken
Şimdi sevenlerim el oldu gel gel.

Nazlı yarım top zülüfü tararken
Zalim tarak sarı saçı yolarken
Yavrum diye koyun gibi melerken
İyi gün dostlarım el oldu gel gel.

Kul RIZA da hasret çekip ağlarken
Göz yaşlarım ırmak gibi çağlarken
El vurup yaremi tabip bağlarken
Gönül dağım tozlu yol oldu gel gel.

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 150 25 Ağustos 2011

Dr. Ali EMİROĞLU, Mahmut Selim GÜRSEL, Selma GÜRSEL bir ziyaretimizden

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL YAZARIMIZ DR. ALİ EMİROĞLU
VEFAAT ETTİ

Müslüm TUNABOYLU KENTLER BÜYÜDÜKÇE SORUNLAR
ÇOĞALİYOR

Attila ALPAY OKULLARDA ŞİDDETİN ÖNLENMESİNE DAİR
BİR ARAŞTIRMA

İsa KAYACAN BURDUR'DAKİ GAZETECİLER YİNE ÜZGÜN

Mustafa Nevruz SINACI NE ME'NEM "BİR BÜYÜK FIRSAT"

Emine Sevinç ÖKSÜZOĞLU KAMBUR FATMA

Selma GÜRSEL BULGUR HEDİK

Erhan TIĞLI ÇİÇEKLİYOR YÜREĞİMİZİ OZANLARIN DOST
IŞIKLARI

Rıza KANDAMİR GÖNÜL

Mahmut Selim GÜRSEL

YAZARIMIZ DR. ALİ EMİROĞLU VEFAAT ETTİ

Ali Emiroğlu ile tanışmam epey eskilere dayanır. Babamın vefat ettiği gecenin akşamı babam ağırlaşınca Dr. Ali EMİROĞLU'NU babamların evine getirmiştım. O da tecrübeleri gereği babamı hastaneye götürmemizi önermiş ve babamı hastaneye kaldırdıktan altı saat sonra kaybetmiştik.

Ali Ağabey ile arkadaş olmamızın en büyük etkenlerinden birisi olan zaman dilimi ise 1998 tarihi ile başlayan Çorumlu 2000 Dergime verdiği yazı ile perçinleşmişti.

Dergim için yapılmakta olan ALACAHÖYÜK ŞENLİKLERİNİN yapıldığı Alacahöyük Köyüne gittiğimde aynı köyden olduğu için beni

ev sahibi olarak karşılayan Dr. Ali Emiroğlu dergimde bahsedeceğim için sevindiğini söyledi. Bende kendisine Ali Ağabey istersen yazıyı sen yazar isen ben sizin adınızla dergimde yayınlarım demiştim. Ertesi gün işyerimde otururken telefon ederek yazının hazır olduğunu söyledi. Gittim yazıyı aldım ve ÇORUMLU 2000 Dergimin 4' sayısı Ekim 1998 tarihinde yayınladım O tarihten sonraki sayılarında devamlı yazarım olmuştu.

Her şey nasip kismet meselesi! 27 Temmuz 2011 tarihinde orum Devlet Hastanesinde vefat ettiğini çok sonradan öğrendim. Ölmeden önce eşimle onu evinde ziyaret etmiştik. lm hakkında da bilgi veren olmadığından cenazesine katılmak nasip olmadı.

Dr. Ali EMİROĞLU bilgili ve yüksek kültürü ile orum'un tanınmış bir şahsiyeti idi. Onu kaybetmekten üzüntü duyar iken ailesine baş sağlığı ve sabırlar dilerim

Yazarımız Doğduğu yer olan Alacahyk'te yatmaktadır

Müslüm TUNABOYLU

KENTLER BÜYÜDÜKÇE SORUNLAR ÇOĞALIYOR

Toprak ana doğal nemi bulduğu süre içinde canlılar için neler üretir neler. Üretilenleri isimlendirmeye kalksak belki ömrümüz yeterli olmaz.

Bir zamanlar Orta Asya da bir iç deniz var iken insanlar bu su birikintisinden uzun süre yararlanmış, toprağın nemi kaybolmaya başladığında ise dünyanın çeşitli yerlerine göç başlamıştır. İnsanlar Orta Asya da ki kazanımlarını karşılaştıkları nemli topraklarda konaklayarak yaşamları için gerekli üretimleri gerçekleştirmişlerdir.

Yerkürenin her yeri nemli topraklarla kaplı olmadığı içindir ki insanlar bulundukları yerleşim birimlerinde uzun süre kalamamışlar, zorunlu olarak nemli toprakları aramaya koyulmuşlardır. Buna tarihi bir süreç diyebiliriz.

Küçücük toplumlar giderek artış göstermiş böylece artan nüfusla birlikte bazı sorunlarda birlikte gelmiştir.

Ülkemizin tarihine bir göz attığımızda, üretimin bol olduğu yerlerde nüfus yoğunluğunun giderek arttığına tanık oluruz. Buralarda ki sorunlar çok değişik türde gelişirken çözümlerde aranmaya başlanmıştır. Böyle olmasının tek nedeni kentlerin büyümesi, kırsal kesimin sorunlarını da ikinci plana bırakılması zorunluluğunu getirmektedir.

Ülkemizde akarsuların toplanarak, göletler ve barajlar yapılmaya başlanması cumhuriyet döneminde başlamıştır. İlimiz sınırları içinde uzun süre kalan Hititlerin toprak anayı nemlendirmek için barajlar yaptıklarına kazılar sonucu tanık olmaktadır.

İnsanoğlu zamanın koşullarına göre çözüm üretmeyi de bilmiş, yıllar boyu yaşamını artan nüfusuna karşılık yeni çözümleri de beraberinde getirmiştir. Dün karasabanla nemli toprağı değerlendirerek gerekli oranda üretimi gerçekleştirmiş, karşılaştığı zor koşullara karşı kendi varlığını koruyabilmiştir.

Nüfus yoğunluğunun artış gösterdiği yerleşim birimlerinde insanoğluna öncelikle içme ve kullanma suyu gereklidir. Sağlıklı bir

işgücünü su sorunu bulunan yörede sağlamamız mümkün değildir. İnsanoğlu yaşamanın ilk koşulu olarak suyu kullanmayı öne çıkarmıştır. Bu olgu tarihte de öyle olmuş, şimdide öyle olmaktadır. Dün mahalle çeşmeleri var iken bugün onlar birer tarih olmuş, insanoğlu suya yakın olmak için onu konutuna kadar getirmiştir.

Nereden nereye geldik. Kırsal alandan kentlere göç zorunlu olarak başlamasından sonra kentlerin nüfus yoğunluğu artmış, kırsal alanda ise köylerde günün gelişen ve değişen koşullarını karşılamak imkansız hale gelmiştir. Devlet öncelikle nüfus yoğunluğunu dikkate alarak hizmetleri karşılamaya çalışmaktadır.

Yaklaşık olarak yirmi yıldan fazla basında çalışarak Çorumun sorunlarını kamuoyu adına ilgililere yansıtmaya çalıştığım süre içinde kırsal alan olsun kent sorunları olsun su sorunu önde gelen sorun olmuştur.

Bin dokuz yüz yetmişli yıllarda. Çorum'da su sorunu artış göstermiş olmasına karşın kent halkı olanla yaşamını sürdürmeyi bilmiş, ilgili kurum ve kuruluşlar sorunu çözümlmek için olduğunca çaba harcamışlar, bazı kısa vadeli ve masrafı az olan su olanaklarını Çoruma getirmeye çalışmışlar, ancak yöredeki yöneticilerin kendi yörelerindeki su olanaklarının Çoruma uzantısını engellemişlerdir.

Rakımı Çorum'dan 150 metre yüksekte olan bir ilçemizden cazibe ile su getirmek istenilmiş, ilçe yönetimi bu girişimi önlemiştir.

Bana göre ülke genelinde su sorununu çözümlmek için önce bir su yasasına ihtiyaç vardır. Yasama organı yurt ölçeğinde ki suların kullanımını bu yasa ile belirlemeli, enerji yurt ölçeğinde nasıl uygulanıyorsa sularda o şekilde bir uygulamaya tabi tutulmalıdır.

Son yağmurlar gelmeseydi Çorum nerdeyse bir çölleşmeye doğru yol almaya başlamıştı. Bundan böyle kentlerin, beldelerin ve köylerin su sorununu çok ucuz olarak sağlamanın yolu il sınırları içindeki akarsuların yüksek rakımlara enerji ile depo edilerek cazibe yolu ile yerleşim birimlerine eşit düzeyde ulaştırmak olmalıdır. Aksi halde enerji bedelleri ülkenin ekonomi sorununu daha da artıracaktır diyor saygılar sunuyorum.

Atilla ALPAY

OKULLARDA ŞİDDETİN ÖNLENMESİNE DAİR BİR ARAŞTIRMA

Okullarımızda teknik ve kriminal anlamda bir şiddet olduğu kanaatinde değiliz. Çok şükür ki ilimiz dahilindeki okullarda çeteleşme, yaralama, kavga, cinayet vb gibi ağır suçlar görülmemekte, öğretmenlerimiz şiddete maruz kalmamakta ve öğrencilerin mala ve cana yönelik taşkınlıkları bulunmamaktadır. Bize göre esas tehlike dışarıdadır. Büyük şehirlerdeki istenmeyen haller de önümüzdeki - belki-bir on yıl içinde şehrimizde de görülmeye başlanacaktır. Bunun içinde şimdiden bazı tedbirlerin alınması gerekmektedir.

Okul müdürlerimizin ve değerli eğitimcilerimizin çeşitli vesilelerle basına verdiği bilgiler içerisinde kayda değer disiplin suçları olmadığını ve okullarımızda asayişin berkemal bulunduğunu da memnuniyetle öğrenmiş bulunuyoruz.

Ancak Türkiye Yeşilay Derneği ; ülkemiz çapında yaptığımız araştırmalar ve anketler sonucu okullarımızda şiddet diye bir kavramın - en az gelişmiş ülkelerdeki oranlarda-bulunmamasının yeterli olmadığını; eğitimin ve başarının artması için gençlerimizin ruh ve beden sağlıklarının da yerinde olması gerektiğini düşünmektedir. Bu itibarla tespit ettiğimiz tehlikeler şunlardır:

1/ Yurdumuzda 1-17 yaş arası genç nüfus 26 milyondur. Bunun on beş milyonu öğrencidir. Bu gençlerimiz yedi-on bir yaşları arasında sigara ve alkole başlamaktadır. Yakın yıllarda enerji içecekleri de bağımlılık yapan maddeler arasında yerini almış; sentetik uyuşturucular (extasy' ler) bilhassa büyük şehirlerimizde adeta salgın haline gelmiş bulunmaktadır. Büyük uyuşturucu trafiğinin köprüsü olan ülkemizde de hemen her gün zararlı maddeler yakalanmakta, bunlarda büyük miktarlara tekabül etmektedir.

Yurdumuzda seksenli yıllardan beri gittikçe artan yabancı sigara bağımlılığı tekel idaresinin tümüyle satılması neticesi çok uluslu şirketlerin eline geçmiş, propaganda, üretim ve çeşitlilikler gittikçe artarak hızlanmıştır. Sigara ile mücadele yasası çıkmasına rağmen ülkemizde sigara, alkolizm ,uyuşturucu ve buna benzer maddelerle mücadele ve eğitimi adına hemen hiçbir şey yapılmamaktadır.Ülkemizde kanser salgın halindedir.

Kolalı içecekler karaciğer kanserlerine, içinde kimyasal katı maddeleri bulunan formülü meçhul sigaralar da akciğer kanserlerine kalp ve damar hastalıklarına da zemin hazırlamaktadır.

2/İlimiz çevre kirliliği olarak önde gelen vilayetler arasındadır.

Şehrin kuzeyindeki taş ocaklarının atmosfere yaydığı kalsit kristalleri silikozis hastalığına, yanındaki çimento fabrikası da yüksek atmosfer kirliliğine yol açmaktadır. Otomobil sayısı fazladır.(üç kişide ikisinin motorlu aracı bulunmaktadır.)Bu itibarla kış aylarında atmosferdeki karbon monoksit miktarı öldürücü seviyelere yükselmekte baca gazları, egzozlar, tavuk ve büyükbaş hayvan çiftlikleri , baz istasyonları,gürültü gibi bir çok tehlikeli çevre faktörü ilimizde yaşayan halkın ruh ve beden sağlığını haddinden fazla tehdit etmektedir.

3/Her gün beş-yedi hemşerimiz vefat etmekte ve bunların yarısı da çok genç yaşlarında ilk ve son kalp krizleri ile ve yine ilk ve son beyin kanamalarından hayatlarını kaybetmektedirler.

4/Bütün bunlar yetmezmiş gibi fast-food türü beslenme rejimi ,popüler kültür kirlilikleri medya, moda,sinema internet ve televizyon bağımlılığı , kumar, her türlü fuhuş ve zührevi hastalıklardan da bilhassa gençlerimiz şiddetle etkilenmekte ; bunun neticesinde de kişilik kaymalarına uğrayarak, milli ve manevi değerlerine yabancılaşmış,istediğimiz vasıflardan uzak bir nesil haline gelmek üzeredir. İşte bugün önemsemediğimiz şiddet o zaman tam olarak başlayacak ve bunun önünü de kimse alamayacaktır. Yılda 160 bin insanımızı kanserden kaybederken; kalp ve damar hastalıklarından ölenlerin envanterini de kimse tutmamaktadır.

5/Hemen her ilimizde AIDS'ten ölenler vardır, adi suçlar artmakta ve cinsel suçlar taciz ve tecavüz iddiaları yüzümüzü kızartmaktadır.

6/Ne yazık ki eğitimcilerimizin pek çoğunda bunlara dair bir endişe bulunmamakta ; küresel kriz ve artan çevre sorunlarına ve bunların fertlere yükleyeceği sorumluluklara dair kimsede de bir endişe taşımamaktadır.

Bu saydıklarımız müfredatlara, planlara ve programlara alınmadıkça ve toplum önderlerinin endişesi ve derdi olmadıkça önümüzdeki on yılların büyük sıkıntılar ve acılar getireceği aşîkardır.

Bunun için Türkiye Yeşilay Derneğinin ilgi ve mücadele alanlarına giren konular açısından okullarımızda acilen alınması gereken tedbirler aşğıdadır:

1/Bu güne kadar çalışmayan ve hemen hiçbir faaliyeti bulunmayan Yeşilay Kulüpleri yeniden canlandırılmalı, çalışır hale gelmeli, gönüllü öğretmenler ve öğrenciler aracılığı ile sigara alkol ve her türlü madde bağımlılığı ile mücadele edilmeli; gençler bilgilendirilmeli, bu gibi maddelerin insan bünyesine verdiği zararlar iyice öğretilmelidir. Bunlarla mücadele için yarışmalar tertiplenmeli, kim ne kullanıyorsa bıraktığı takdirde armağanlar verilmeli ve sağlıklı yaşam teknikleri ,metotları ve biçimleri özendirilmelidir.

2/Gerek okullardaki şiddet ,gerek madde bağımlılığı, gerekse de diğer ahlaki mevzuular hakkında öğrencilerin olduğu kadar ebeveynlerin de bilgilendirilmesine ve eğitime yönelik projeler geliştirilmeli; okul yönetimleri tarafından da öğrencilerin takibine dair gerekenler mutlaka yapılmalıdır.

3/Dünyamızın besin kaynakları hızla azalmakta ve iklimi değişmektedir. Bu itibarla ne zaman bir tabii afetle veya besin kıtlığı ile karşı karşıya kalacağımız bilinmemektedir. Gençlerimize tasarrufu, nimetlerin kıymetini, bulunmadığı önceki yılların dramatik hikayelerini anlatmalı ve "büyük israf furçasının" önlenmesine çalışılmalıdır.

4/Obezite artık gençlerimizin en önemli hastalığıdır. Sağlıklı yaşam bilgileri ile donatılmaları ve doğal yaşam prensiplerini benimsemeleri ve bilmeleri ; spora ve buna benzer faaliyetlere yönlendirilmeleri gerekmektedir.

5/İlimizde yüzü aşkın internet kafe, iki yüze yakın kahve ve çay ocağı bulunmaktadır. Pastane, kafeterya vb gibi gençlerin gidebileceği yerlerin sayısı bilinmemektedir. Bunların hemen hepsinde sigara içilmekte ve yeterli denetimler yapılamamaktadır. Ayrıca gençlerimizin kimlerle arkadaşlık ettikleri, ne zaman evlerine gelmeleri gerektiği, nasıl beslenmeleri ve paralarını nerelere harcadıkları ebeveynleri tarafından iyice denetlenmelidir.

6/Ebeveynleri tarafından gençlerimizin yetenekleri, musiki ve güzel

sanatlara; spora vb meşguliyetlere olan eğilimleri belirlenmeli; özendirilmeli ve takibi de yapılmalıdır. Okul dışında dersler aldırılmalı, spor salonlarına ve kültürel etkinliklere de yönlendirilmelidir.

7/Bütün bunlardan da en önemlisi " Dini ve Milli terbiyenin" okulların yanı sıra aileler tarafından da yeterince verilmesi gerekliliği olmaktadır. Bu konuda medyanın geliştirdiği popüler kültür ve evlilik dışı yaşamların özendirilmesi, şiddet içeren tv dizileri ve gayrı ahlaki şekilde yaşayan sanatçı ve sporcu gibi insanların medyaya yansıyan hayat tarzları maalesef gençlerimizi içten içe etkilemekte hatta zehirlemektedir.Bunlarla mücadele için yeni projelerin geliştirilmesine ve acil tedbirlerin alınmasına çok ihtiyaç vardır.

Bütün bu yukarıda saydıklarımız ne yazık ki kimse önemsememekte, yine kimse bunlarla mücadele konusunda ciddi bir adım atmaya,plan ve proje üretmeye hatta tedbir almaya yanaşmamaktadır.

8/Yine bu saydıklarımız müfredatlara, okullara, ders kitaplarına ve programlarına yerleşmedikçe, insanlarımızın yaşama ve düşünce biçimi değişmedikçe ruh ve beden sağlığı yerinde gençler yetiştirmemiz ,şiddeti ve suçları önlememiz hatta kalkınmamız ve medeniyet hamleleri yapmamız asla mümkün olmayacaktır.

Saygılarımızla...

İsa KAYACAN

BURDUR'DAKİ GAZETECİLER YİNE ÜZGÜN

Gazetecilik zor bir meslektir. Hele, gazeteciliği kurallarına göre yapanlar için bu zorluk bir-iki kat daha artar.

Büyük merkezlerde, Bakanlıkların, Genel Müdürlüklerin, Büyükşehir Belediye Başkanlıklarının bulunduğu yerlerde, her kuruluşun basından sorumlu resmi görevlileri vardır. İllerimizde, İlçelerimizde bu görevlendirme farklı adlar-ünvanlar altında varlığını sürdürür kuruluşlar olarak.

Belediyelerimizde de Basın ve Halkla İlişkilerin önem verilmesi gerekiyor. Yer yer bu önemin verildiği gerçeğiyle karşılaşıyoruz. Konuyu, Burdur ilimiz merkezine doğru getirmek, gazeteci arkadaşlarımızın, zaman zaman karşılaştıkları zorluklar ve gazeteci varlığının adeta 'yok!' sayıldığı örneklerden söz etmek istiyorum:

Burdur'da bir zamanlar, bir gazetemizde çıkan imzalı bir haber üzerine ilgili kuruluş yöneticilerinden birinin, muhabir arkadaşımız için; "Buraya gel ifadeni alacağım" deyişini burukluk içinde hatırlıyorum.

Yine Burdur'da, Ankara'dan bir veya birkaç açılış için Burdur'a gelen bakanlarımızdan birinin yanında "Özel kalem müdürüyüm" edasıyla, muhabir arkadaşlarımızın yemek sırasında dışarı çıkarılmaları için yakışsız davranışlar içine girdiğini, arkadaşlarımızın protesto ile oradan ayrıldıklarını da makalelerim arasındaki yer alışlardan biliyorum.

GELELİM ÜÇÜNCÜYE

Burdur merkezde yayınlanan gazetelerdeki muhabir arkadaşlarım gazetelerindeki köşelerinde yazdılar, değerlendirip üzüntülerini belirttiler. En son, Yenigün Gazetesinin 30 Haziran 2009 tarih ve 16 bin 761. sayısında Ferit Öz arkadaşımızın köşesindeki "Şenlik-evlere şenlik" başlığıyla sütununa aktardığı yazıyı da okuyunca üzüntülerim arttı.

Konu, olay şu: Burdur'un yeni ilçelerinden Kemer'de 16. yayla şenlikleri Belediye koordinatörlüğü ve sorumluluğunda düzenlenir. 8 gazeteci 21.06.2009 tarihinde valiliğin tahsis ettiği "basın arabasıyla" şenlik mahalline varırlar. 11.30 da basın için ayrılan yere oturmak isteyen

gazetecilere, Belediye görevlisi olduğunu söyleyen şahıs;”sanatçılara yemek yedireceğiz” diyerek ayrılan yere gazetecilerin oturamayacağını söyler.Yemek faslı saat 13.30’a kadar sürer.

Gazetecilerden biri, Kemer Belediye Başkanı Durmuş Erdem’e “Başkanım rahat çalışmıyoruz.Bize ayrılan yere geçmek istiyoruz.” deyince Başkan;”Mesele çıkarmayın” diyerek basın mensuplarını adeta azarlar.Gazeteciler şenlik mahallinden ayrılırlarken-terkederlerken, Belediye Başkanı yanlarına gelir ve “Arkadaşlar..Kapolis yapıyorsunuz.Mesele çıkartıyorsunuz.Sizin yaptığınız terbiyesizlik.Yediğiniz önünüzde,yemediğiniz arkanızda.Benim reklama ihtiyacım yok” diye gazetecileri kovmaktan beter bir tavır sergiler.Gazeteciler şenlik mahallinden ayrılırlar.Valilikçe tahsis

edilen araçla dönmek isterler.Ancak resmi aracın içinde üç-dört kişinin alkol aldıkları görülür.Tepki gösterirler.Ama Şoför; “Arkadaşlar Antalya’dan misafir.Ne var bunda, bunu büyütmeyelim.” diyerek direksiyon kullanabilecek durumda olmadığı mesajını verir.Gazetecilerden bazıları Kemer Emniyetine ait araçla, bazı gazeteciler de oto stopla ilçe merkezine ulaşırlar.Üç saat beklemeden sonra minibüsle 18.30’da Burdur merkezine gelebilen gazeteciler,buruk,öfkeli ve mesleklerine karşı yapılan Belediye Başkanı davranışları karşısında üzgündürler.

Basın mensuplarına önem vermeyen kuruluşlar, bu kuruluşların yöneticileri, gazetecilerin;”reklam elemanı” oldukları görüşünden hareket ediyorsa yanlış içindedirler.Gazeteciler haber peşinde koşarlar ve bu haberleri kamuoylarıyla paylaşırlar.Burdur milletvekillerinin,vali vekilinin de bulunduğu bir şenlik ortamında,gazetecilere böyle davranılabiliyorsa, söylenecek ne olabilir ki!.

Mustafa Nevruz SINACI

NE ME'NEM “BİR BÜYÜK FIRSAT”

Mesele aslında, “Şark Meselesi” ve “Batının müstakbel hayat alanı” konusudur.

Yakın geçmişi, ta İngiliz Muhipleri, Kürt Teali Cemiyeti, Ermeni-Yunan Rum çeteleri, Batı (Avrupa) ve ABD Mason mahfilleri ile misyoner terör örgütlerine kadar dayanır.

Süreçte; Mustafa Suphi olayı, 21 Temmuz 1923’de Lord CURZON’un hazırlayıp İsmet İnönü’nün ‘çok gizli kaydıyla’ imzaladığı (1) Lozan belgesi, 150’likler, kadrocular, 10 Kasım 1938 -9.05 karşıdevrimi, aydınlıkçılar, 27 Mayıs gasp’ı, Ermeni, Elen-Rum diasporası, doğu kültür ocakları, dev-genç, asala, pkk, tip, tkp, mnp, msp, 1974 affı, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat sendromları (Sendrom: Birbirleriyle ilişkisiz gibi göründükleri halde, bir arada tek bir hastalık olarak birleşen şikâyet ve bulgular bütünü) yer alır.

Süreçteki ilk teşebbüs “İsmet paşa” damgasını taşır.

Olay şu; Bir gün İnönü geç vakit Atatürk’e giderek: “Paşam şu azınlık meselesini bir Meclise getirsek.” diyince Atatürk: “Bu gün git, akşam oldu, yarın gel konuşalım” der, İnönü gittikten hemen sonra köşk’ün bekçi ve bahçıvanlarını çağırarak: “Lâle hariç, şu ön bahçede bulunan bütün çiçekleri sökün atın” diye emir verir.

Ertesi gün İsmet İnönü geldiğinde bahçenin halini görür, çok şaşırır. Sebebini sorar ve Atatürk’ten şu cevabı alır: “İsmet! Türkiye Cumhuriyeti Türk Milleti tarafından kurulmuştur. Cumhuriyette azınlık yok. Ne mutlu Türk’üm diyen herkes Türk’tür ve eşit haklara sahiptir. Azınlık ve ayrılık iddia edenler böylece sökülüp atıla. Sakın Meclise böyle bir tefrika sokma!”

YURTTAŞLIKTA BİRLİK

Gaflet, dalâlet ve hıyanet ehli bilmiyor ya da unutmuş da olabilirler.

TC azınlıkları Lozan’da kendilerine tanınan ayrıcalıklarından vazgeçip eşit yurttaşlar olmayı 1925’de istemiş; 1926’da yurttaş olmak

için azınlık haklarından feragat dilekçeleri vermiş ve Milletler Cemiyetinin onayı ile TC’de azınlık kavramı ilgi edilerek bütün gayri/Müslimler, Müslümanlarla eşit hak ve hukuka sahip yurttaş statüsüne yükseltilmişlerdir. (2)

Bu olayın dünyada başkaca bir eşi, benzeri, örnek veya emsali yoktur.

“MUSA DAĞI’NDA 40 GÜN” ADLI ROMAN

1933’te bir Musevi’nin yazdığı kitapta Türkler Ermeni soykırımı yapmakla suçlanınca, tüm Musevi, Ermeni ve Rum yurttaşlarımız ayağa kalkarak, romancıya lanetler okumuşlardır. Ermeni yurttaşlarımız ise "bu roman yalan söylüyor, Türk kardeşlerimiz bize asla soykırım yapmadı. Bu roman bizim aramızı bozmak istiyor," diye haykırmışlar. Dahası, Ermeni ve Rum-Yunan kökenli Türk yurttaşlarımız kilisede toplanıp bütün dünya basınını da çağırarak, onların gözleri önünde bu romanı ve yazarının portresini ateşe vermişlerdir; yani Türkiye’nin asla bir azınlık sorunu olmamıştır, olası teşebbüslerin bütünü mutlak surette dış kaynaklı olur; Milli tarihte buna “bedhah”ların kalkışması denilir.

YILLAR SONRA!

Mesele şu ki, Türkiye’nin 60-70’li yıllara kadar her hangi bir azınlık, Kürt, Ermeni, terör-tedhiş ve soykırım meselesi olmadı. Zaten fiilen ve hukuken de bu mümkün değildi. Her şey, bir çökertme ve kırılma darbesi olan 27 Mayıs vuruşu ile başladı. Burada fazla ayrıntıya girmek gereksiz zira zerre kadar “gerçek tarih” bilgisine sahip herkes konuyu çok iyi bilir.

SÖZ KONUSU OLAN VATAN'DIR; GERİSİ TEFERRUAT !

Ülkemiz elli yıldır siyasi vesayet, dâhili-harici kuşatma ve abluka altındadır.

Şimdilik bunu kırmanın tek ve son hukuki ve demokratik yolu sandık olup; Son çare: ‘ya AKP’ye karşı tek parti olarak birleşmek’ veya seçimde hiçbir parti’ye oy vermemek şartıyla 27 Mayıs cunta, dikta, sulta ve statüko partilerini sandığa gömerek Cumhuriyet’i kurtarmaktır.

1, DİKEN, Hükümet Sistemleri, H. H. Memiş, s:341

2, Bütün bilgiler, dilekçeler ve Cemiyet-i Akvam kararları Adalet Bakanlığı arşivindedir.

WEB: <http://www.mustafanevruzsinaci.blogspot.com>

mail: gercek.demokrat@hotmail.com

NOT: Bu makale 5846 sayılı telif yasası kapsamı dışında olup; Aynen veya kaynak gösterilerek yayınlanabilir.

Mustafa Nevruz SINACI

NE ME'NEM “BİR BÜYÜK FIRSAT”

Mesele aslında, “Şark Meselesi” ve “Batının müstakbel hayat alanı” konusudur.

Yakın geçmişi, ta İngiliz Muhipleri, Kürt Teali Cemiyeti, Ermeni-Yunan Rum çeteleri, Batı (Avrupa) ve ABD Mason mahfilleri ile misyoner terör örgütlerine kadar dayanır.

Süreçte; Mustafa Suphi olayı, 21 Temmuz 1923’de Lord CURZON’un hazırlayıp İsmet İnönü’nün ‘çok gizli kaydıyla’ imzaladığı (1) Lozan belgesi, 150’likler, kadrocular, 10 Kasım 1938 -9.05 karşıdevrimi, aydınlıkçılar, 27 Mayıs gasp’ı, Ermeni, Elen-Rum diasporası, doğu kültür ocakları, dev-genç, asala, pkk, tip, tkp, mnp, msp, 1974 affı, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat sendromları (Sendrom: Birbirleriyle ilişkisiz gibi göründükleri halde, bir arada tek bir hastalık olarak birleşen şikâyet ve bulgular bütünü) yer alır.

Süreçteki ilk teşebbüs “İsmet paşa” damgasını taşır.

Olay şu; Bir gün İnönü geç vakit Atatürk’e giderek: “Paşam şu azınlık meselesini bir Meclise getirsek.” diyince Atatürk: “Bu gün git, akşam oldu, yarın gel konuşalım” der, İnönü gittikten hemen sonra köşk’ün bekçi ve bahçıvanlarını çağırarak: “Lâle hariç, şu ön bahçede bulunan bütün çiçekleri söküp atın” diye emir verir.

Ertesi gün İsmet İnönü geldiğinde bahçenin halini görür, çok şaşırır. Sebebini sorar ve Atatürk’ten şu cevabı alır: “İsmet! Türkiye Cumhuriyeti Türk Milleti tarafından kurulmuştur. Cumhuriyette azınlık yok. Ne mutlu Türk’üm diyen herkes Türk’tür ve eşit haklara sahiptir. Azınlık ve ayrılık iddia edenler böylece sökülüp atıla. Sakın Meclise böyle bir tefrika sokma!”

YURTTAŞLIKTA BİRLİK

Gaflet, dalâlet ve hıyanet ehli bilmiyor ya da unutmuş da olabilirler.

TC azınlıkları Lozan’da kendilerine tanınan ayrıcalıklarından vazgeçip eşit yurttaşlar olmayı 1925’de istemiş; 1926’da yurttaş olmak

için azınlık haklarından feragat dilekçeleri vermiş ve Milletler Cemiyetinin onayı ile TC'de azınlık kavramı ilgi edilerek bütün gayri/Müslimler, Müslümanlarla eşit hak ve hukuka sahip yurttaş statüsüne yükseltilmişlerdir. (2)

Bu olayın dünyada başkaca bir eşi, benzeri, örnek veya emsali yoktur.

“MUSA DAĞI'NDA 40 GÜN” ADLI ROMAN

1933'te bir Musevi'nin yazdığı kitapta Türkler Ermeni soykırımı yapmakla suçlanınca, tüm Musevi, Ermeni ve Rum yurttaşlarımız ayağa kalkarak, romancıya lanetler okumuşlardır. Ermeni yurttaşlarımız ise "bu roman yalan söylüyor, Türk kardeşlerimiz bize asla soykırım yapmadı. Bu roman bizim aramızı bozmak istiyor," diye haykırmışlar. Dahası, Ermeni ve Rum-Yunan kökenli Türk yurttaşlarımız kilisede toplanıp bütün dünya basınını da çağırarak, onların gözleri önünde bu romanı ve yazarının portresini ateşe vermişlerdir; yani Türkiye'nin asla bir azınlık sorunu olmamıştır, olası teşebbüslerin bütünü mutlak surette dış kaynaklı olur; Milli tarihte buna “bedhah”ların kalkışması denilir.

YILLAR SONRA!

Mesele şu ki, Türkiye'nin 60-70'li yıllara kadar her hangi bir azınlık, Kürt, Ermeni, terör-tedhiş ve soykırım meselesi olmadı. Zaten fiilen ve hukuken de bu mümkün değildi. Her şey, bir çökertme ve kırılma darbesi olan 27 Mayıs vuruşu ile başladı. Burada fazla ayrıntıya girmek gereksiz zira zerre kadar “gerçek tarih” bilgisine sahip herkes konuyu çok iyi bilir.

SÖZ KONUSU OLAN VATAN'DIR; GERİSİ TEFERRUAT !

Ülkemiz elli yıldır siyasi vesayet, dâhili-harici kuşatma ve abluka altındadır.

Şimdilik bunu kırmanın tek ve son hukuki ve demokratik yolu sandık olup; Son çare: ‘ya AKP’ye karşı tek parti olarak birleşmek’ veya seçimde hiçbir parti’ye oy vermemek şartıyla 27 Mayıs cunta, dikta, sulta ve statüko partilerini sandığa gömerek Cumhuriyet’i kurtarmaktır.

1, DİKEN, Hükümet Sistemleri, H. H. Memiş, s:341

2, Bütün bilgiler, dilekçeler ve Cemiyet-i Akvam kararları Adalet Bakanlığı arşivindedir.

WEB: <http://www.mustafanevruzsinaci.blogspot.com>

mail: gercek.demokrat@hotmail.com

NOT: Bu makale 5846 sayılı telif yasası kapsamı dışında olup; Aynen veya kaynak gösterilerek yayınlanabilir.

Selma GÜRSEL

BULGUR HEDİK

1 Bardak Nohut

1 Bartak Kuru fasülye

2 bardak ilaçsız buğday

Bunlar güzelce yıkanarak bir tencereye konulur ve pişene kadar ateş üzerinde durdurulur.

Pişen bulgurun üzerine fıhdık, badem, ceviz, fıstık ile süslenebilir.

Bu karışım Hıdırellezde ve Çocukları Dişi çıkanca Diş bulguru olarak da bilinir ve bu bulgur soğuk olarak çacuk bir temiz beze oturularak başından bir miktar dökülür.

Erhan TİĞLİ

ÇİÇEKLİYOR YÜREĞİMİZİ OZANLARIN DOST IŞIKLARI

Ozanların yediveren elleri
Dur diyor kötülüklere çirkinliklere
Ama kovanımızı yağma etmeye kalkan
Katran karası şer böcekleri
Görmezlikten geliyor balını
İğnesine takıyorlar kafalarını
Ama ne kadar tutsalar da
Dört duvar arasında
O kadar çok yayılır dört bir yana
Sesi nefesi bahar yeli
Söndüremez ışığını karanlık adamlar
Deniz feneri olur yıldızlı gözleri

Rıza KANDEMİR

GÖNÜL

Uyma derim sen feleğin sözüne
Yalçın kayaları tur etme gönül
Beş parmağı hedef alıp gözüne
Dünyayı başıma dar etme gönül

Adını yazdırıp tozlu yolları
Derdini söyleme sakın ellere
Gönül bağım destan edip dillere
Nazara gelip çöl etme gönül.

Olmadık dertleri açtın başıma
Zehir kattın ekmeğime aşıma
Aklar düşürüp siyah saçıma
Ömrümün üstüne yol etke gönül

Atlastan kendine gömlek içersin
Nerede zoru görsen hemen kaçarsın
Aşk meybinden yudum yudum içersin
Ellere sırrımı yad etme gönül

Seyrederken şu Kıbrıs'ın çölüne
Hep gülersin KUL RIZANIN haline
Engel koyma kayalardan yoluma
Dönemem geriye zor etme gönül

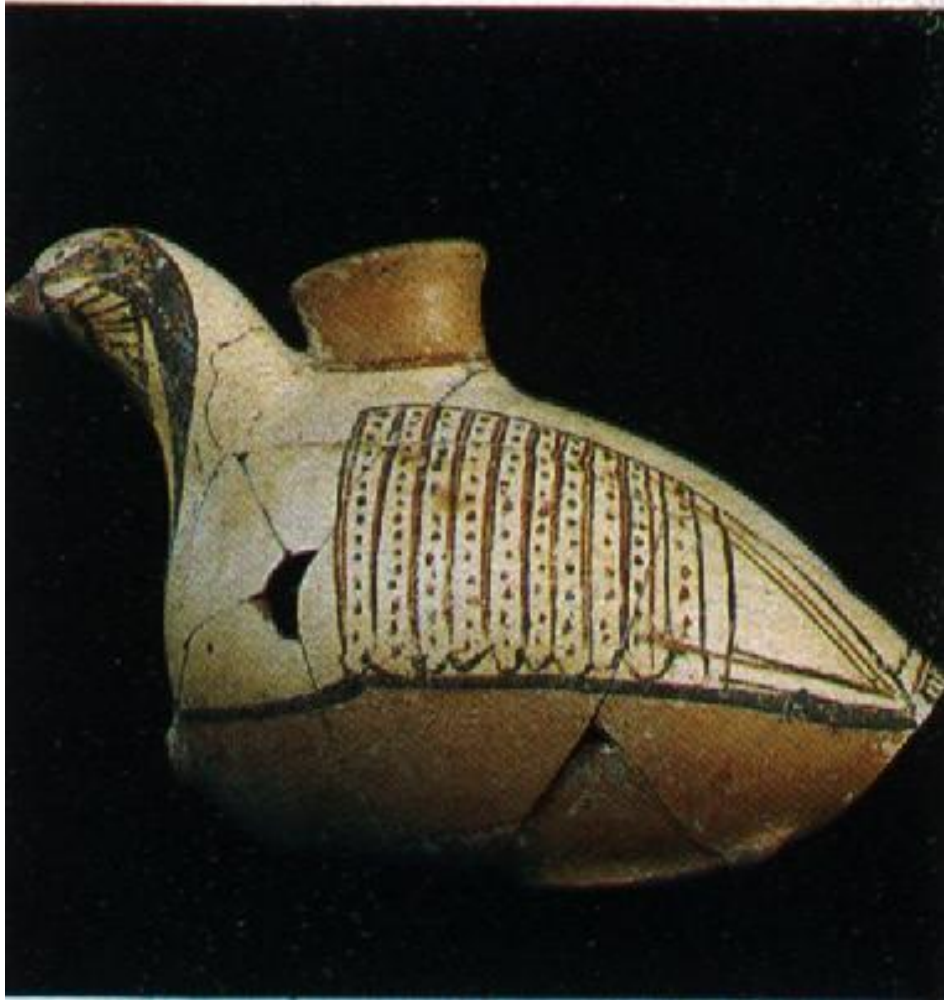

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 151 25 Eylül 2011

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL NE VAR NE YOK

Murat HACIOĞLU GECE TERÖRÜ

Mesut ARTAR GELECEK NESİLLERE BIRAKACAĞIMIZ MİRAS
NE OLACAK?

İsa KAYACAN TASAVVUF EDEBİYATIMIZIN İLK BÜYÜK ŞAİRİ
YUNUS EMRE

Mustafa Nevruz SINACI BÜYÜK FIRSAT MESELESİ

Özkan KARACA TARİHE SELAM

Selma GÜRSEL ÇATALAŞI

Erhan TIĞLI DOST GÜNAYDINLAR

Rıza KANDAMİR DENDİMİ DAHA NASIL

Emine GENÇ YOLCULUK

Mahmut Selim GÜRSEL

NE VAR NE YOK?

Bu soruyu bilerek veya bilmeyerek sorarız. Ne haber?

Haberler postada. Bir şeyler yaptık, iyiyiz, sağlığımız yerinde, koşturuyoruz gibi pek çok cevap vererek karşımızdakinin sorduğu cevaplamaya çalışırız.

1945 yılında Pennsylvania Üniversitesi'nden J.P. Erkert ilk işlevsel bilgisayar olan 30 ton ağırlığındaki ve saniyede 5 bin işlem yapabilen ENIAC 'Elektronik Sayısal Doğrulayıcı ve Bilgisayar' geliştirdi. ENIAC, 30 ton ağırlığında, 167 m2 büyüklüğünde bir bilgisayardı. 1959-1964 yılları arasında üretilen bilgisayarlarda transistörler kullanılmaya başlandı."

Bu bilgiler meraklılarının ve bilim çevrelerinin dergi ve radyolardan öğrendiği yüzeysel verilerle bizlerin merakını tatmin ediyordu.

Bu verileri neden yazdığımı yazımızın başlığı olan "Ne var, ne yok"

1960'larda Türkiye'de pek popüler olan bir fıkrayı hatırladığım kadar anlatmaya çalışayım diye yazdım.

Amerika bilgisayarı çalıştırınca Birleşmiş Milletler temsilcilerine tanıtmak için bulunduğu binaya götürmüşler. Mihmandan (dolaştıran) kişi üyelere dönerek istediğiniz soruyu kendi dilinizle yazın cevabını yazılı olarak karlarla verecektir diye bilgi vermişler.

Bilirsiniz ÷lke alfabetik sıra üzerine delegeler akıllarına gelen soruları sormuşlar. Kimi ÷lkesinin kaç metre kare olduğunu, kimi hangi kıtada olduğunu, kimi nüfusunu, kimi başbakanının ismi sormuş ve hepsine de birkaç saniye içinde doğru cevaplar almış ve takdirle bilgisayarın önemini birbirlerine anlatmaya başlamışlar.

Sıra bizi Türk Delegatesine gelmiş:

- Ne var, ne yok? Demiş. Birkaç saniye sonra cevap gelecek diye beklerken bilgisayardan ses seda çıkmamış. Manika çalışıyor fakat sorunun cevabını bir türlü bulamıyormuş. Aradan dakikalar geçmiş sonunda bir kart gelmiş.

CEVAP YOK hemen mühendisler koşmuşlar Türk Delegatesine sormuşlar?

Ne sordunuz da cevaplayamadı? Delege gülmüş.

Hani bu makine her şeyi biliyordu?

Hepimiz her şeyi bilmeyiz. Bilemeyiz de. Ben her şeyi biliyorum diyenlere cevabını sizin vereceğini biliyorum.

Hoşça Kalınız!

Murat HACIOĞLU

GECE TERÖRÜ

Yorgun geçen bir günün ardından ılık bir duş alıp uzandığınız yatakta gözleriniz ağırlaştıkça... Parmak uçlarınızdan başlayarak bütün vücudunuzu adım adım kaplayan yorgunluğun taa kemik iliğinize kadar işlediğini hissettikçe... Her biri birer ton ağırlığında gelen gözkapaklarınızı yummadan tavandaki çizgileri saymaya çalıştığınızda... Üzerinize aldığınız yorganın kenar işlemelerinde gezen parmaklarınızı hissetmemeye başladığınızda... Ve uyuşan beyninize hükmedememeye başladığınızda, zihninizi dolduran aşk damlacıklarının beyninizin bir bölümünden bir bölümüne uçuşuna tanık oldunuz mu?

Hayatınızda hiç tanımadığınız yüzlerle haşır neşir olurken, bedeninizi hissetmeden istediğiniz her anda ayaklarınızı yerden keserek uçabilirken, susuzluktan diliniz damağınız kurduğunda birdenbire önünüzde nehirler akmaya başlarken, sonra hiç bilmediğiniz bir yerde kendinizi buluverdiğiniz rüyanızdan kalbinizin çarpıntısıyla uyandığınızda; alnınızdan akan terleri silmek için peçeteye uzandığınızda yatağınızın bir yanının boş olduğunu görerek gerçeğe aydınız mı?

Sırılsıklam terle uyandığınız da sizi sakinleştirecek bir sevgilinin o anda yanınızda olmadığını bilmenin dayanılmaz acısını yaşadınız mı?...

Belki sizden çok uzaklarda bir başına uyuyan sevgilinizi düşlediniz, belki de hiç olmayan sevgilinin hayalini düşündünüz... Oysaki bir zamanlar elinizi uzatıverdiğinizde sıcacık bir ele rastlıyor, içinizi dolduran huzuru ve dinginliği doyasıya yaşayarak yeniden tatlı uykunuza dalıyordunuz.

Gece terörünün hangi gece başlayacağınızı bilememek sizin suçunuz değil elbette. Hangi gün, hangi soğuk gecede sizi bombalayacağını da bilemezsiniz. Kaç gecenizi parçalayacak, kaç hayalinizi çalacak, kaç mutluluğunuzu örseleyecek hesap edemezsiniz.

En umulmadık zamanlarda kapınızı çalacağı aşikardır.

Tan yeri ağarana dek süreceğ bahtsızlığınız, ama bitmeyecek. Belki sizi meşgul eden günlük yaşantınızın ayrıntılarında unutacaksınız. Ama bir başınıza kaldığınızda yeniden hortlayacak. Ve en dingin zamanınızda, gecenizde misafiriniz olacak. Gecenize damgasını vurmakla kalmayacak, gözlerinizdeki ışıltıyı söndürecek. Sabaha dair beslediğiniz ümitlerinizin heyecanını azaltacak, hevesinize limon sıkacak...

O zaman ne yapmalısınız? Ne yapmalıyız?...

Gece teröründen uzak yaşantınızda onu size getirecek herşeyden olabildiğince uzaklaşmak gerekecek. Ya yaşadığınız aşk vurgunlarından uzanıp küstürdüğünüz sevgi meleklerinizle yeniden barış imzalayacak, ya da elinizde var olanların kıymetini bileceksiniz.

Yokluk yaşanmadan varlığın kıymetini anlayamamak galiba en zayıf yanımız. O zaman kaybetmeden kıymet bilmeyi öğrenmemiz gerekmiyor mu?

Gece terörü rüyalarımıza, hayallerimize sirayet etmeden güvenlik önlemlerini arttırmamız gerekmiyor mu?

Gecenin bir vakti o "bomba" patladığında vakit geçmiş olabilir... Aman dikkat!

Murat HACIOĞLU

GECE TERÖRÜ

Yorgun geçen bir günün ardından ılık bir duş alıp uzandığınız yatakta gözleriniz ağırlaştıkça... Parmak uçlarınızdan başlayarak bütün vücudunuzu adım adım kaplayan yorgunluğun taa kemik iliğinize kadar işlediğini hissettikçe... Her biri birer ton ağırlığında gelen gözkapaklarınızı yummadan tavandaki çizgileri saymaya çalıştığınızda... Üzerinize aldığınız yorganın kenar işlemelerinde gezen parmaklarınızı hissetmemeye başladığınızda... Ve uyuşan beyninize hükmedememeye başladığınızda, zihninizi dolduran aşk damlacıklarının beyninizin bir bölümünden bir bölümüne uçuşuna tanık oldunuz mu?

Hayatınızda hiç tanımadığınız yüzlerle haşır neşir olurken, bedeninizi hissetmeden istediğiniz her anda ayaklarınızı yerden keserek uçabilirken, susuzluktan diliniz damağınız kurduğunda birdenbire önünüzde nehirler akmaya başlarken, sonra hiç bilmediğiniz bir yerde kendinizi buluverdiğiniz rüyanızdan kalbinizin çarpıntısıyla uyandığınızda; alnınızdan akan terleri silmek için peçeteye uzandığınızda yatağınızın bir yanının boş olduğunu görerek gerçeğe aydınız mı?

Sırılsıklam terle uyandığınız da sizi sakinleştirecek bir sevgilinin o anda yanınızda olmadığını bilmenin dayanılmaz acısını yaşadınız mı?...

Belki sizden çok uzaklarda bir başına uyuyan sevgilinizi düşlediniz, belki de hiç olmayan sevgilinin hayalini düşündünüz... Oysaki bir zamanlar elinizi uzatıverdiğinizde sıcacık bir ele rastlıyor, içinizi dolduran huzuru ve dinginliği doyasıya yaşayarak yeniden tatlı uykunuza dalıyordunuz.

Gece terörünün hangi gece başlayacağınızı bilememek sizin suçunuz değil elbette. Hangi gün, hangi soğuk gecede sizi bombalayacağını da bilemezsiniz. Kaç gecenizi parçalayacak, kaç hayalinizi çalacak, kaç mutluluğunuzu örseleyecek hesap edemezsiniz.

En umulmadık zamanlarda kapınızı çalacağı aşikardır.

Tan yeri ağarana dek sürecek bahtsızlığınız, ama bitmeyecek. Belki sizi meşgul eden günlük yaşantınızın ayrıntılarında unutacaksınız. Ama bir başınıza kaldığınızda yeniden hortlayacak. Ve en dingin zamanınızda,

gecenizde misafiriniz olacak. Gecenize damgasını vurmakla kalmayacak, gözlerinizdeki ışıltıyı söndürecek. Sabaha dair beslediğiniz ümitlerinizin heyecanını azaltacak, hevesinize limon sıkacak...

O zaman ne yapmalısınız? Ne yapmalıyız?...

Gece teröründen uzak yaşantınızda onu size getirecek herşeyden olabildiğince uzaklaşmak gerekecek. Ya yaşadığınız aşk vurgunlarından uzanıp küstürdüğünüz sevgi meleklerinizle yeniden barış imzalayacak, ya da elinizde var olanların kıymetini bileceksiniz.

Yokluk yaşanmadan varlığın kıymetini anlayamamak galiba en zayıf yanımız. O zaman kaybetmeden kıymet bilmeyi öğrenmemiz gerekmiyor mu?

Gece terörü rüyalarımıza, hayallerimize sirayet etmeden güvenlik önlemlerini arttırmamız gerekmiyor mu?

Gecenin bir vakti o "bomba" patladığında vakit geçmiş olabilir...
Aman dikkat!

İsa KAYACAN

TASAVVUF EDEBİYATIMIZIN İLK BÜYÜK ŞAİRİ YUNUS EMRE

Yunus Emre'nin şiirleriyle karşılaşmayanımız yok gibidir. O, Tasavvuf edebiyatımızın ilk büyük şairidir. Hayatı hakkında kesin bilgilere sahip olmadığımızı biliyoruz. Yunus Emre'yle ilgili bildiklerimiz, din ve tasavvuf büyüklerinin rivayetlerinden oluşan menkıbelere dayanmaktadır.

Risaletü'n-Nushiye adlı mesnevisini 1307–1308 yıllarında yazmış olmasından yola çıkarak yaptığımız değerlendirmelere göre; XIV. Yüzyılın başlarına kadar yaşadığı kabul edilmektedir.

Son araştırmalara bakarsak; Yunus Emre'nin 1240–1241 yıllarında, muhtemelen Eskişehir'de doğduğu, seksen iki yıl yaşayarak 1320–1321 yıllarında vefat ettiği tahmin edilmektedir.

Yunus Emre'nin iki defa evlendiği, bu evliliklerinden iki çocuğunun olduğu, Konya, Şam ve Azerbaycan'ı dolaştığı bilinmektedir. Aşık Çelebi, Rıza Tevfik, Bursalı Mehmet Tahir, Hüseyin Vassaf gibi araştırmacılar, şairin okuma-yazma bilmediğini, medrese eğitiminden geçmediğini; İsmail Hakkı Bursevi, Abdülbaki Gölpınarlı, Faruk Kadri Timurtaş gibi araştırmacılar ise, medrese eğitimi almış olduğunu ileri sürmüşlerdir. Yunus'un ümmiliğini Hz. Peygamber'den kinaye bir ümmilik kabul edenler de vardır. Aslında Yunus, ümmi olmadığını düşündürecek kadar ilim sahibidir.

O'nun ilmi, ilahi aşk ve güzel ahlakla elde edilmiş ledünni (ilham yoluyla elde edilmiş) bir ilimdir. Menkıbeleri ve şiirlerinden anlaşıldığına göre; Yunus Emre, tasavvuf yoluna girmeden önce, güçlü bir medrese öğrenimi görerek yetişmiştir. Yunus Emre'nin menkbevi hayatı daha çok Hacı Bektaş-ı Veli "Velâyetname"sine dayanmaktadır.

Rivayetlerden birine göre; Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli'nin huzuruna çıkar ve, "Ben bir fakir kişiyim. Bu yıl ekinimden nasip alamadım. Ümittir ki bu yemişi alıp buğday verirsiniz" der. Birkaç gün bekledikten sonra ayrılacağı Hacı Bektaş'a haber verilir.

Hacı Bektaş; “sorun bakalım, buğday mı ister, nefes mi?” der. Yunus’un “buğday” cevabı bildirilince, Hacı Bektaş-ı Veli; “Varın söyleyin, alıcın her tanesi için bir (iki) nefes verelim” buyurur.

Cevaben Yunus Emre; “Ehlim var, nefes karın doyurmaz. Lütuf ederse buğday versinler. Kifaf edelim” der. Hacı Bektaş-ı Veli bu defa; “Alıcın çekirdeğine on nefes verelim” dese de o kabul etmez. Kendisine istediği kadar buğday verilir. Yunus Emre yolda buğdayıyla giderken, “Vilayet eri bana nasip sundu, alıcın her çekirdeğine karşı on nefes verdi. Ne olmayacak iş ettim. Buğday sayılı günde tükenir, nefes bir ömür yeter. Ola ki himmet eder, nasibi verir” diye düşünür.

Yunus Emre Dergâha varıp halini arzeder. Hacı Bektaş’a istediği haber verilince, “O şimdiden sonra olmaz, biz onun kilidini Tapduk Emre’ye verdik” der. Yunus Emre bunun üzerine Tapduk Emre’ye gider. Tapduk Emre, “hoş geldin” halin bize arzolundu. Hizmet et, emek yetir, nasibini al” buyurur. Bunun üzerine Yunus emre, Tapduk dergâhına kırk yıl odun taşır. Bu kırk yıl boyunca Yunus Emre’deki istidat, tasavvufi eğitim yoluyla işlenir. Teslimiyeti, samimi hizmetleri sonucu olgunluk mertebesine erer. Daha sonra şiirleriyle halkı irşat etmek üzere yeniden gurbete çıkar.

Yunus Emre, Konya, Şam ve Azerbaycan dahil geniş sayılabilecek bir coğrafyayı dolaşmıştır. Çağdaşı büyük mutasavvıf Mevlâna Celâleddin’le görüşerek, yolculuğunu doğduğu yer olan Porsuk çayının Sakarya’ya döküldüğü Sarıköy’e dönerek tamamlamıştır. Eskişehir’in Mihaliççık ilçesine bağlı Sarıköy’de gömüldüğü yere, 1970 yılında yeni bir mezar yapılmıştır. Anadolu’nun birçok bölgesinde, Ona ait mezarın bulunması şaire duyulan büyük sevginin göstergesi olarak kabul edilmektedir.

Kendisinden sonra gelen binlerce düşünce ve sanat adamını derinden etkileyen, şiirleri bugün de en az aydınlar kadar halk arasında dillerden düşmeyen Yunus Emre’nin, Türkçe edebiyatın en büyük şairi olduğunu söylemek yanlış sayılmaz. Yunus emre, şiirlerinde kullandığı süsten, gösterişten uzak temiz bir Türkçe ile şiirimizin en temiz ve berrak kaynaklarından birini oluşturmuştur. Allah ve insan sevgisini, dostluğu, kardeşliği, merhamet ve yardımlaşmayı esas alan, öğütleyen İslâm tasavvufundan kaynaklanan ve güçlü bir lirizmle beslediği şiirlerinin yüzyılları aşp gelmesi tesadüfi değildir.

Bazı şiirlerinde aruzu, büyük çoğunlukla hece ölçüsünü kullanan Yunus Emre’nin Divan’da üçyüz altmış kadar ilâhi ve nefes topladığı görülmektedir. Şiirinin temel birimi beyit, biçmi ilâhidir. Müstezat

ilâhiyi sever. Aruzla yazar, Türkçe hece ölçüsüne uygun olan “hezec” ve “recez” bahrlarını kullanır genellikle. Kusursuz bir kafiye yapısına sahip Yunus Emre, Türk tasavvuf edebiyatının ilk büyük şairi olarak kabul edilmektedir. Yunus Emre, bir ozan, yahut bir saz şairi değil, dini-tasavvufî Türk edebiyatı alanında kendine özgü bir tarzın temsilcisidir.

Kur’an ve sünnet esaslarından hareketle, bütün insanlığı Allah’ı zikre ve kardeşliğe davet eden Yunus Emre, şiirlerinde, ölüm, fanilik, gurbet ve dervişlik konularını işlemiştir. Yine de onun şiirlerinde en çok işlediği konu ilahi aşktır. O’na göre “aşk makamı” yüce bir makamdır.

Yunus Emre, ne dünya, nede ahiret hesabındadır. O, hasret ile doludur. İlâhi aşktan sonra, Yunus Emre’nin düşüncesinde, en köklü yere sahip olan fikir, ölüm fikridir. Şaire göre ölüm “sevgiliyle buluşmaktan” başka bir şey değildir.

Beylikler döneminin karışık Anadolu’sunda yaşamış olan Yunus Emre, dünya ile tümüyle bağlarını koparmamıştır. Bu nedenle de gündelik olaylar şu dörtlüğünde olduğu gibi karşımıza çıkar:

Bu dünyada bir nesneye,
Yanar içim, göynür özüm,
Yiğit iken ölenlere,
Gök ekini biçmiş gibi..

Yunus Emre’nin dili, ortak İslâm medeniyeti içinde öteden beri gelişmeye başlamış ve ortak medeniyet dillerinden Türkçeleştirilmiş kelimelerle zengin bir İslâmi Türk dilidir.

Orta Asya’da Ahmet Yesevi ile başlayan tasavvuf şiirinin doruk noktasına Yunus Emre ile çıktığı, Anadolu erenlerinin en büyüğünün Yunus Emre olduğu kabul gören gerçeklerin başında gelmektedir.

Yunus Emre’nin üçbin şiir söylediği, fakat bu şiirlerin Molla Kasım adlı bir zahid tarafından şeraite aykırı bulunduğu için tahrip edildiği, yılların gerisinden gönümüze akıp gelen değerlendirmelerdendir. Molla Kasım, Yunus’un şiirlerini ele geçirip, bir su kenarına oturur. Bin tanesini yakar, bin tanesini de suya verir. Üçüncü bindeki şiirleri okumaya başlayınca, şu dizelerle karşılaşır:

Derviş Yunus bu söze eğri büğrü söyleme,
Seni sığaya çeken bir Molla Kasım gelir..

Bu beyti okuyan Molla Kasım şaşırır, tövbeye gelir ve Yunus Emre'nin ermiş bir kişi olduğuna inanır. Ne var ki iş işten geçmiştir. Elde sadece bin tane şiir kalmıştır.

ESERLERİ:

Yunus Emre'nin iki eseri vardır. Bunlardan Risaletü'n Nushiyye olarak bilineni 1307 yılında mesnevi şeklinde yazılmış, tasavvufi bir nasihatnamedir. Yunus Emre'nin bu eserinde ahenk ve âşıkanelik olmamakla birlikte sembolizmi mükemmeldir. Eserde kavramlar soyut olup teşhis sanatıyla işlenmiştir. Didaktik bir eser olan bu risale, insanın kâmil olma yolunda yaşadığı manevi yolculuğu anlatır.

Yunus'un öteki asıl eseri ise, düşünce dünyasını da ortaya koyduğu Divan'dır. "Yunus olduysa adım pes ne aceb/Okuyalar defter-ü divanımı "beyitinden anlaşıldığı kadarıyla, Yunus Emre hayattayken Divan-ı bulunuyordu, şeklinde yorum yapmak, bunu gerçek olarak kabul etmiş yanlış olmaz. Yunus Emre'yi ilim ve edebiyat dünyasına ciddi anlamda tanıtan ilk kişi, isim ve imza Fuat Köprülü'dür. "Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar (1918)" adlı eserinde Ahmed Yesevi ve Yunus Emre etrafında gelişen Türk tasavvuf edebiyatı tarihi, geniş şekilde incelenmiştir. Cumhuriyet döneminde Yunus Emre üzerine ilk ciddi araştırmayı ise Burhan Toprak yapmış ve Yunus'un şiirlerini "Yunus Emre Divanı-(1933-34)" adıyla yayımlamıştır.

HAKKINDA YAZILANLARDAN

1- Yunus Emre bir bakıma Mâvlana ile adeta aynı inancı ve aynı dünya ve hayat görüşünü paylaşmıştır. Mevlâna'nın Farsca terennüm ettiklerini, çok uzun ve geniş bir ufukta, bize aydınlığı gösterdiklerini Yunus Emre çok daha kısa tesirli bir Türkçe ile şakımıştır. (Abdülkadir Karahan)

2- Yunus Emre'nin sanatı tamamıyla "Milli" yani "Türk" bir sanattır ki, bunu tahlil edecek olursak, başlıca iki unsura tesadüf ederiz: Evvela ona ahlaki-süfiyane esaslarını veren "İslami-Nev-Eflâtuni" unsur. İkinci olarak; lisanın edasını, şeklini, veznini veren milli unsur. Birisi "Esas"ı, diğeri "Şekl"i teşkil eden bu iki unsur. (Fuad Köprülü, Türk Edebiyatı Tarihi, 1986)

3- Bu dünya, insanın bakıp bakıp doyamadığı kızıl, yeşil donanmış pırıl pırıl bir gelindir. Ölümü en sakın ve soyut çizgilerle anlatan Yunus, ölüme geçiş acılarını en dehşetli imajlarla, hayatı da bir çocuğun dünyaya bakışı kadar taze, renkli ve parlak, canlı kelimelerle anlatıyor (Sezai Karakoç, Yunus Emre, 1989).

4- Şiirimizin ustalarından, rahmetli Halil Soyuer'in sekiz dörtlükten meydana gelen "Gizlidir" başlıklı şiirinin bir dörtlüğü: Halil diye doğmuş biri/Yunus olmuş onun pir'i/Belki de bunca şiiri/Yazanda, Yunus gizlidir..

şİİRLERİNDEN

Yunus Emre'nin şiirlerinden:

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanarım dn- günü
Bana seni gerek seni (Kl'den)

Bir garip ölmüş deyeler
Üç günden sonra duyalar
Soğuk su ile yuyalar
şöyle garip bencileyin (Soğuk su'dan)

Gökyüzünde İsa ile
Tur dağında Musa ile
Elimdeki âsâ ile
Çağırayım Mevlâm seni (Dağlar ile, Taşlar ile'den)

Ne diler sen Haktan dile
Kılavuzla gir doğru yola
Bülbül âşık olmuş gle
ter "Allah" deyu deyu
(şol cennetin ırmakları'ndan)

Gönlüm düştü bu sevdaya
Gel gör beni âř neyledi
Başımı verdim kavgaya
Gel,gör beni âř neyledi (Baştan ayağa yâreyim'den)

Bir hastaya vardın ise
Bir içim su verdin ise
Yarın anda karşı gele
Hak şarabın içmiş gibi (Gök Ekini'nden)

KAYNAK: Işık, İhsan: (Türkiye Edebiyatçılar ve Kültür Adamları Ansiklopedisi, cilt 9 Ankara 2007)

Mustafa Nevruz SINACI

“BÜYÜK FIRSAT” MESELESİ

Hani Cumhuriyet’in yeddi emini, memurların baş amiri ve halkın emanetçisi Abdullah Gül, Mart ayında İran'a giderken "Kürt sorununda iyi şeyler olacak" demiş, devamla da “Kürt meselesi Türkiye'nin birinci sorunudur. Halledilmesi lazımdır” açıklamasını yapmıştı.

Çek Cumhuriyetinde yapılan Prag zirvesi dönüşünde de, "İster terör, ister Güney Doğu yahut Kürt meselesi deyin. Bu, Türkiye'nin birinci sorunudur. İyi gelişmeler olması lazım ve olabilir. Herkes işin farkında. Önce böyle bir çalışma anlayışının olması lazımdı. Devletin içinde herkes birbiriyle çok daha açık seçik konuşuyor. Herkes derken, asker, sivil, istihbarat, hepsi için söylüyorum. Bu ortamda iyi şeyler olur. O yüzden de iyi şeyler olacak diyorum. Bir fırsat var, bu fırsatın kaçmaması lazım” dedi.

HÜKÜMETİ SARSAN “ŞOK”

Gül’ün ‘beklenmedik’ söz ve açıklamaları hükümette şok etkisi yaparken, başta Rum-Yunan, Ermeni ve Yahudi diasporaları ile Misyonerler camiasında bayram havası yarattı.

Tam bir vukuf, ehliyet-liyakat, basiret ve beka ile “Cumhuriyetin Kanunlarını” adalet, fazilet ve eşitlikle uygulamak, yetimin malını gözetip kul hakkını korumakla memur-mükellef “bakan’ların başı, halk hizmetkârı ‘başbakan’ RTE, açıklamayı önce “genel af” gibi algıladı.

Ancak meselenin (şimdilik) öyle olmadığı anlaşıp “Kürt açılımı” tepki alınca hemen “güneydoğu meselesi” diye ağız değiştirildi. Sonra “demokrasi ve barış atılımı”, “huzur ve kardeşlik projesi” ve “Toplumsal barış girişimi” ne dönüştü. Sonunda örtülü bir AB söylemi ve dünya modası olan “Demokratik açılım” da karar kılındı!

NEDİR; DEMOKRATİK AÇILIM?

‘Ne men-em bir büyük fırsat’ konulu makalemize göz atarsanız; ‘Yurttaşlıkta Birlik’ başlığı altında işlenen bir hukuk ve insanlık mucizesini görürsünüz. Zira 1926 -27 yıllarından beri TC yurttaşları eşitlenmiş, millet arasında hiçbir ayrılık, azınlık ve ayrıcalık kalmamıştır.

Şimdi sorulur: “Ne sorunu kardeşim? Sorun varsa, ya her kesin sorunudur, ya da yoktur.”

Öyle ya; 40 yıldır alıştırma-alıştırma gündeme taşınan; Ülkede konuşulan 36 ana dil ve 48 etnik kök’ün varlığı, Anadolu’ya 1071’de geldiği yalanı., 1071’den önce Anadolu’da Türk olmadığı, sonra geleneyse haçlıların (haşâ) aşılama yaptığı; Egedeyse (kalleş-kancık) Yunan palikaryasının tohum ektiği, akabinde de Wilson prensiplerinden dem vurarak ‘bütün halklara Flebisit (kendi kaderini tayin) hakkı tanıyan karar, metin ve tasarılar hükümetlere dayatıldı.

Diğer taraftan, sözde “Kürt’lerin Ermeni önderi” kundaktaki bebek dâhil 7’den 70’e 35 bini aşkın Kürt kardeşin kalleş katili, eşkıya Artin Agopyan: “Federe devlet kabul etmem, ayrı bir devlet de istemem” sözleri “yol haritaları” ve devlette zaaftan istifade ‘sayın’ taltifleri ile “binlerce şehit, aileleri ve necip Türk Milleti rencide edilerek” gündeme sokuldu.

OYSA!

Malum ve mezkûr ihanet furyası elli yıldır sürerken; “FIRSAT” Nabuko’nun “hortum döşeme” açılımından “PKK’nın tasfiyesi” olarak çıktı. ABD’nin BOP işinin bitmesi üzerine AB’nin “ucuz gaz hortumu” gündeme geldi. Hat borularının yegâne tehdit, sabotaj ve şantaj unsuru PKK için “işimiz bitti, mazarratı halledin” vizesi “büyük fırsattır” Diğer taraftan; Yıllardır Kürt kamuflâjıyla rant sağlayan Ermeni-Rum-Yahudi diasporası, vaktiyle Ağar’a ihale ettikleri olağanüstü kârlı “düz ova” siyasetini hayata geçirme peşine düştüler. Sonuçta: “Demokratik açılım” içi boş ve muğlâk bir kavram; Ortada kimlik sorunu falan yok. Zaten Doğu ve Güneydoğu Ana-vatan bölgesi ve öz Türkmen yöresi. Öyleyse!

SÖZ KONUSU OLAN VATAN'DIR; GERİSİ TEFERRUAT!

Ülkemiz elli yıldır siyasi vesayet, dâhili-harici kuşatma ve abluka altındadır. Şimdilik bunu kırmanın tek ve son hukuki ve demokratik yolu sandık olup; Son çare: ‘ya AKP’ye karşı tek parti olarak birleşmek’ veya seçimde hiçbir parti’ye oy vermemek şartıyla 27 Mayıs cunta, dikta, sulta ve statüko partilerini sandığa gömerek Cumhuriyet’i kurtarmaktır.

Özkan KARACA

TARİHE SELAM

Selam Sana! Bin bir çile ve zahmetlerle yoğrulmuş, al kana bulanmış, gözyaşı ile sulanmış, toprağının her bir karışı- bin tarağı şehitlerin kemikleri ve sulbünden geldiğimiz atalarımızın ten(r) i ile süslenmiş eşsiz güzellikte, zarif özellikte ülke: Türkiye'm

Anadolu'nun kapısını Malazgirt'te (Ağustos 1071) ' de yıldırım yumruğuyla aralayarak giren: Veli duruşlu muzaffer komutan Alparslan ve akıncıları... Hilal etli bedenlerini, çelik bileklerini, azim dolu başlarını feda ederek on beş yıl içinde Anadolu'nun tapusu bütünü ile kıyamete kadar; çağların mirasında, dağların mevkisinde, bağların meyvesinde, şehirlerin menzilinde ikamet eden nesillerine geçti.

Bozkır kültüründen, İslam medeniyeti dairesine giren atalarımız yerleşik mekânlarda toplanarak, şehirler kurup geliştirerek; kültür, sanat ve sosyal müessesler tesis ederek bulundukları yerleri izanların derinliğinde; bileklerini yorarak, dileklerini geleceğe sorarak imar seferberliğinde geliştirmeye başladılar. Böylece çağların alnında parlayan, zamanların yelkovanını güzelliklerle yakalayan, gönüllerin duvarını paklayan ve günümüze de ışık tutan: Kıymetli mimari eserleri ile Anadolu'yu ve fethettikleri üç kıtanın; yer in bakırını, gök'ün bakışını! İnci gerdanla, yakut endamla, altın cevherle süslediler. Bilek terinde, beyin zerinde, kalbin yerinde hayırla yâd edilen ecdadımızın pak ruhlarına, hak sürurlarına selam...

Osmanlı Ordusu önce insanların; dil, din, ırk ne olursa olsun kucaklarını açarak, toprak fethinden önce kalpleri fethederek topraklarını: Avrupa'nın Viyana kapısına, Orta Doğu'nun ve Orta Asya'nın yapısına ve Afrika'nın çöl ortasına kadar geliştirdiler.

Edirne başkenttir. Devasa Osmanlı Devletinin bağrında duran fitne ocağı, fesat kucağı Bizans Devletine son verilmelidir. Altın asrın kutlu peygamberimizce Muhammet Mustafa (S.A.V) 'in mutlu sahabelerine dile getirdiği "Kostantiniyye (İstanbul) , elbette fetih olunacaktır. O'nu fetheden komutan ne güzel komutan, O'nun askeri ne güzel askerdir."

Müjdeye mazhar olabilmek toplandılar. Tarih boyunca yıkılmaz ve aşılmaz denilen İstanbul surlarına nemli gözlerini sürdüler. Şanlı Komutan 2. Mehmet ve neferleri, Bizanslıların; Rum ateşine, ok adedine, kılıç aletine karşılık... Canları yere yıkılarak, kanları sur'lar da yıkanarak: Ulubatlı Hasan'ın burçların üzerine çıkardığı ve göklerin işaretinde al kanlı bayrağımız kıyamete kadar dalgalanmak üzere göndere çekilmiştir. Bu büyük gelişmeyle de Avrupa oldukça sarsılarak reform hareketi başlattılar. Zaferle (Mayıs 1454) Bizans Devleti bir daha dirilmemek üzere tarihin kaçınılmaz boşluğuna yuvarlanmıştır. O zamana kadar Osmanlı 'Devlet ' olarak isimlendiriliyordu. İstanbul'un Fethi ile Osmanlı ' İmparator ' olarak Cihan hâkimiyetini pekiştirerek anılmaya başlayacaktır. Bir çağı kapatıp, yeni bir çağ açan Fatih in fatih yürekli torunları olan sizler... Selam.

Fatih Sultan Mehmet'ten birkaç yıl sonra tahta oturacak olan, Yavuz Sultan Selimle gelen Mısır'ın fethi bereketi ile Abbasi devletinden hilafeti alarak, bundan sonra da Osmanlı padişahları İslam Halifesi olarak tarihin sayfalarına kayıt düşülecektir. Yavuz Selimin hemen ardından: Kanun yapan, adaleti gözeten olarak ta zikredilen oğlu Kanuni Sultan Süleyman' la; sosyal, siyasal, kültürel seferberlikle iman ve izan inşası seferberliği hızlanacaktır. Kanuni ile Osmanlı İmparatorluğu zirveye oturacaktır. Osmanlı ordusu öncü kuvvette kalplerin fethini kazanarak, dünyanın nizamını hak- hukuk sesinde açarak: Arş, arş üç kıtaya kadar ayak ritmini açarak gelişleşmişti. Ne var ki tarih tekerrürü aynalardan yansıyarak; çağların ağlayan beyin kürekli, bilek yürekli banileri zamanın bulutlarını yürek yangınlarına emerek güzden güne Osmanlının devasa toprağının eridiğini gösterecektir.

Osmanlının kaynakları ve dayanakları tarumar edilerek beli bükük, yorgun düşmüştü. Öyle yorgun ki Avrupa'nın ellerini ovuşturarak, dilleri coşturarak adlandırdığı " Can çekişen hasta adam." Ve hasta adamın! Göz kamaştıran zenginliğini harita üzerinde, mücrim ellerle paylaşılan pasta. Bir millet mozaigi; Türk, Kürt, Laz, Çerkez ve daha sayamayacağımız irili ufaklı ırktan mensuplarla, var oluş istikbali kaybetmemek için istiklal mücadelesine girmiştir. Acı savaşın mücadelesinin sonucu olarak; düşmanın sırtkan süngüsü, gürültülü topu ve hedefli namlusuna karşı iman dolu göğüslerini siper ederek: Dini sağlam örgüsü, geleceğin beyaz örtüsü ve neslin özgürlüğü için şehit yada gazi olan nice isimsiz kahramanların evlatları olan sizler. Selam...

Selma GÜRSEL

ÇATAL AŞI

MALZEMESİ: 5-6 porsiyon için.

6 su bardağı su.

1 su bardağı yeşil mercimek,

1 su bardağı yarma.

2 kaşık tereyağı,

1 çay bardağı kavrulmuş kıyma veya kakırdak,

1 baş kuru soğan, bir tatlı kaşığı nane, isteğe göre kırmızı pul biber.

Yeşil mercimek önceden ayıklanır ve yıkanır. Yarma ayıklanmış geldiği için sadece yıkanır.

Yeşil mercimek önceden 6 su bardağı su ile haşlanır. Haşlanan mercimeğin üzerine bir bardak yarma katılarak biraz tuz konulur.

Yarmalar pişene kadar kaynatılır. Sonra tavaya iki kaşık katı yağ konarak eritilir.

Pembeleşene kadar soğanlar kızartılır Kızaran soğanın üzerine çiğ veya kavrulmuş kıyma konularak kıyma kavrulur. (İstenilirse kakırdak konulur.)

Kavrulan kıymanın üzerine nane ve istenilirse kırmızı biber dökülür. Çorba servisi yapılırken kaşıkla tabaklara bu sos konulur. İstenilirse kızartılan bu sos tencereye dökülebilir.

İsteğe bağlı olarak çorba tabaklara konunca; bu çorbanın üzerine çökelek de yenilebilir. Yanında kuru soğanla gayet güzel Yenilir.

Erhan TİĞLİ

DOST GÜNAYDINLAR

Ne zaman günaydın dese dostlarım
Güneş doğar içime
Cıvıldaşmaya başlar kuşlarım
Bal arıları konar çiçeklerime
Dağılır kara bulutlarım
Sevginin şiiiriyle
Bezenir bahçem
Özlemim umudumla öpüşür
Güzelliklere açılır pencerem
Mutluluğum türküleşir
Fırından yeni çıkmış sıcacık
Bir ekmeğe dönüşür
Duygum düşüncem

Rıza KANDEMİR

DENDİMİ DAHA NASIL

Ben derdimi daha nasıl söylemiş
Mısır'da yazıla var insanoğlu
Dur ki sana ip ucu da vereyim
Okuyup içinden bul insanoğlu

Beş nus var kazancımız yetmedi
Kış geldi bacadan duman tütmedi
Aç yattı yavrular uyku tutmadı
Birde ulu hasta var insanoğlu

Koyun sattık veresiye gelmedi
Usta oldum patron para vermedi
Halam vampir bacım kanım emdi
Bizde hayat böyle zor insanoğlu

Oruç bitti herkes bayram edecek
Tatil bitti öğrenci var gidecek
Yoksullar bayramda nasıl edecek
Bayramda işimiz zor insanoğlu.

Mesaj yazdım geç kalmadan alırsan
KUL RIZA'YI bir tenhada bulursan
Ben ölmeden gadir gıymet bilersen
Bize de uzansın el insanoğlu

Ekim 2007 01,30

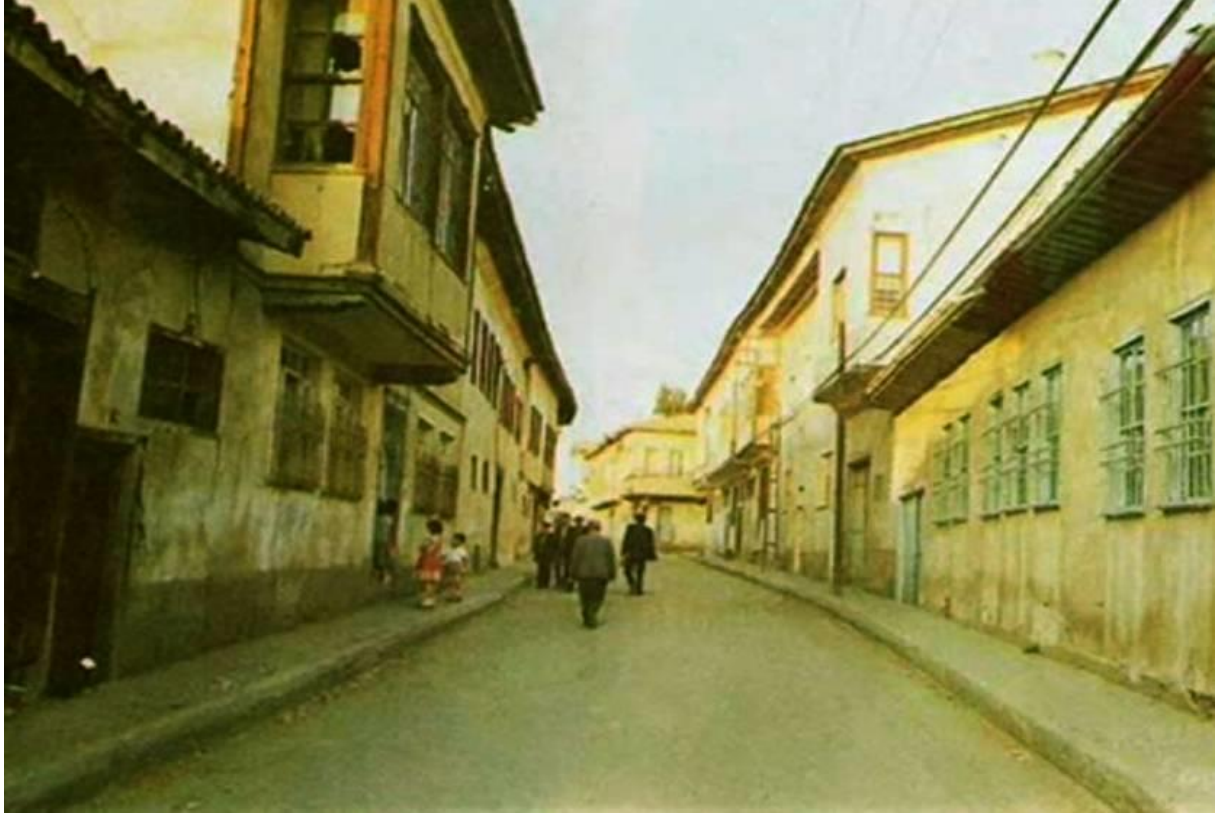

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 152 25 Ekim 2011

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL BENİMDE GÖNLÜM DE VAR MIYDI

Atilla ALPAY ERTUĞRUL FİRKATEYİNİ

Mesut ARTAR GERÇEĞİ GÖRMEK ZORDUR, ÖZELLİKLE ONU
GÖRMEK İSTEMEDİĞİMİZDE

Mustafa TURAN ÇOBANLIKTAN YAZARLIĞA NASIL GEÇTİM

İsa KAYACAN MUAMMER SUSUZLU'YU SONSUZLUĞA
UĞURLADIK

Mustafa Nevruz SINACI VESAYETİ İLGA VE DİP DALGA

Selma GÜRSEL TEL KADAYIF

Erhan TIĞLI ÇIRAĞIN OLAYIM EY AŞK

Rıza KANDAMİR TURNALAR

Mahmut Selim GÜRSEL

BENİMDE GÖNLÜM DE VAR MIYDI?

Bir gencin, bir kimseye vereceği neler olduğunu o delikanlılık çağında anlamasının imkânı ve ihtimali yoktur.

O; yaşadığı dönemin etkisi ile kanının kaynadığı ve başındaki kavak yelleri ideali olmadan arkadaşları ve sevdiklerinin katkısı ile hayatın daima böyle olacağını zen etmesi çok tabidir.

O; yaşadığının farkına varana kadar pek çok ileride ona lazım olacak yatırımları yapamamış, birçok fırsattan faydalanamamış olarak okumaya çalıştığı üniversitesindeki kol için uğraşırken hayatının ileriki döneminde kaybettiklerinin ve kazandığı bilgilerin etkisinde ve bilincinde yaşamına devam eder.

Bu yaşamının sonu olmadığı ve arkasına dönüp baktığında kimlere, nelere, nerelere ve o andaki hayatının düzenin bakmadan gününü gün etmeye çalışır.

Çevre ve arkadaşlarında görerek özentilerle kötü alışkanlıklar, sonradan edinilmiş huylar ve ileride kendisine pek çok sıkıntılar verecek bir çevre ile büyür ve gelişir.

Gün gelir o artık bir sorumluk sahibi olduğunu anlamış, iş başa düştüğünü görmüş ve yaşamının artık hayalle, arkadaşlarının hay huyları ile ve gezip tozduğu yerlerin, çevresinin ona verdiği zararları görür. Pişmanlığı artık fayda vermez, geriye dönülemez bir zaman diliminde yaşadığını farkına varır.

Bir meslek edindiğini zannettiği anda o eski birikimlerinin, zarar veren alışkanlıkların karşısına dikildiğini görünce şaşırır. Heyhat artık

onları bir sünger çekerek silse sile, beyaz bir sayfa ile hayatına başlasa bile o eski çevre ve alışkanlıkları bir yerlerde çıkar karşısında dururu.

Basen bu geçmişini saklayarak mesleğinde ilerlese bile, belirli bir makama geldiğinde o eski birikimlerinin kaybolmadığını birileri ona anlatır. Birileri o eski arkadaşlar, eski alışkanlıklar ona en önemli yükselme zamanında bir Çin Setti gibi karşı durur ve onu mat eder.

Benim de gönlüm var mıydı? Sorusu ileriki yaşlarda düşünöldükçe ortaya çıkan bir soru olarak beynimizi kurcalar. Her insan gibi bu soruyu soranlar da hatalar yapmak için belirli olgu ve sahalarda bulunmuş ve bu hatalardan kaçınmasını bilerek yaşamışlar, arkadaşları tarafında hor görölmelerine rağmen belirli bir yaşa geldiklerinde bunun mükâfatını görerek hayatlarına devam ederler.

Gençlerin dikkat edecekleri bu davranış, arkadaş seçme, kötü alışkanlıktan kaçma en önemlisi ise kendi gözünün önüne bakması onun menfaatidir.

“Nasihat veren çok olur. Para veren olmaz” derler.

Atilla ALPAY

ERTUĞRUL FİRKATEYİNİ

2.Abdülhamit Han'ın emriyle Japonya ile Devlet-i Ali' i Osmani arasındaki dostluk ilişkilerini pekiştirmek amacıyla bir gemi hazırlanır.

İçinde kalabalık bir seçkin insanlar heyeti ve hediyelerle Japonya'ya gidilecek ve imparatora Ulu hakanın selamları ve dostluk mesajları sunulacaktır.

Zamanın en büyük gemilerinden yelkenli ve üç direkli Ertuğrul fırkateyni bu sefer için günlerce hazırlandı.

Japon imparatoruna nadide mücevherler, doru atlar, gümüş eyer ve koşum takımları, atlas çadırlar, hanedan üyelerine ipekler, tüller, halis dokumalar, ibrişim, incili ve simli kaftanlar, sedef kabızalı kılıçlar, tombak miğferler ve kalkanlar, gergedan boynuzu yaylar, çakmaklı altın kaplama kundaklı tüfekler; ülkedeki meyva, sebze ve yemişlerden hazırlanan kumanyalar ve buna benzer değişik armağanlar itina ile hazırlanmış ve nihayet yola çıkılmıştı.

Bir buçuk ay süren yolculuk neticesi Japonya'ya varıldı. İmparatorun huzuruna çıkıldı. Ziyaret de, oradaki geziler de, karşılama da her şey muhteşemdi. Osmanlı uleması, fen adamları ve sanatkârlar için bu ülke adeta bambaşka bir yer ve bir masal ülkesiydi.

-Ama efendim..Bu kadar kısa zamanda bu hazırlığı yapamayız. Tamam heyeti karşılarız ,devlet konukevine yeleştiririz. Fakat..Baş üstüne Efendim..anlaşıldı efendim..

Heyet çok kalabalık efendim. Konukevine sığmadılar... oteline yerleştirdik. Heyette bir çok da budist rahibi var.

-Bu heyet ne gerekçeyle gelmiş, gelmeden önce konsolosluğumuza bildirmişler mi ?

-Evet efendim,

-Peki konsolos bize bildirmiş mi?

-Evet Efendim.

-Peki bizim niye haberimiz yok.

-Bu kadar ciddiye alacaklarını sanmıyorduk efendim.

-Neyi

-Ertuğrul gemisinin batışının ..yılını anmak üzere ÷lkemize gelerek dini bir tören yapmak isteyeceklerini..

-Hoppala, ne yapacağız. Bunları, Ayasofya'ya mı götürsek,ya biz laik bir ÷lkeyiz. Ne dini töreni. Hemen dışışlerini ve başbakanlığı arayın.

-Haber geldi mi.

-Evet ,gereğini yapınız diyor.

-İyi bizde protokole haber verelim bari..Ama herkesin işi gücü var

-Nereyi ayarladınız..

-Dolmabahçe sarayı, muayede salonunu.

-Ala , haydi kolay gelsin..

O gün çok ekren saatlerde kalabalık Japon heyeti için Dolmabahçe sarayı açıldı. Sabah gün doğmadan boğazın sularına karşı Dolmabahçe rıhtımında Budist rahipler tarafından yapılan Ertuğrul şehitlerini anma duası ve töreni ile boğaza bırakılan çelenk gör÷lmeye değerdı. ÷lkemizde bu kadar çok sayıda Budist rahibi ve onların gerçekleştirdiğı bir dini tören ilk defa oluyordu. Bir daha da olacağı yoktu. Sonra salona geçtiler. Tütsüler yakıldı. Güneş yavaş yavaş doğuyordu. Garip enstrümanlardan çıkan ince ve titrek sesler eşliğinde yine dualar edildi. Daha sonra herkes derin bir sessizliğe göm÷ldü. Saatler süren bekleyiş sona erdi. İstanbul protokolü nihayet korumalar ve eskortlarla tantanalı bir şekilde saraya geldi. Kapılar açıldı, telsizler çalışıyor, korumalar birbiri ile yarışıyor, bir hareketliliktedir gidiyordu.

Türk heyeti Muayede salonunun kapısında frak ve smokinleri ile gör÷ndüğünde içerden güzel tütsü kokuları yayılıyor ve garip enstrümanlardan ince ve ahenkli duygusal sesler çıkıyordu. Kimono ve ulusal giysileri, nahif makyajları içinde bayanlar bir kenarda oturuyor, saz heyeti bir başka kenarda iken Budist rahipleri de ellerini kavuşturmuş dua ediyor; erkekler de samuray kılıçları ve topuz yapımı saçlarıyla,ince sarkık bıyıkları ve sert bakışlarıyla bağdaş kurmuş birer buda heykeli gibi oturuyorlardı.

Heyet birden durmak zorunda kaldı. Çünkü kendilerini ayakta karşılayan frak,smokin veya koyu renk elbiseli güler yüzlü adamlar yoktu. Sanki bir tarihi film dekorundan çıkmışçasına yüzü aşkın Japon Dolmabahçe Sarayının o tarihi dekorunda ince minderler üzerinde yere oturmuş dua ediyorlardı.

Kısa bir sessizlik oldu. Kimse yerinden kıpırdamıyordu. Sonra bir Budist rahip yüksek ve davudi bir sesle dua etmeye başladı. Diğerleri de tasdik eder bir hece ile mırıldanıyorlardı.

Bu arada görevliler bir yerlerden sessizce sandalye taşıyor, heyet üyeleri için Japon'ların tam karşısına bir yer hazırlıyorlardı.

Törenin sonuna gelindiği anlaşıyordu. Bir kenardan kısa boylu zayıf bir Japon görevli zuhur etti ve heyetin en önündeki resmi görevlinin kulağına eğilerek heyet adına bir konuşma yapılacağını bildirdi.

En öndeki samuray kılıklı ve heybetli ,saçları topuzlu mahalli kıyafetli Japon ,sert ve kısa hecelerden oluşan bir konuşma yaptı. Anında tercüme edildi. Türk heyetinden bir başka yetkili de Japon heyetine duyarlılığından ötürü teşekkür etti. Bir genç Japon kızının verdiği çiçeği ve küçük bir kutu içindeki armağanı aldı. Sonra resmi görevli Japon sordu. Ve sorusu heyet başkanına tercüme edildi.

-Bizim duamız ve törenimiz bitti. Sizin din adamlarınız nerede, onlarda kutsal kitabınızı okuyup dua etmeyecekler mi ? Veya yapacağınız bir şey yok mu ?

Hazırlıksız yakalanılmıştı. Bir yetkili hemen yakınlardaki Beyoğlu Cihangir Camii imamını getirtmeyi düşündüyse de sonra vazgeçildi. Japonlar da durumu anlamışlardı ve hiç itiraz etmeden sırayla kalkarak sandalyelerinde oturan heyeti eğilerek selamladılar ve birer birer saraydan dışarı çıktılar.

Son olarak yine zayıf Japon görevli ortaya çıktı ve heyetin şimdi de o dönemin imparatoru 2.Abdülhamit Hanın türbesine gitmek istediğini bildirdi.

Yine telsizler çalıştı. Eskortlar, makam arabaları, korumalar koşuşturdu. Smokinli insanlar sarayın merdivenlerinden hızla indi. Japonlar birkaç turist otobüsünde büyük bir disiplin içinde yerlerini almışlardı. Makam arabaları, trafik ekipleri ve konvoy hızla Cağaloğlu'na oradan da Divanyolu'na yöneldiler.

Nihayet büyük türbenin önünde duran otobüslerden Japonlar indi ve sırayla türbenin dışında yan yana ilkokul çocukları gibi dizildiler. Halk durmuş ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kalabalık gittikçe arttı. Nihayet kapılar açıldı. Japon heyeti küçük guruplar halinde türbenin içine girerek dua etmeye ve daha sonrada geri geri giderek ve arada bir eğilerek türbeden dışarı çıkmaya başladı.

En son bir yetkili türbenin bir kenarına bir buket çiçek yerleştirdi.Yine bir kutu bıraktı.

Toplantı ve ziyaret kısaca her şey bitmişti. Japonlar da, Türk heyeti de yavaş yavaş dağıldılar.

Ertesi günün gazetelerindeki başlıklar ilginçti.

Ertuğrul firkateyninin Japonya’da batışının ..yıldönümünde bir parlamenter ve protokol heyeti,kırk Japon samurayı,on bayan görevli,bir musiki heyeti ve yirmi Budist rahibi İstanbul’a gelerek Dolmabahçe sarayında büyük bir anma töreni gerçekleştirdiler.

Sabah gün doğmadan Dolmabahçe rıhtımında duaya başlayan Japonlar boğazın sularına çelenk bıraktı. Hiçbir gazetecinin ve televizyonun bulunmadığı bu töreni gören balıkçılar böyle muhteşem bir hadise görmediklerini ve Japonların birer çocuk gibi gözyaşı döktüklerini söylediler.

Öğlene doğru saraya gelen Türk heyetinde din adamı olmaması ve Japonya topraklarında şehit olan 165 denizci, ilim ve Din adamlarından oluşan Osmanlı heyeti için de törende rol alınmaması protestolara yol açtı.

Daha sonra Abdülhamit Han türbesini ziyaret etmek isteyen heyet için “bakanlar kurulu izni” gereken türbe önceden giden görevliler tarafından kapısı kırılarak açıldı ve başka bir mahcubiyetten de böylece kurculundu.

Japon heyetinin türbede dua ettikleri ve eğilerek geri geri dışarı çıktıkları gözlenirken Türk heyetinden kimsenin türbenin içine girmediği de gözlerden kaçmadı.

Kimono ve Samurai kılıçlarıyla Dolmabahçe de ince minderlerde saatlerce oturarak dua eden japonlara mukabil ;Türk heyetinin sandalyelerde oturarak hiç dua etmedikleri de toplanının hoş olmayan ayrıntılarından.

Japon Meiji Hanedanından İmparatorun kardeşi ile saray erkanından bir çok hanedan üyesinin de Samuray kıyafetiyle katıldığı törende resmi bir Türk Din görevlisinin bulunmaması büyük bir skandal olarak nitelendiriliyor.

Heyet İstanbul Vali Muavinine bir buket ve kutu takdim etti. Bunların bir eşi ise Abdülhamit Han türbesine bırakıldı. Kutuda; Japonya’daki Ertuğrul Şehitlerinin kabirlerinden alınan toprak olduğu ve buketin ise Türk denizcilerin mezarlarında yetişen kiraz çiçeklerinden hazırlandığı öğrenildi.

Mesut ARTAR

GERÇEĞİ GÖRMEK ZORDUR, ÖZELLİKLE ONU GÖRMEK İSTEMEDİĞİMİZDE?.

Olaylara her zaman objektif olarak bakabiliyor muyuz? Peki, bizim için çok önemli olan olaylara ne kadar objektif yaklaşıyoruz?

Maalesef genelde, yaşamımızda alacağımız karar ne kadar önemli ise, bizim objektif olarak kalabilmemizde o kadar güçtür. Arkadaşınızın yanlış biri ile çıkmasında onun objektif olarak olaylara bakamadığı, yani kör noktasının olduğu yerde, sizin bu olaylara daha objektif yaklaşıyor olmanız kolaydır. Bu beraber çalıştığınız biri ise daha zor, patronunuz ise biraz daha zor hele sizseniz çok, çok daha zor olacaktır.

Yaşam boyu bazı kararlar vermek zorundayızdır. Bunlar bazen bize acı verirler, bazen de sevindirirler. Genelde acı çekmek istemediğimizden, kaybetmekten korktuğumuz için ve duygularımız bizi uzun süreli realiteye körleştirdiğinden, en kolay, acısız ve çatışmasız çözümleri yeğleriz. Sayın Vekilim seçtiği bu yoldur. Sayın ÇESOB Başkanı; sitemi bundandır ama unuttuğu veya görmek istemediği taraf daha öncesi eski ÇESOB başkanı bu yolla kendi partilerinde saf tuttuğudur. Bunu bir aile ortamında düşünerek örneklersek Bir kadının eşi sürekli olarak başka kadınlar ile flört ediyorsa, kadın bunun büyük olasılıkla farkına varacaktır. Ama ona âşıkse veya maddi olarak bağımlıysa ya da ilişki alışkanlık boyutunda ise, onun flört ettiğini görmek istemeyecektir, eşi de kendisine yakın davranıyorsa masum olduğunu düşünecektir. Buradaki kör noktalardan biri, eğer adamın hayatında başka biri olmasa eşine bu denli müşfik davranmayacağıdır.

Evet, bizler ne zaman gerçek bir tehlike ile karşı karşıya kaldığımızı hissederek at gözlükleri takma eğilimine gireriz. Tatsız ve rahatsız edici şeyler karşısında, gözlerini kapamak ve aklını çalıştırmamak insanın doğasındadır. Gerçeği görmek zordur, özellikle onu görmek istemediğimizde.

Ancak bu eğilimlerimizi aşabiliriz, önce, bizi en çok üzecek şeyin, gerçekleri görmemezlikten gelmek ve kabul edeceğimiz yerde gerçeği çarpıtmak olduğunu anlamamız gerekir.

Duygusal olarak bağımlı olduğumuzda tam olarak objektif olamayız ya da bunu sürdüremeyebiliriz, bağımlılığımız ne denli güçlü ise akıl dışı davranma eğilimi o denli güçlü olur. Tutkumuz normale inene kadar, ilişkideki temel çatlakları bile gözden kaçırma eğilimine gireriz. Bu yüzden eğer duygusal olarak bağlı olduğumuz birini değerlendiriyorsak, en azından objektifliğimizi sürdüremeyeceğimiz konusunda temkinli olmalı, bunun bilincine varmalıyız. Daha objektif olabilecek bir dostumuza, arkadaşımıza danışmalıyız ve geriye bakmalıyız.

Zamanınız kısıtlı ise, kendimizi farklı tepkiler veriyor olarak bulabiliriz, ihtiyaç hali ile hareket ediyordur ve olayları açık bir şekilde değerlendiremeyiz. Bu durumda başlangıç için geçici bir çözüm bulmalı, sonra esas çözüme odaklanmalıdır. Geçici çözümler kısa vadede daha uygunsuzdur, ancak uzun vadede iyi bir seçim için bize ihtiyacımız olan zamanı sağlar.

Aynı şekilde korkuda objektifliği etkileyen etkenlerden biridir. Aslında çokta iyi gitmeyen bir evliliği sonlandırmaktan korkarız, çünkü daha iyisini bulamamaktan çekiniriz. Bakış açımız acıdan kaçmak isteği ile bir miktar çarpılır. Ancak korkularımızın da üstesinden gelmek mümkündür.

Yukarıdaki örneğe dönersek, birkaç yıl sonra, günlerinizin sayılı olduğunu biliyor ve ayrılmayı düşünüyorsak, sizi rahatsız eden duygular içine girmiş olursunuz. Sizden ayrılmak için karşı tarafın bir fırsat arayıp aramadığını anlamaya çalışırsınız. Ne kadar objektif olursanız olun korkularınızı yenmek elinizden gelmez. Bu durumda korkularınızı yenmek ve daha nötr hale gelmek için iki liste yapmalısınız. Biri eğer

evli kalırsanız yaşayacağınız mutsuz ve heyecansız hayata dair acı tecrübeleri, diğeri ise eğer ayrılırsanız yaşayacağınız tecrübeleri içermelidir.

Bu listeleri yaparak korkularınızı kontrol altına almaya başlayabilirsiniz. Bu listelerden biri açık şekilde daha kötü ise daha az acı verecek olanı seçebilirsiniz. Ancak ikisi de kıyaslanabilir riskler taşıyorsa o zaman korkularınız genel olmaktan çıkacak ve gerçek korkunuz hakkında objektif olabilmek için odaklanacaksınız. Liste yaparak kendiniz hakkında bilgiler elde edirsiniz bundan sonra yakın bir arkadaş, dost bu insanlarla konuşarak daha objektif kararlar alabilirsiniz. Unutmayalım korkuya karşı en iyi silah bilgidir. Ancak topladığınız bilgiye dayanarak hareket edemiyorsanız birkaç çözüm varmış gibi davranın ve kendinize sorun, eğer yalnız olsaydım ve şu anda evli olduğum insana benzeyen biri ile tanışsa idim, bu insanla beraber olur muydum, yoksa başkasını mı arardım diye.

Şimdi elinizdeki bilgiyi objektif olarak değerlendirin, eğer kendinizi şu sıra başka bir ilişkiye meyleder bulursanız, bir değişimin zamanı gelmiş olabilir.

Mustafa TURAN

ÇOBANLIKTAN YAZARLIĞA NASIL GEÇTİM?

Çocukluğum, her defasında bir film şeridi gibi gözümün önüne geldiğinde, iç çekip dakikalarca derinlere dalar giderim. Çocukluğumu, bir  ocuk gibi doyasıya yaşama imkânından yoksunluğuma üzülrüm hep. Çünkü ben, normal bir çocuğun ne yaşantısına, ne oyuncaklarına, ne de lüksüne sahiptim. Hayvan tüylerinden oluşan yuvarlaktı gündüzleri benim yegâne topum. Geceleri bir kandil ışığından ibaretti bütün ışığım.  elik  omaktı en lüks oyunum. Uçurtma uçuracak renkli bir kâğıttan dahi yoksundum. 20-25 haneli küçücük bir köydü benim bütün dünyam. Böylesi olumsuz şartlarda ve mekânlarda bitirmiştım ilkokul'u. Birleşik sınıflarda günde bir saat ders görerek, muhtemelen de hep vekil olan öğretmenlerde okumuştım.

Henüz 10-11 yaşlarında körpe bir çocukken, kaderde hayvanların peşine düşmek de varmış. Sabahları, önümde koyunlar, ardımda  oban köpekleri dağlara doğru yol alırken, annemin kendi eliyle dokuduğu bezden dikiği çantama, ekmek ve peynirle beraber, öğretmenimden ödünç aldığı bir de kitap koymayı ihmal etmiyordum.

Akşama kadar o kitabı bitiriyor, çoğu kere de kitapların gizemli dünyasına sıırıslamak tutulduğum için, hayvanları kaybederek gözü yaşlı dönüyordum köye. Artık kitaplar süslüyordu benim küçücük dünyamı. Kitaplarla o kadar yakın dost olmuştım ki, yalnızlığımı onlarla yenmişim. Gece gündüz okuduğum kitaplarla avunuyor, birini bitirip diğesine başlıyordum. İslı kandillerin ve ağır gaz kokulu lambaların cılız ışığında yorgana bürünüp gece yarılara kadar okuyor ve kitapla sarmaş dolaş dalıyordum uykularıma.

Koyunları otlatırken dağdan köye dönmenin yaklaştığı akşamın alaca karanlığında, Baltalı Köyü'nün meşhur Dalaksuyu mevkiindeki yüksek Nâre tepesinden Bilecik ve Eskişehir'in, gökyüzüne yansıyan kıızımsı ışıklarını görünce, başımı iki elimin arasına alıp, dakikalarca

hayallere dalıyor ve kendi kendime: “Mahkûm muyum ben bu dağlara ve bu çobanlığa? İşte medeniyet orada. Ben o medeniyete gitmeliyim...” diyordum. Ardından da, hafızamda şehirlerde yaşama hayalleri kuruyordum dakikalarca.

Döksem şimdi o çocuksu hayallerimi yazıya, sığması mümkün değil ciltler dolusu kitaplara. Çünkü dünyadan habersiz hayat sürüyorduk o loş ışıklı gaz lambasıyla, yarı aydınlanan kerpiç evlerde. Elektrik yoktu. Su, kaplarla taşınırdı köy çeşmesinden. Bilmezdik şimdi kendisine esir olduğumuz televizyon kutusunu. Tanımazdık şimdi yanımızdan hiç ayırmadığımız telefonu. Gelmezdi köyümüze ne dergi, ne de gazete. Şimdi müzeleri süsleyen o bataryalı hantal radyolar dahi, ancak köyün ağasında bulunurdu. Bütün bunlar, o günün dünyasında lükstü bizim için. Düşünün bir kere, o günün en hızlı ulaşım aracı yalnızca attı. Sadece öğretmen ve imamdı köyün bilenleri ve aydınları.

Yedi yaşında öksüz kalan babam, okuma-yazmayı kendi kendine öğrenmiş, takvim yaprağı, eski gazete, eski dergi ve kitap ne bulursa okuyan bir insandı. O, birçok yönüyle diğer babalara hiç benzemezdi. Öyle sanıyorum ki, okuma aşkı bana rahmetli babamdan geçmişti. Çünkü O, bana her fırsatta, okuduklarıyla elde ettiği birikimden örnekler ve öğütler verirdi. Ders alınacak nitelikte ibretli ve hikmetli hikâyeler anlatır ve alınacak dersi açıkça ifade ederdi. Babasız büyümenin ezikliğini yaşadığını ve okuyamadığını her defasında iç çekerek anlatır, ardından da: “Kaderimiz böyle yazılmış evlat, elden ne gelir” diyerek kendini teselli eder ve “buna da şükür daha kötü durumda olan insanlar da var ”derdi.

“Evladım!” diye başlayan öğüdüne: “Sakın ola ki, vaktini boşa harcama. Her gün yeni şeyler oku ve öğren. Hiç bir şey yapamıyorsan bol bol imza at... Hayatta hiçbir zaman ben kimden yana olacağım deme. Benden yana olacak var mı de. Dürüst ve mert ol. Doğruluktan ayrılma. Kötülüğe meyletme”... Şeklinde sıralardı ard arda öğütlerini. Küçükken kekeme olan birinin keçisiyle konuşa konuşa büyük bir hatip olduğunu, daha sonra çok çalışıp Amerika başkanlığına kadar yükseldiğini ballandıra ballandıra anlatır ve : “Evlat! İnsan azmettikten sonra, bu dünyada başaramayacağı bir iş yoktur” derdi. Çoğu kere tarlada kara sabanla çift sürerken yanı başında yürüdüğüm o sıralarda,

babamın bana verdiği, doğrusu o gün için pek de mana veremediğim bu altın öğütlerin, bende ne büyük doping etkisi yaptığını neden sonra ancak anlayacaktım. Nitekim yıllar sonra kaleme aldığım Timaş yayılarından çıkan ve yeni yeni baskılar yapan , “Tarih Boyunca Babaların Çocuklarına Öğütleri” adlı eser, belki de bilinç altında yer etmiş bu duyguların bir tezahürüydü. Ara sıra evde bir telaş görür ve rahmetli neneme sebebini sorardım. O da: “Evladım! Hoca (imam) nöbeti var, baban birazdan tarladan gelir. Yemek hazırlıyorum. Köy odasına yemek götüreceğim” derdi. Kızartılan börekler, yapılan pekmezli tatlılar ve hazırlanan en leziz yemekler köy imamı içindi. Köyün imamına herkes büyük saygı duyar ve onu kemal-i hürmetle dinlerdi. Köy odasında başköşede o oturur, çay önce ona ikram edilir, köyün bir bileni olarak sohbet ve muhabbetin sahibi de hep o olurdu. Çok büyük bir insan olmalıydı.

Hayal dünyalarımın perisini bulmuş ve oracıkta kararımı vermiştim. Ben de o güzel yemeklerden tadmak ve saygın olmak için imam olacaktım. Bu çocuksu fikrimi babama açtığımda, gülümsedi ve gayet makul karşıladı. Rakımı çok yüksek dağ köyünden 17 km uzaktaki kazaya inmiş hafızlık yapıyordum artık. Öylesine bu işe yoğunlaşmışım ki, gündüzler bir yana, geceleri dahi uykudan kalkıp saatlerce Kur’an’ı ezberlemekle meşguldüm. Tamamını ezberleyince hafızamda meydana gelen değişimleri ve gelişimleri hissedebiliyordum. Zihnimdeki bu açılım, bana öylesine bir potansiyel kazandırmıştı ki, ileride hoşuma giden beyitleri, rubaileri, gazel, kaside, kelime, kavram ve özdeyişleri artık bir iki kez okumakla çok rahat hafızama alabilecektim. 600 sayfa Kur’an’ı hıfzettikten sonra, bunları ezberlemek benim için çocuk oyuncağından farksızdı.

Ufkum da açılmış olmalı ki, hedeflerim büyümüştü. Çünkü, bir gün kazada bulunan tüm imamların bir toplantısına şahit olmuşum. Dışardan birisinin gelmesiyle hepsi ayağa kalkarak saygı göstermişlerdi. Meğer müftüymüş o. Benim imrendiğim imamdan da büyük bir müftünün varlığını tanımıştım o gün. Kararımı o anda değiştirip, müftü olmayı koymuştum kafama. Artık gözlerim hep müftü üzerindeydi. Bir gün kazada kutlanan Cumhuriyet Bayramını izlemeye gitmişim. Ortaokul öğrencileri ellerinde trampetler, üzerlerinde tertemiz elbiseler ve boyunlarında kravatlarıyla düzenli yürüyüş yaparak, çevresini halkın doldurduğu, meşhur Gölpazarı Horhor çeşmelerinin bulunduğu alanda

sıra olmuşlardı. Gözümü üzerinden ayırmadığım Müftü Bey, birkaç kişiyle koltuğunda oturmakta iken, birisinin gelmesiyle derhal ayağa fırlayıp ceketini düğmeleyerek saygı gösterdiğini görünce, kim olduğunu sormuştum. Böylece müftünün de üzerinde bir Kaymakamın olduğunu öğrenivermiştim o gün oracıkta. Madem öyle, ben de Kaymakam olmalıydım. Bütün bu gelişmeler olurken, imamlığı çoktan unutmuş ve köye tekrar dönmeyi düşünmez olmuştum artık. Ortaöğretim için bir anda Bilecik’te bulmuştum kendimi.

Benim için, varlığımın bir parçası olan kitapların yazarlarına olan ilgim ve hayranlığım da epeyce artmıştı bu arada. Bu yazarlar, çok büyük insan olmalılar. Onlar büyük şehirlerde yaşarlar, ulaşmak çok zor olmalı diyordum. Bir gün okulun bahçesinde gördüğüm Türkçe öğretmenim Ruknettin Avcı Bey’in yanına koştum ve karşısında durarak yekten : “Hocam, ben de yazar olabilir miyim?” deyiverdim. Biraz da tebessümle mânâlı mânâlı yüzüme bakıyordu öğretmenim. Benim ise kalbim neredeyse yerinden fırlayacakmışçasına güm güm atmaktaydı. Çünkü “olamazsın” der diye ödüm patlıyordu . Babacan bir tavırla ellerini omzuma atan öğretmenim, beni şefkatle kendisine çektikten sonra, bir yandan başımı okşarken, bir yandan da : “Evet olursun Mustafa Turan. Hem de iyi bir yazar olursun. Ama bir şartla” diyordu. Heyecanla o şartın ne olduğunu sorunca da : “Önce çok okumalısın yavrum , hem de çok. Çünkü okumadan yazar olunmaz” cevabını almıştım. Teşekkür ettim. Artık, istediğim o umutlu cevabı almanın mutluluğu içindeydim.

Bir gün kendi yazdığım kitabın hayallerini çoktan kurmaya başlamıştım bile. Bundan sonra ikinci adresim kütüphaneydi. Beyin mızrabımda vuruşları hissediyordum ve sanki kitaplar beni Mevlanaca çağırıyordu: “Gel! Ne olursan ol yine gel”. Bu düşüncelerle girdiğim kütüphanede binlerce kitabı su gibi, yudum yudum içmeliyim diyor ve artık bana hayat verecek iksire kavuştuğumu düşünüyordum. Arşimed’in suyun kaldırma kuvvetini bulduğu andaki heyecanı yaşıyor gibiydim. Bir yandan da raflarından çektiğim kitapları kokluyor, bağrıma basıyor ve Yunusca haykırıyordum :”Ballar balını buldum. Kovanım yağma olsun.” Bu duygular içinde, hiç bir ayırım yapmadan ne bulursam sürekli okuyordum.

İhtiyaç duyduğum kitapları satın alacak param olmadığı için, il halk kütüphanesine gidip orada okuyarak geçiriyordum çoğu zamanlarımı. Bir

gün yağmurlu ve soğuk havada gitmiştim okula. Ayakkabılarım tabanlarından su aldığı için, çoraplarım ıslanmış ve ayaklarım hem üşümüş, hem de uyuşmuştu. Hissetmiyordum artık ayakkabılarım içinde onları. Sobaya yakın bir sırada oturuyordum. Ders esnasında öğretmen tahtaya döndüğü anda, ayaklarımı sobaya uzatıyor, geriye dönünce de aynı hızla çekiyordum. Bir sonraki derse, öğretmen elinde bir listeye girmiş ve fakir öğrencileri tespit ederek ihtiyaçlarını not ediyordu. Utancımdan arkadaşlarımdan içinde “benim ayakkabıya ihtiyacım var” diyemezdim elbette.

Ayağımın birisini sıranın dışarısına özellikle çıkarmıştım ki, o yırtık pırtık ayakkabımı öğretmen görsün de, kendisi beni listeye yazsın diye dua edip bekliyordum. Gerçekten bir süre sonra fark edip beni tahtaya çağırması ve ayakkabımı çıkar bakayım demişti. Tek ayak üzerinde diğer ayağımı çıkarınca, vıcık vıcık su içindeki çorabımı görmüştü de: “Evlâdım! Bak ayakkabıların delik deşik niye parmak kaldırmıyorsun” diye sormuştu. Ben ise utancımdan yerin dibine girercesine, sadece boynumu bükmüş ve sessiz kalakalmıştım. Listeye, ayakkabı ve çoraba ihtiyacı var diye yazınca, derin bir nefes almış ve bir süre sonra da yenilerini giyince, bilerseniz ne mutlu olmuştum. İşte bu yoksulluktur ki, beni daha çok okumaya motive ediyordu. Bu birikimle olmalı ki, orta birinci sınıf sonunda yapılan oldukça zor bir sınavı kazanıp, Bursa’ya geçen iki öğrenciden birisi ben olmuştum. Artık ihtiyaçlarımı devlet karşılayacaktı. Maddi açıdan epeyce rahatlamış ve aileme de yük olmaktan büyük oranda kurtulmuştum. Bursa’daki orta ve lise yıllarım dolu dolu geçmişti.

Şehirdeki konferansları, panelleri ve kültürel faaliyetleri hiç kaçırmıyordum. Şehir kütüphaneleri ve kitapçılar en çok uğradığım mekânlar olmuştu. Okul kütüphanesinin müdavimlerinden biriydim. Artık kitaplara aşık olurcasına tutulmuştum. Sanki bir güç beni büyüleyip kitaplara tutsak etmişti. Ben de kitap okuma zevkine köle olmuştum. Kitap okurken Ramazan’ın letafetiyle iftar sofralarındaki hazzı alıyordum. Çatlamış dudaklarıma bir zenzem gibiydi o kitaplar adeta. Bu zevkle orta hacimli bir kitabı okuyup bitiriyordum her gün. Okuduğum kitapların, beni kanatlandırıp bambaşka alemlere uçurup götürdüğünü hissedebiliyordum. Nehirleri kitapla geçtim. Denizlerden okyanuslara kitapların kanatlarında ulaştım. Kitaplarla nice merhaleler aşım, aradım ilim ummanındaki en nadide incileri. Bu kutlu yolculukta alemleri seyraneyleyüp nice bilgi hazineleriyle karşılaştım.

Yapılan bir şiir yarışmasına ben de katılmıştım. Çok da iddialı değildim ama, yarışma neticesinde ikincilik ödülünü kazanmıştım. Bu başarı, beni daha fazla motive edip yazmaya yöneltiyordu. Şehre konferans için gelen konuşmacıları izlerken, onlara hayran oluyordum. Onların toplulukların karşısına geçip konuşmaları çok cazip gelmişti bana. Bir defasında Bursa Heykel’de Ahmet Vefik Paşa Tiyatro salonunda bir konferansa dinleyici olarak gidip, geri sıralarda ancak yer bulabilmişim. Önümde yüzlerce insan vardı ve ben onların enselerini seyreliyordum. Oysa konferans veren Yazar’ın karşısında, hep yüzler vardı. O da yüzleri seyredip onlara hitap ediyordu. İşte o gün orada kendi kendime demişim ki: “Bir gün sen de o kürsüde olmalısın ve yüzler seyretmelisin.”

Çocukluğumdan beri hedeflerim mütemadiyen büyüyordu. Artık iyi bir hatip olmak da girmişti hedeflerimin arasına. Bu amaçla, şehre gelen kültürel hatiplerin yanında, siyasi hatipleri de kaçırmıyordum . İyi bir hatip olmak için de, daha çok kitap okumam gerektiğine inanmıştım.

Yılların birbirini kovaladığı ve benim zafer bayrağımı her yıl bir üst sınıfa diktiğim bu zaman tüneline, bir yandan derslerime çalışıyor, bir yandan da harçlığımı temin etmek maksadıyla hafta sonları inşaatlarda tuğla taşıyordum.

Yaz tatillerinde de deniz kenarlarında garsonluk yapıp, kışın ki ihtiyaçlarım için harçlık biriktiriyordum. Bazen de iki arkadaş İstanbul’a gidip, kolilerle indirimli kitaplar alıyor ve öğrencilere satıyorduk. Böylelikle hem harçlığımıza katkı sağlarken, hem de okuyacağımız kitapları temin ediyor ve zengin bir kitap koleksiyonuna da sahip oluyorduk. Nedim’in bir taşına bütün acem mülkünü feda ettiği, Yahya Kemal’in, sade bir semtini sevmek dahi bir ömre değer dediği ve N. Fazıl’ın : “ Ana gibi yar olmaz, İstanbul gibi diyâr. Güleni şöyle dursun ağlayanı bahtiyar...” diye tasvir ettiği dünyanın incisi o güzel şehir İstanbul’u, engin tarihi ve zengin coğrafyasıyla ilk gördüğümde büyülenmişim adeta. Galiba dünyadaki cennet budur diyordum kendi kendime.

Ne imamlık, ne müftülük, ne de kaymakamlık yoktu gözümde artık. Çoktan unutmuşum bu çocukluk tutkularımı. Kültür, sanat ve

edebiyat gibi yeni yeni sevdalara tutulmuştum. Artık çocukluk hayallerimin çok ötesinde, yalnızca üç hedefim vardı: Biri İstanbul, diğeri Üniversite, üçüncüsü de edebiyat. Zira okuduğum kitaplar beni büyülemişti sanki ve edebiyatın cazibe yüklü dünyasına çekmişti.

1977 yılında üç bin mevcutlu okulun seçip Üniversiteye hazırlık için İstanbul’a gönderdiği dört öğrenciden birisiydim. Hiç durmadan test çözerek gece gündüz Üniversite sınavlarına hazırlanıyordum. Bu yoğun sınav trafiğinde dahi, kitaplardan kopamıyordum. Çocukluğumdan beri okuduğum kitapların, bende derin bir bilgi ve kültür birikimi sağladığını hissedebiliyordum. Yaklaşık bir aylık hazırlıktan sonra, en büyük hedefim olan, üç temel ögeyi birleştirip, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencisi olmuştum. Bu keyfiyetin, bana kazandırdığı mutluluğu ifade edecek kelimeyi bulmak çok güç.

Üniversite tahsilim boyunca, beni arayanlar için Fakülteden sonraki ikinci adresim, Üniversite ve Fakülte kütüphaneleri ile birlikte, Beyazıt, Süleymaniye, Atıf Efendi, Ragıp Paşa ve Edirnekapı Millet kütüphaneleriydi. Beyaz Saray, Sahaflar ve Cağaloğlu kitap vitrinleri de üçüncü adresimdi. Kitaplardan başka hiç bir şeyi gözüm görmüyordu. Hocam’ın: “Yazmak için önce okumalısın “ Sözü çınlıyordu her dakika kulaklarımda. Okuduğum kitaplardan da şu sözleri not etmiştim: “Düşlerini gerçekleştirmek isteyenler, uyanık kalmak zorundadırlar.” “Nereye gideceğini bilen bir insana yol vermek için, dünya bir tarafa çekilir.” Atatürk de: “Ben çocukken fakirdim. İki kuruş elime geçse bunun bir kuruşunu kitaba verirdim. Eğer böyle olmasaydı bu yaptıklarımın hiç birini yapamazdım” demişti. Önüme aydınlık ufuklar açmıştı bu tür sözler benim. Artık uykuda bile zihnim kitaplarla ve okumakla meşguldü. Vapurda, otobüste, trende gece, gündüz her zaman her yerde okuyordum. Ders aralarındaki boşluklarda arkadaşlarım Çemberlitaş ve Beyazıt’daki sinemaları tercih ederken, ben rotamı kütüphanelere çeviriyordum.

Tarih öğrencisi olmam dolayısıyla, Topkapı Sarayına kimliğimi gösterip ücretsiz girebiliyordum. Sık sık saraya gidip ziyaretlerimi yaptıktan sonra, boğazın büyüleyici manzarasını dakikalarca seyrederek okuyordum kitaplarımı. Üniversiteden mezuniyet tezimi de İstanbul kütüphanelerinde ve ağırlıklı olarak da Topkapı Sarayı içindeki III. Ahmet kütüphanesinde hazırlamıştım. Topkapı Sarayı, hayatımın

ayrılmaz bir parçası olmuş ve adeta mesken edinmiştim bu canlı tarih hazinesini. Saray, sonraları benim tahsil hayatımda olduğu kadar , diğer alanlarda da o kadar derin izler bırakacaktı ki, bir daha ömrüm boyunca unutamayacaktım o hatıraları. Çünkü birkaç yıl sonra eşim olacak bayanı da, Güzel Sanatlar Fakültesi'nin tezhip ve ebru öğrencisi olarak, yine o sarayda bulacaktım. Ve bundan sonra artık gönlümde esen fırtına ile, içim içime sığmayacak ve saraya daha canlı ve heyecanlı gidecektim. Zira sarayın çekici cazibesi kat be kat artmıştı artık benim nezdimde. Ayaklarım beni oraya, yürüyerek değil koşarak götürüyordu sanki. Dört yıl, göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş ve 1981'de mezun olmuşum bu tarihi üniversiteden.

Tahsil hayatımın üç tarihi şehir olan ve üçü de Osmanlıya başkentlik yapan, Bilecik, Bursa ve İstanbul'da geçmesi benim için tarifi imkânsız bir bahtiyarlıktı. Sonraları bu keyfiyeti bilenler tarafından : “Tahsil hayatınız üç tarihi şehirde geçtiği için mi Tarihçi oldunuz?” Sorusuna muhatap olacaktım sık sık. Bu arada bir kıtada okuyup, diğer kıtada oturmak, Boğazın o muazzam güzelliğini doya doya temaşa ederek bir kıtadan diğerine gidip gelmek, dünyada kaç kişiye nasip olurdu acaba? İşte ben de o şanslı insanlardan biri addediyordum kendimi. Ama kader bizi Üniversite tahsilinden sonra, önce vatani görev için Lefkoşa'ya, ardından da öğretmenlik için Türkiye'nin öbür ucu olan Artvin'e savurmuştu.

Türkiye'nin diğer ucunda genç ve idealist bir öğretmendim artık. Derslere her akşam saatlerce kaynaklardan enine boyuna hazırlanıyor, elde ettiğim birikimi eskileriyle sentezleştirerek ertesi gün öğrencilerimle paylaşıyordum. Sarfettiğim enerjiyle tatlı bir yorgunluğun neticesinde, geceleri başıma yastığa koyduğumda, vazifesini bihakkın yapabilme çabasının verdiği huzurla, mutlu dalıyordum uykularıma. Çok seviyordum yarınlarımız demek olan bu yaramaz minyatürleri. Derse girme vaktini iple çekiyordum adeta ve ders bitsin istemiyordum. Genellikle öğretmenler, kendilerine takılan isimden pek memnun olmazlar. Ancak oradan ayrılırken, çalıştığım lisede öğrencilerimin bana taktıkları ismi öğrendiğimde, hepsinin gözlerinden öpesim gelmişti. Aralarında bize “Ayaklı Kütüphane” diye hitap ederlermiş. Bu durum, yukarıda anlatılan kısa öyküyü tamamlar mahiyette olması açısından önemlidir sanırım.

Artık hızlı okuma tekniklerini de öğrenmem sebebiyle az zamanda çok kitap okuyabiliyordum. Bu şekilde okuduğum kitaplar binlerle ifade edilecek boyuttaydı. Kitap okuma gayretim, öğretmenliğimde de devam ediyordu. Bir yandan da Milli Eğitim, Türk Edebiyatı, Seviye, Kümbet, Diyanet, Ana Kültür Sanat, Erciyes, Ozan gibi dergiler ile bazı gazetelerde yazıyordum. O sıralarda, bir gazete ya da dergide yazı ve şiirimizin çıkması, bizi ziyadesiyle mutlu etmeye yeterdi. O gün nereden bilebilirdim ki, bir gün gelecek seçkin bir grup arkadaşla “İrmak Kültür Sanat Dergisi” adında bir dergi çıkarıp yazı işlerini deruhte edeceğimi. Ve yine nereden bilebilirdim ki, kısa adı İLESAM olan Türkiye İlim ve Edebiyat Eserleri Meslek Birliği ve Türkiye Yazarlar Birliği gibi seçkin kuruluşların bir üyesi olacağımı, Türkiye genelinde yapılan yarışmalarda dereceler elde edeceğimi ve “Yılın Edebiyat Sanatçısı” ödülü gibi onurlu bir ödüle sahibi olacağımı.

Ve artık 1990’lı yıllarda ilk kitabım “Temel Sorunların Analizi” adıyla çıkmış, böylece çocukluğumdan beri kurduğum hayallerim gerçekleşmişti. Şairler ve yazarlar derneği genel Başkanı merhum Göktürk Mehmet UYTUN örnek kitabı Ankara’dan kalkıp görev yaptığım Bolu’ya getirmiş ve mutluluğu bizimle paylaşmıştı.

Adeta ilk çocuğun doğuşu gibi, tarifi imkânsız bir duyguydu bu. Çok arzu ettiği oyuncağına kavuşan çocukların sevincindeki halet-i ruhiye içinde, bağrıma basmıştım ilk kitabımı. Evirip çevirip ona Alaaddin’in sihirli lambası gibi bakıyordum. İlk kitabımı cilveli bir edayla ve büyük bir mutlulukla, bana verdiği katkı ve desteğe de teşekkür ederek imzalamıştım eşime.

Sonra da çantama 20 kadar kitap koyup İstanbul’un yolunu tutmuş ve Cağaloğlu’ndaki kitapçılardan başlamıştım dolaşmaya. “Ben de bir kitap yazdım vitrininize koyar mısınız?” diyordum lakin, uğradığım hiçbir kitapçı benimle ilgilenmiyordu. Beyazıt’a çıktığımda aynı manzara yine devam ediyordu. Beyaz Saray’a geçtiğimde de durum değişmemişti. O gün uğradığım bütün kitapçılardan eli boş dönmüş ve kitaplarım çantamda kalmıştı. Dönüşte Eminönü’nde bindiğim Kadıköy vapurunun bir köşesinde üzgün otururken, dokunsanız ağlayacak haldeydim. İşte o dakikalarda kendi kendime :”Daha çok çalışmam gerek” demiş ve devam etmişim: “Öyle bir gün gelecek ki siz benim kitaplarımı vitrinlerinize koyacaksınız. Ben de onları seyretmeye

geleceğim.” Artık o hedefe ulaşma azmiyle hiç durmadan çalışıyor, çalışıyordum.

Sonraki yıllarda Şafak Sökerken, Cihan Hakimiyetine Giden Yol, Serzeniş, Tarih Boyunca Babaların Çocuklarına Öğütleri, Güldüren ve Düşündüren Tarih, Destanlaşan Çanakkale, Tarih Anekdotaları, Başarıya Uzanan Köprü, Evinizdeki Okul, Sultan II. Abdül Hamit Han ve Yavuz Padişah Sultan Selim Şah, Okuyan Türkiye İçin Kitap ve Atatürk, Bir Tarihçi Gözüyle Haccı Yaşamak gibi kitaplarım bir birini kovaladı ve kitapçı vitrinlerinde yer almaya başladı. Meşhur yayınevlerinden çıkan kitaplarımdan, baskıları yüz binleri aşanlar oldu. Sadece yurt içinde değil, kitaplarım yurt dışında da okunan kitaplar arasına girdi. Artık yıllar önce küçük bir çocukken kurduğum düşler gerçek olmuştu. O dağ başındaki ücra köyden de, çobanlıktan da kitaplar sayesinde kurtulmuştum. Ama yıllar var ki, hiç unutamadım o çocuksu düşlerimi. Şimdi ne zaman Bursa’nın Tophane’sinden, İstanbul’un Çamlıca’sından, Sakarya’nın Beşköprü’sünden akşam üstleri şehrin ışıklarına baksam, hep o çocukluk günlerimi ve kurduğum düşleri hatırlıyorum.

Bu gün hâlâ aynı duyguları taptaze yaşıyorum hafızamda. İşte hayalini kurduğum medeniyet... Artık çok uzaklarda değil burada, yanı başımda... Şimdi ise hamd ve şükretme makamındayım. Rahmetli babam:”Evlat! Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz” demişti ve ben kulağıma küpe olan bu sözün doğruluğunu yaşamıştım adım adım. Eve t, beni çobanlıktan yazarlığa getiren faktör, çok kitap okuma fiilim olmuştu. Zaten Yazar Fahri Tuna da öyle diyordu: “Okuyan kurtulur, okuyan kurtarır.”

Hedeflerimi gerçekleştirme yolunda, mademki kitaplar bana bu derece hayati bir katkıda bulunduyorsa, ben de başkalarına, kitap okumanın önemini ve gereğini anlatmak zorunda hissediyordum kendimi. Evet bu bağlamda, her şeyimi önce Yüce Kudret’e, sonra da kitaplara borçlu olduğumu düşünüyorum.

Şimdi, kitap okuma alışkanlığını tüm topluma yaymak amacıyla, gayret sarfetmek durumunda olduğumuzun bilinciyle ve aldığım Kişisel Gelişim eğitimiyle, “TÜRKİYE OKUYOR” programı çerçevesinde, Valiliklerin, kaymakamlıkların, Milli Eğitim Müdürlüklerinin, okulların, Müftülüklerin ve sivil toplum kuruluşlarının davetiyle, sürekli yurt

içinde ve yurt dışında, öğrencilerden öğretmenlere, güvenlik mensuplarından din görevlilerine, geniş halk kitlelerinden idarecilere kadar geniş kesimlere “Kültürümüzde Kitap” konulu seminer ve konferanslar veriyoruz.

İnsan azmedince ve çalışınca önünde hiçbir engelin duramayacağı gerçeğini işleyen konu çerçevesinde de sınavlara hazırlanan öğrencilere “Başarıda Motivasyon” ve “Hızlı Okuma Teknikleri” seminerleri ile, bu başarıda en temel faktörün aile olduğu gerçeğinden hareketle velilere de “Çocuk Eğitiminde Anne-Babanın Rolü” konferansları veriyoruz. Çeyrek asırdır verdiğim mücadele, yukarıdaki yaşanmış öyküyü de içine alarak, “Başarıya Uzanan Köprü-Kitapların Sırrı” adıyla bir kitap olarak çıktı ortaya.

Bu eserde dünyada başarılı olmuş insanların tamamının kitap okuyarak başardıklarının öyküsünü anlattık. Kitabı niçin ve nasıl okumalıyız? Sorusunun açılımını yaparak, kitapla ilgili özlü sözlerden, şiirlere, kitapla ilgili anekdotlardan istatistiklere kadar geniş bir armoni hazırladık.

Bu konuda hazırladığımız ikinci kitap da “Okuyan Türkiye İçin Kitap ve Atatürk” adını taşıyor. Bu eserde Atatürk’ün kitap okuma tutkusu ve kitaba olan sevgisini araştırdık.

Eğer kitaplar, bu kadar olumsuzluklar içinden beni çekip çıkarmış, çobanlıktan yazarlığa ulaştırmış ve hitabet sanatına da sahip kılmışsa, daha nice insanımıza, çocuğumuza ve gencimize de aynı özellik ve güzellikleri kazandırması muhakkaktır diyerek, her zaman kitapları vazgeçilmezlerimiz arasına koyalım temennisiyle sevgi ve saygılar sunuyorum. Sözün özünü de şu şiirimizle taçlandıralım istiyorum:

BU KERVANA KATIL ARKADAŞ
Kütüphaneler ilim alıp, ilim satarken
Kalpler, din, vatan, bayrak sevgisiyle atarken
Kitap okuma zevki, canlara can katarken,
Diril ve kalk ayağa, bu meydana atıl arkadaş,
Durma hadi sen de, bu kervana katıl arkadaş.

İsa KAYACAN

MUAMMER SUSUZLU'YU SONSUZLUĞA UĞURLADIK

Sevdiğim, saydığım, gönül ve fikir birliği yaptığım, yaptığımız insanların vefatla aramızdan ayrılmaları, hele bu ayrılış sonucu onlarla ilgili yazı yazmak beni çok üzüyor. Hele son yıllarda bu üzüntüyü daha bir başka yaşamaya başladım.

Muammer Susuzlu hemşerim; Burdurlu olmaktan gurur duyanların başında gelenlerden. Şiirleri, kitapları ve yayınladığı sanat dergisi o'nu zirvelere taşıdı. Son yıllarda Burdur'da yapılan her etkinlikte bulunmak isteyen duygularını hep paylaşırdık. Benim, "Burdurlu zeybeği tek başına oynar. Hâlbuki zeybek oyunu toplulukla oynanırsa ses verir, ilgi görür" sözümü alkışlar, ne demek istediğimi açıklamam için ısrarla sorar, "Burdurlu paylaşmayı pek sevmez. Ferdi hareket etmekten hoşlanır" açıklamam karşısında, "çok doğru söylüyorsun Kayacan. Bundan nasıl kurtulacağız, kurtulacaklar?" diye tereddütlerini ortaya koyar, üzülr, üzüntüleri paylaşırdık.

20.07.2009 tarihinde, Muammer Susuzlu hocanın oğlu tarafından gönderilen, "Babam Muammer Suzuzlu'yu kaybettik. Yarın öğle namazı sonrası Ataköy 5. kısım camiinde kılınacak cenaze namazından sonra Bakırköy mezarlığında toprağa verilecek" şeklindeki acı haber mesaj olarak telefonlarımıza düşünce, "yav hoca ne yaptın? Hani Ankara'da buluşacaktık?" demekten kendimi alamadım.

Burdur sevdalısı Susuzlu, 21.07.2009 tarihinde, öğle namazından sonra yakınlarının, hemşerilerinin omuzlarında İstanbul-Bakırköy Mezarlığında toprağa verildi. Mekanı Cennet, ruhu aydın olsun.

Ağustos 2005'de 168 sayfayla yayınladığım "Burdur'un Saz ve Söz Ustaları" adlı kitabımın 87 ve 88 nci sayfalarında yer alan, akciğer rahatsızlığı sonucu kaybettiğimiz Muammer Susuzlu biyografisini aşağıya alıyorum efendim:

Muammer Susuzlu: Halil ve Nafiye'nin 3'ncü çocuğu olarak 04.07.1935 tarihinde Burdur'da doğdu. İlkokulu, Turan, Cumhuriyet Hüsnü Bayer ve Yeşilova ilçesi merkez ilkokulunda okudu. Orta ve lise

eğitimini Burdur Lisesinde tamamladı. Edebiyatçı Hikmet Dizdaroğlu ile İbrahim Zeki Burdurlu (Öcal) gibi öğretmenlerinden feyz alarak yetişti. 1957 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesine girdi. 1959 yılında başından geçen elim bir olay nedeniyle üniversite tahsilini yarıda bıraktı. Lise öğrenimi sırasında şiir yazmaya başlayan Muammer Susuzlu, 1960 yılında ilk şiir kitabı “Şule”yi yayınladı.

1955–1957 yıllarında (yılları arasında) Şeker Fabrikası Muhasebesinde, 1957-1963 yılları arasında Sümerbank Pamuklu Sanayi Müessesesinin personel ve genel muhasebe bölümlerinde çalıştı. 1963 yılında yedek subay olarak askerlik görevine başladı. Kastamonu-Taşköprü ilçesi 27 Mayıs ilkokulunda bir yıl, 1964 yılında İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü kadrosunda Yeşilköy İlkokulunda görev yaptı. Ayrıca, Bakırköy Kız Enstitüsünde, edebiyat grubu öğretmeni olarak çalıştı. Daha sonra öğretmenlikten ayrıldı.

1965–1967 yılları arasında, Sümerbank İstanbul Beykoz Deri ve Kundura Sanayinde mağaza şefliği yaptı. 1967 yılından itibaren mizacını ters düşen ticaret hayatına başladı. 1963 yılında öğretmen Aysel Gökalp ile evlendi. Türk sanat musikisi alanında çalışmalarda bulunan Muammer Susuzlu, ticari hayatını 1966 yılında noktaladı. Şiirlerinin pek çoğu değişik bestekârlarca bestelendi. Pek çok antolojide yer aldı. Yazı ve şiirleri pek çok dergide yayınlanan Susuzlu, 1 Nisan 2000 tarihinde “Yaşam” isimli ikinci şiir kitabını, Mayıs 2001’de “Gülşen” adlı edebiyat kültür ve sanat dergisinin ilk sayısını yayınladı.

Muasır Soylu, Muhterem Sayan ve Mazlum Korkmaz imzalarını da kullanan güzel sanatların en zorunun şiir sanatı olduğunu söyleyen, pek çok dernek meslek birliğinin üyesi olan, değişik şiir sergileriyle de sanatseverlerin karşısına çıkan Muammer Susuzlu, 20.07.2009 tarihinde vefat etti.

Mustafa Nevruz SINACI

VESAYETİ İLGA VE DİP DALGA

Bu güne kadar hiçbir düzen partisi ve sulta hükümeti “27 Mayıs’ın” üstüne gitmedi.

Her gelen öncekini akladı. Lâğımlar beyaz sayfalarla örtüldü. Hortumcular ihya edildi.

Cinayetler ‘faili meçhul’, gasp-batak ve hotumlar “kamu zararı” hanesine yazıldı.

Ta ki, Ergenekon’a kadar meclis ve yüce divan müthiş bir aklayıcı-paklayıcı oldu.

YASSIADA –ERGENEKON !...

27 Mayıs cuntası “Yassı-ada duruşmalarını devlet radyosundan canlı olarak ve naklen yayınlandığı halde; mevcut ‘demokratik’ RTE sultası “NEDEN” Ergenekon duruşmalarını canlı, naklen ve kesintisiz olarak yayınlamıyor?

O zamanlar hukuk yoktu. Şimdi hukukun tastamam, üstüne üstlük tarafsız ve bağımsız olduğu yazılıp söyleniyor. Peki, bu adalet ve hukuk nerede, naklen yayın niye yok ve Anayasa hükümlerine rağmen; Her veçhesi suçtan müteşekkil bu “AÇILIM” da neyin nesi? **SENARYO GEREĞİ !...**

Kurgulanmış senaryo gereği milletin hali, kimyası ve iradesi; esnek, muğlâk ve kurnaz tuzaklarla donatılmış yasalarla itile-kakıla, ötelene-dışlana buralara geldi. Şimdi artık hiçbir şey halka sorulmuyor. Millet seçmiyor, seçilmiyor. Düzen’lenmiş yasalara uygun olarak sulta ve cuntanın önüne koyduğu listeleri oyluyor, oylamazsa cezalandırılmakla korkutuluyor.

Zaten, sosyolojik olarak millet büyük bir travma geçirmekte.

Her hususta insanları ürküten ağır bir korku, baskı ve tedirginlik hâkim vaziyette. .

Kurumlar birbirinden, alt makam üst makamdan, memur amirden, amir memurdan, vekil parti sahibinden, koca karı-karı kocasından, çocuk babasından, hâsılı herkes bir korku, panik ve stres içinde.

İntiharlar korkutuyor, günde 15 kişi trafik kazalarına kurban gidiyor, suç türü ve oranları süratle artıyor. Zaten gergin olan toplum, bir de yeni açılımlarla geriliyor.

VAHŞİ BATI SENDROMU

12 + 50 = 60 yılı mücavir erozyon, yozlaşma, sindirme, çürütme ve Türk Milleti ile ulu önder Mustafa Kemal ATATÜRK'ün şiddetle karşı çıktığı, illet ve nefret ettiği, menfur düşman, ezel-ebet hain, tefessüh etmiş “batı”ya, bataklığa yönelme sürecinin Lozan’dan beri “Türk ve İslâm düşmanlarınca” planlanan beklenir sonucu bu.

Şimdi, menfur AB ve ABD (Ermeni yalanlarından ötürü) Atatürk’ü katil ilân etmeye hazırlanıyor. Zaten, Ümraniye soruşturmasında kanıtlanan; Anarşi, terör-tedhiş, hırsızlık-yolsuzluk, yalan-talan, uyuşturucu ve insan ticareti, vergi dâhil her türlü kaçakçılık, alçaklık, ayırma-kayıрма, sağ-sol, alevi-Sünni gibi bilumum kötülük-bölücülük hep bu güruhun toplum mühendisleri, Mason ve Siyonist mahfillerce hazırlanıp bilinçle uygulanan senaryolarıdır.

Üstelik diz boyu yalan, iftira ve tefrikaya bulanmış kara, kirli alçak bir süreçle!... .

ATATÜRK VE BATI

AB köpekleri her söze ‘Büyük Atatürk’ün hedef gösterdiği muasır medeniyete ulaşma, aşma ve batılılaşma yolunda..” diye başlarlar. Bu külli yalan, uydurma ve iftiradır. Çünkü M. Kemal ATATÜRK, “insanlık düşmanı, kalleş, hırsız ve emperyalist” Batı’dan nefret eder. İşte O’nun s özde ‘Atatürkçü-Kemalist’ AB'cilere tekzip ve tokat gibi cevabı;

“Efendiler! Avrupa’nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve medenileşmesine karşılık Osmanlı tam tersine gerilemiş, düşüş vadisine yuvarlanadurmuştur. İşte o dönemde; vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa’dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa’nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa’dan almak gibi bir takım zihniyetler belirdi. Halbuki, hangi istiklâl vardır ki ecnebilerin nasihatleriyle, ecnebilerin planlarıyla yükselebilsin? Tarih, böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir! M. K. Atatürk (TBMM, 6 Mart 1922)

NETİCEDE: Ülkemiz 27 Mayıs’tan bu yana vesayet, siyasi-fiili kuşatma ve abluka altındadır. Şimdilik bunu kırmanın tek ve son hukuki ve demokratik yolu sandıktır!...

Son çare: “ya AKP’ye karşı 'TEK PARTİ' olarak birleşmek” veya seçimde hiçbir parti’ ye oy vermemek şartıyla” bütün partileri sandığa gömerek Cumhuriyet’i kurtarmaktır.

Selma GÜRSEL

TEL KADAYIF

1 Kilogram tel kadayıf

1 kilo şeker

250 ceviz için

Bir su bardağı sıvı yağ

1 litre su

Nohut büyüklüğünde 1 adet limon tuzu.

Alınan tel kadayıf açılarak yarım saat kadar normal havalandırılır. Ayıklanmış ceviz izi doğranır bir kaba alınır. Kadayıfın döşeneceği tepsinin az bir yağ ile yağlanır. Kadayıf masa üzerine açılır ve içerisine ceviz konularak sigara böreği gibi sarılır. Tepsiye sıra ile düzülerek tepsi tamamlanınca üzerine yağ ekilir ve kızdırılan fırında pişirilir.

Bir tencerede 1 litre su ile bir kilo şeker konularak ateşin üzerinde karıştırılarak şeker eritilir. Kaynayan şeker şurubunun içine limon tuzu atılır bir taşım kaynatılır tencere bir kenara alınır.

Kızartılan kadayıf sıcak ise soğutulmuş şeker şerbeti ekilir. Kızartılan kadayıf soğuk ise kaynatılmış şeker şerbet olarak ekilir.

Bir miktar tepsi soğuyunca servis yapılır.

Erhan TİĞLİ

ÇIRAĞIN OLAYIM EY AŞK

Çırağın olayım ey aşk
Öğret bana yüreğe gül dikmeyi
Sevmenin sevilmenin çiçekli bahçesine girmeyi
Bencilliğin nasıl yenildiğini anlat
Özveri ülkesinin yolunu yordamını...
Silmeyi öğret bana
Kötüyü çirkini eğriyi...
Ustam ol ey aşk
Duvar örmekte değil
Köprü kurmakta göster hünerini
Yürüyelim yan yana
Bıkmadan usanmadan yılmadan
İnsanlığın ışıklı yollarında
Evrene egemen kılalım güzellikleri

Rıza KANDEMİR

TURNALAR

Kanat çırpır avaz avaz bağırır
Semah için sefa girer turnalar
Avazında Hak Muhammed çağırır
Semadan semaha döner turnalar
Leyli leyli leyli döner turnalar

Yüksek uçar makamına ermeye
Medine'de Muhammed'i görmeye
Ali dergâhına yüzün sürmeye
İkrarı gönülden verir turnalar
Leyli leyli leyli döner turnalar

Yar yitirsin başkasını sevmezler
Göz yaşları sel olsa da silmezler
İkrarsız dergaha varıp girmezler
Kerbela üstünde yürür turnalar
Leyli leyli leyli döner turnalar

Kırklar ceme girip safa düzüldü
Hak emretti o Kur'an-a yazıldı
Deliller yakıldı engür ezildi
Bir içip biniyle coştı turnalar
Leyli leyli leyli döner turnalar

Beş esmada gök kubbeye çizildi
On İki İmam KUL RIZA'YA yazıldı
Hak Kelamı Hüseyin'den süzüldü
Pir aşkına yola düştü turnalar
Leyli leyli leyli döner turnalar

YIL 13 SAYI 153 25 Kasım 2011

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL NEDEN BUNLARI YAPIYORUZ?NEDEN
BUNLARI YAPIYORUZ?

Müslüm TUNABOYLU YAŞADIKÇA YAŞANANLAR

Sakin KARAKAŞ BALLY BAĞIMLISI ÇOCUKLAR BALLY
BAĞIMLISI ÇOCUKLAR

Mustafa Nevruz SINACI TÜRK MİLLETİ'NE BAŞSAĞLIĞI; TERÖR
VE TEDHİŞ'E KAHRİYE

Mustafa TURAN KUTSAL TOPRAKLARDAKİ ATMOSFER

Atilla ALPAY ÇORUM'UN KİRLİLİKLERİ...

Hüseyin Hüsnü GÜREL TBMM DİLEKÇE KOMİSYONU
BAŞKANLIĞI'NA ANKARA

İsa KAYACAN AZERBAYCAN'IN MİLLİ ŞAİRİ AHMET CEVAT

Selma GÜRSEL PİRİNÇ PİLAVI

Mahmut Selim GÜRSEL EVLER VE DAĞLAR

Sevim HARDAL BU DÜNYADA, BU DÜNYADA

Mahmut Selim GÜRSEL

NEDEN BUNLARI YAPIYORUZ?

Havaların artık iyice soğuduğu günlere girdik. Bu günlerin belirli yaşlar için vücutlarının adapte olmaları için epey çabalamaları ve dirençlerini kullanmaları gerekmektedir.

Hayat bu bakarsın iyi, bakarsın kötü günlerle insanı oyalar gider. Hele bir işin yoksa monoton bir hayat ile ömrünü tüketmeye çalışır ve hızla tükenen beyin hücrelerinin yaşlılığın verdiği eksikliklerini duymaya başlar ve hemencecik çöker gidersin. Kendine oyalanacak ve sevebildiğin bir meşgale bulabilirsen vakte köle değil vakte emreden olur ve onun nasıl geçtiğini adeta unutursun.

Bu iş görmek ve görmemek de yaratılıştan insanla oluşan bir olgu olsa gerek.

Bu zaman diliminde Ülkemiz melun saldırılara uğradı.

Bunlar da unutulmadan Van depremi oldu.

Depremi bahane ederek Milli Bayram Kutlamaları yas olarak görüp kendimiz çümbür cemaat düğün merasimine takıp takıştırarak gidiyoruz?

Van depreminin 17 günü arkasından ikinci Van derem ve ihmallerin sonucu olan kurbanları gördük, yaşadık.

Neden insanlarımız bu gibi zamanlarda işlerini daha dikkatli yapmıyorlar?

Yıkılan yerlerin altında kalanların veballeri kimler ile paylaşacaklar ve kimlere kadar gidecek?

Dikkatsizlik demekten çok kayırmacılık ve dizilerle artık yönetilme ve mesaj verme devrine mi girdik?

Dindar gözükp devleti soyarak evlatlarımızı sandal sahibi yapıyoruz.

Daha rüşünü ispat etmemiş çocukları fabrikatör yapıyoruz.

Dini bütün gözükererek dünyevi ve dini yasak olan zinayı suç saymıyoruz.

Kanun karşısında neden bazılarımızın hayallerini suç sayarak yıllarca tutuklu sayıyoruz.

Yurtta Sulh, Cihanda Sulh ilkemiz var iken neden cihanda bulunan ülkelere kafa tutuyoruz?

Bir dakika diyerek paye sağlayarak başka Müslümanları kışkırtarak rejimlerine çomak sokuyoruz?

Ağabeyler edinerek kendi çıkarlarımızı Ülke çıkarlarından yukarı görerek mandacılığı saman altından kabul ediyoruz?

Azla ileri gidince ağabeyin yayında sus pus oturup onun ufak bir azarlamasını iltifat kabul ediyoruz?

Ülkemiz Cumhuriyetten Diktatörlüğe gibi görerek yandaşların faydalandığı nemalanma yeri görüyoruz?

Komşularımızla sıfır problemlili iken neden sıfır küs duruma düşüyoruz?

Türkiye'ye zamanında tek yardım yapan ve Türkiye'de okuyan bir lideri devirmek için girişimlerde bulunuyoruz?

Bir ülke ile kavgalı gözükerek onu koruyacak önlemlere kucak açıyoruz?

NEDEN BUNLARI YAPIYORUZ?

Bir bileniniz var mı?

Müslüm TUNABOYLU

YAŞADIKÇA YAŞANANLAR

Alışık olmadığım bir tümce ile siz okurlarıma geçmiş ile ilgili bazı olayları anımsatmak istiyorum. Beni anlayacağınızı umut ederek yaşamdan kesitleri sıralamaya başlamak istiyorum:

1930 lu yılların ikinci yarısında Avrupa'dan Türkiye ye göç eden bir ailenin en küçük bireyi olarak dün ile bugünü izninizle karşılaştırarak, geçmişi anımsamak ve sizlere de anımsatmak istiyorum. Çok küçük olduğum için okur-yazar da değildim o zaman. Adını büyüklerin konuşmalarını dinlerken öğrendiğim Ankara Vapuru Ağustos ayının akşam karanlığında Varna limanından

Karadeniz in sularını köpürterek yol almaya başladığında aynı yaştaki arkadaşım ile kaptan köşküne yakında bulunan küçük cankurtaran kayıklarından birinin içersinden olanları izliyorduk.

Varda da birkaç gün limana yakın bir yerde kurulan çadırlarda kalmıştık. Deniz ürünlerini de ilk olarak bu çadırların önündeki boşlukta ailemle birlikte mideme indirmiştik. Adını bile bilmediğim deniz ürünü ile ilk tanışmamız olduğu için merak etmişim konuşmaları. Bizimle birlikte çadırda birkaç gün geçiren dayım deniz ürününün adını HAMSI şeklinde telaffuz etmişti. Türkiye de bu deniz ürünü HAMSI yi çok yiyebilirsiniz diyerek bize bazı güzellikleri de sergilemek istemişti kendine göre.

Ankara Vapuru hırçın suları yararak bizi Türkiye ye biran önce ulaştırabilmek için çaba harcarken arkadaşım ile zamanı değerlendirmek için ara sıra insanların kaldığı büyük koğuşa iniyor, tekrar kayıklarımıza dönüyorduk. Uyku yoktu gözümüzde. Karanlığın doğudan aydınlanmaya başladığını o gece daha iyi anlamıştım. Dağlar, tepeler yoktu, her yanımız sularla kaplıydı. Vapur ile yarış eden yunusların çıkardığı sesler bir başkaydı o gece.

Şafak yeri ağarırken Anadolu'nun sahillerini süsleyen yüce dağların tepeleri gözükmeye başlamıştı. Bu gözükken Türkiye'nin dağları

Şafak yeri ağarırken Anadolu'nun sahillerini süsleyen yüce dağların tepeleri gözükmeye başlamıştı. Bu gözüken Türkiye'nin dağları olsa gerek dedik arkadaşım. Ben o zaman dünyanın yuvarlaklığını, denizleri ve benzeri suları bilemediğim bir yaşta idim. Güneşin doğduğu yer ile battığı yerin ötesinde koca bir dünyanın olduğundan bi haberdim. Arkadaşım. birlikte ailemizin bulunduğu bölüme koşarak indik. Türkiye gözüktü diye bağırdığımı anımsıyorum. O saatlerde uyanık olan ailemin fertleri vapurun güvertesine çıkarak izlemeye başlamışlardı. İzleyenlerin sayıları giderek artıyordu. Arkadaşım. birlikte gecelediğimiz kayığın içersine çıkarak güverte de bulunanları sevinç gözyaşları ile duygularını izlemeye başladık.

Bir süre sonra İstanbul Boğazının Karadeniz'e açılan bölümünü hem Anadolu, hem de Trakya parçası yamaçlarında bulunan binaları ve yurdumuzun güzelliklerini izliyorduk. Kız Kulesi yanından geçerken kule ile ilgili anlatımları da can kulağı ile dinlemeyi ihmal etmemiştik. O zaman Tuzla'nın bir limanı yoktu. Vapur uzakta konaklamıştı; bugünkü gibi rıhtıma yanaşmamıştı. Türkiye'de ilk geceyi böylece karadan uzakta Ankara Vapurun da geçirmiştik.

Vapurdan önce insanlar, eşyaları ve son olarak da hayvanlar indirilmişti. Karaya büyük motorlu kayıklarla taşındık. Motor boğazın sularında yüzerken annem bir avuç suyu alarak yudumlamıştı. Tuzlu suyu neden o dakikalarda içmişti o davranışına bir anlam veremedim doğrusu. Tuzla da göçmenlerin konaklamaları için yapılan barakaları ve müştemilatını unutmam mümkün değil. Uzun bir yolculuk sayılmasa da iyiden iyiye yorulmuştuk. Kısaca Ağustosun sıcağında terlemiştik.

Bize yeni giysiler verdiler ve hazırlanmış duşa kabinlerde güzelce yıkandık. Duşa kabini ilk kez orada gördüm. Mutfakta çok güzel yemeklerin piştiğini burnumuza gelen kokulardan sezinliyorduk. Temiz giysilerimi çok beğenmiştim. Onları gözüm gibi koruyarak tertemiz tuttuğumu biliyorum.

Bir vapur dolusu insan birkaç barakada kurulan tek kat kısa ranzalar üzerinde topluca kalıyorduk. Bugünkü gibi her aile için ayrı bir çadırımız olmamıştı. Barakada tavana asılan birkaç gemici feneri insanların birbirini görme olanağı sağlıyordu. Uyuyanlar, yan gelip yatanlar, ağlaşan çocuklar, ranzaların arasında gecenin ilerleyen saatinde koşuşan çocuklar ve biz. İnsanlar, eşyalar ve hayvanlar karaya çıkarıldıktan birkaç gün sonra tren yolculuğumuz başladı. Katarın büyük bölümünü oluşturan vagonlarda oturmak için kanepe, koltuk, tuvalet yoktu. Trenle yolculuğumuzu unutmam mümkün değil. Kara vagon içersinde insanlar hep ayakta. İhtiyarlar çoğu kez genç aile bireylerinin dizlerine başlarını koyarak dinlenebiliyorlar. Akşam saatlerinde başlayan tren yolculuğumuz birkaç gün sürdü. Lokomotifin istasyonlara girip çıkarken çaldığı düdüğü unutulacak cinsinden değil. Tuzla da başlayan tren yolculuğu Amasya'da son buldu. Günün varlıkları ile akşam saatlerinde Mecitözü ilçesine geldik. Bir gaz deposunda geceledik. Bize kumanya verdiler. Deponun ortasında yine bir gemici feneri ile aydınlanıyorduk. Sabah olduğunda birkaç kağının depo önündeki boşlukta yer aldığını gördüm. Araba yoktu kağın denilen taşıt vardı. İki koca tekerlek üzerine konulan birkaç tahta parçası üzerine eşyalarımız yerleştirildi. O yıllarda ilçenin nüfusça kalabalık bir köyü olan Çıkırık a

gidecektik. İhtiyarlar kağına bindirildi, gençler ve yürüyebilen çocuklar yaya olarak kağı konvoyunu izliyorduk. Mecitözü ile Çıkık arasında ki yol güzergâhında tam zirvede şırıl, şırıl akan suyun bulunduğu yöreye BELPINAR deniyordu. Burayı da unutmadım. Yaklaşık bir saat burada konakladık. Kumanyalarımızı serin su iye ıslatarak midemize indirdik. Kağı ile bizi köyüne götürecek olan sürücü beline sardığı bir bez parçası içersindeki yufka dürümünü orada çimenler üzerine açarak çok tatlı bir biçimde tüketmişti. Yanındaki çam bardaktan ara sıra da su içen sürücü hayvanlarını da sulamayı ihmal etmemişti. Kağı sürücümüzün üzerindeki giysileri de unutmam mümkün değil. Kurtuluş Savaşından çıkan bir ulusun birkaç bireyi idi bizi taşıyan insanlar. Olanakları o kadardı. Pantolon değil bir pijama denebilirdi uzun don giysilerine. Beyaz bir dokumadın oluşan giysinin çokça kirlendiği gözden kaçmıyordu. Sabunun pek kırsal alana ulaşamadığı o günleri bir anımsarsak, deterjan olarak insanlar kil denen toprağı giysi temizliğinde kullanıyorlardı. Hatta bu sabun görevini üslenen kili kazmak için hayatını kaybedenler bile vardı.

Akşam saatlerinde Çıkık a ulaştı konvoyumuz. Kağnıların çıkardığı güzel sesler bir başka orkestra idi sanki. Çocuklar konvoyu köy kenarında karşıladılar. Bize bakıyorlardı. Bizimde onlar gibi bir insan olduğumuzu görünce çok sevinmişler, çocuklarla çocuklar hemen kaynaşmışlardı. Çok kısa sürede yeni arkadaş edinmemiz beni çok sevindirmişti. Bir süre medrese görevi yapan birkaç gözden oluşan binanın içersine kağnılarda ki eşyalarımız taşınmıştı. Kadınlar gelenlere verilmek üzere yufka toplamışlar, bir bölümünü de ıslatarak yenmeye adeta hazırlamışlardı. Yaşlı birkaç annenin yufkanın nasıl ıslanacağı ve yenebileceği konusunda göçmen kadınları bilgilendirdiği bugünkü gibi gözümün önünde!

Göçmen kafilesinin karşılanışını kelimelerle anlatmak çok zor! Kurtuluş Savaşından çıkalı çok az bir zaman geçmiş olmasına rağmen insanların Avrupa'dan gelen göçmenlere gösterdiği sıcak ilgi unutulacak bir yaşam biçimi değildir. Birkaç gün sonra bizim için bulunan ev aile bireylerinin ve komşuların yardımları ile onarıldı. Artık yeni evimizde idik! Bize o günkü olanaklarla sunulan hizmeti unutamam!

Okullar açılmıştı babam kaydımı yaptırdı. Ben bir yıl kadar Avrupa da okula devam etmişim. Çat pat yazabiliyordum. Öğretmenler yeterli görmedikleri için kaydımı birinci sınıfa yaptılar. O dönemde şimdiki gibi güzel okul çantaları yoktu, annem bana bir bez parçasından defterimi, kalemimi alacak kadar bir çanta dikmişti. Bazı arkadaşlarımın mısır

sapından örülmüş çantalı vardı. Saplar çeşitli boyalarla boyanmıştı. Onlara imreniyordum. Benimde olmasını istiyordum.

Okulumuzda bir müdür beşte sınıf öğretmeni vardı. O yıllar da müdürlere başöğretmen deniyordu. Harf Devrimi yapılabildi on yıl olmuştu. Okur-yazar sayısı yok denecek kadardı. Askere gidenler okur-yazar olarak terhis oluyorlardı. Ağabeyim ile ablam Avrupa’da dört yıl öğrenim görmüşlerdi. Orada Türkçe, Arapça ve Bulgarca öğrenmek zorunluydu. Öğretmenlerin maaşlarını öğrenci velileri karşılıyordu. Öğretmenlerden birisi bizim eve yakın bir yerde oturuyordu. Bir çocuğu vardı. Bir gün anneme “öğretmenimin kızının elleri tombul, tombul benimkiler neden kuru” dediğimi, annemin onunla benim aynı besinleri alamayıp bir sonucu olduğunu söylediğini bugün ki gibi anımsıyorum.

İkinci Dünya Savaşı başlamıştı. Ağabeyim ben son sınıfta iken askere gitmişti. Marmara bölgesinde vatani görevini yapıyordu. Ondan altı ay sonra bende Kastamonu Gököy Enstitüsü ne giderek orta öğrenime başladım. Üç yıl sonra Samsun- Lâdik Akpınar Köy Enstitüsü ne nakil oldum. Ağabeyimden altı ay sonra okulu bitirerek eve döndüm. Ayrılık beş yıl sürmüştü ufacak bir çocukken bir delikanlı olmuşum. Beni tanıyamadılar. Ailemin kaldığı köye öğretmen olmuşum.

Babam beni hep umutlarla beslemiştir. O tavrı için onu hiç kınamadım. Bana oğlum ikinci sınıfa geç sana bir masa yaptıracam derdi. Sınıfları bitirdikten sonra hani baba bana masa diye takıldım.”Oğlum sana masayı devlet verdi.” Dedi. İlkokul son sınıf okuma kitabı son sayfalarında unutmadığı üç şiiri bir süre internette bile aradım ancak geçtiğimiz günlerde ulaşamadığıma ulaştım diyebilirim. Bu satırları sizlere ulaştırmamda ana tema şu. Bu üç şiir Kurtuluş Savaşı sonrasında şairlerimizden Yusuf Ziya Ortaç tarafından kaleme alınmıştı.

Şairimiz yazarken yaşamış, okurlarını yaşatmıştı. İstiklal Savaşında, Akdeniz’e ve Lozan’dan bugüne adındaki şiirlerin ilkokul kitaplarından neden silindiğini geçte olsa anlamış bulunuyorum. Umarım benim yorumuma sizlerde katılacaksınız. “Lozan’dan Bugüne” adlı şiirin ilk sekiz satırını sizlere sunuyorum,

LOZAN DAN BUGÜNE:

Kılıçlar girdi kına kalem çıktı kından
Müjdeler bekliyorduk bu ikinci akından.
Eski yöney değişmiş yeni yöney Lozan’dı
Ankara’nın gür sesi ta oraya uzandı.

Meydan boğazlaşması başladı aynı hızla

Süngünün yaptığını yapıyorduk ağızla.
Dün kılıç tutan el bugün kalem tutan eldi,
Kalemimi İzmir de kılıçla yontup geldi.

Lozan Antlaşmasına katılan Avrupalılar şiirin sekizinci satırına çok içerlemiş olmalılar ki dolaylı girişimlerle şiir yıllar sonra kitabın sayfalarından uzaklaştırılmıştır. Avrupa Birliğine girebilmek için yıllarca uğraşmaktayız. Ancak onlar bizi kabul etmemek için akla hayale gelmeyen nedenlerle kapıları kapatmaktadırlar. Avrupa da iken arkadaşlarımdan duyduğum sözleri sizlere aktarmak isterim. O dönemde Cumhuriyetin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk sağdır. Sofya Ateşe si iken tanıdıkları Mustafa Kemal'in ülkesinde yaşayanların Avrupalı olacaklarını biliyorlar ve çocuklarının kulaklarına fısıldıyorlardı.

Umarım yazımın başlığında kullanılan kelimeleri sizlerde benim gibi değerlendirirsiniz. Beni okuduğunuz için teşekkür eder saygılarımı sunarım.

Sakin KARAKAŞ

BALLY BAĞIMLISI ÇOCUKLAR

Geçtiğimiz yıl Osmancık'ı ziyaret eden gazeteci arkadaşlarımız Osmancık'ta Bally bağımlısı çocuklarla ilgili bir köşe yazısı hazırladığında feryat etmiştik. Çorum'un parlayan yıldızı Osmancık'la ilgili olumsuzluğu kabullenemeyişimiz bu cennet vatan köşesine olan sevdamızdandır.

Bally gerçeğini biz Osmancıklılardan önce tespit eden bu gazeteci arkadaşımızı aslında kutlamak gerekir. Öyle ya güneşi balçıkla sıvamak yerine önlem olarak daha çağdaş bir tavır sergilemek gerekir.

Bu bağlamda ülkemizin hemen her köşesinde olduğu gibi Osmancık'ta da tiner ya da bally bağımlısı çocukların var olduğu bir gerçek.

Sene başında ilçede bulunan bütün ilköğretim okulu ve lise müdürlerinin katıldığı bir toplantıda ilçe emniyet müdürlüğü yetkililerinin özverili ve iyi niyetli çalışmalarına şahit oldum.

Bazı okul müdürleri konuyu önemseyerek yapmış oldukları tespitleri emniyet yetkileri ile paylaştılar. Notlar alındı önlemler tartışıldı.

İlçe merkezindeki mezbelelik yerler ve metruk binalar takip altına alındı. Orada özellikle bally satışlarının kontrol edilmesini, esnaf odasının da girişimleriyle ilçenin ihtiyacı olan bally miktarının belirlenmesini, satışların giriş ve çıkış envanterinin tutulmasını, konu ile ilgili yasal boşluk varsa acilen yasa çıkarılmasını, bally ve tiner satışlarının vesikaya ve kimliğe bağlanmasını anlatmaya çalıştım.

Konunun bir başka boyutu ise kırtasiyelerde satılan solvent içerikli yapıştırıcılardır. Piyasada bol miktarda solvent içerikli yapıştırıcı imal bulunmaktadır. Bu yapıştırıcıların önemli bir kısmı Uzakdoğu menşeli ithal yapıştırıcılardır ki maalesef gümrüklerden kontrolsüzce yurdumuza sokulmakta ve dağıtımı yapılmaktadır.

Bizler işimizi düzgün yapalım derken eğitimin önemli bir parçası olan kırtasiyeler vasıtası ile çocuklarımız zehirlenmektedir. Standartlara

uygun olmayan solvent içerikli yapıştırıcıların çocuklarımızla buluşturulmasında yegane amaç imalat ya da ithalatçıların rant sağlama arzusudur.

Ne acıdır ki en çok yapıştırıcı kullanılan dersler olan görsel sanatlar ve teknoloji tasarım ders öğretmenlerinin önemli bir kısmı da bu bilinçten yoksundur. Konu ile ilgili acil önlemleri sıralamak gerekirse Tiner ve Balyy kullanımını ve tüketimi ile ilgili ivedi bir yasal düzenlemeye gerek vardır.

İlgili öğretmenler, yöneticiler, emniyet mensupları, kırtasiyeciler ve doktorlar konu ile ilgili hizmet içi eğitimden geçirilmelidir. Bölgedeki metruk binalar ve alanlar kontrol altına alınmalı ve gerekli aydınlatmalar yapılmalıdır.

Mustafa TURAN

KUTSAL TOPRAKLARDAKİ ATMOSFER

Bugüne kadar bir çok ülke ziyaret ettik. Ancak Kutsal Toprakları ziyaret, insanın ruh dünyasında daha farklı bir manevi atmosfer oluşturuyor. Mesela, ilk Medine seyahatimizin o günkü atmosferinin kısa bir bölümünü bugün sizlerle paylaşmak isterim.

Bâbü's-Selam'dan içeri girerken kalbimiz adeta yerinden çıkacakmışcasına güm güm atıyor. Heyecan dorukta. Zira biraz sonra, bir ömür boyu ayağının tozuna yüzümüzü sürmeyi canımıza minnet bildiğimiz, uğruna her şeyi göze aldığımız, hicranıyla yandığımız, hasretine göz yaşı döktüğümüz o Sevgililer Sevgilisi ve Âlemlerin Efendisi'nin huzuruna çıkacağız. Böyle bir mana atmosferinde insan nasıl olur da heyecanlanmaz? Mescid-i Saâdet'te 24 saat boyunca yoğun bir insan sirkülasyonu yaşanıyor.

Binlerce insan aynı heyecan ve coşku içinde Rasûlüllah'a koşuyor. Feryat edenler, ağlayıp gözyaşı dökenler, “Essalâtü vessselâmü aleykeyâ Rasûlallah” diye ihtiramda bulunanlar ve meraklı bakışlarla Ravza'ya doğru ilerleyen yoğun insan seline biz de katılıyoruz. Peygamber Mescidine girer girmez buram buram öyle lâhuti bir kokuyla karşılaşıyoruz ki, yok dünyada bir benzeri. İnsanı tepeden tırnağa etkileyen manevi bir atmosferi hücre hücre duyuyorsunuz bütün varlığınıza. Zaten gül ile sembolleştirilmiş Allah Rasülü. Lâkin yeryüzündeki bütün gülleri toplasanız, toplamının kokusundan daha farklı ve güzel bir koku var Mescid-i Nebevi'de. Oraya “Cennet Bahçesi” dendiğine göre, insanı mesteden kokunun ne kokusu olduğunu anlamak da güç olmuyor.

Aslında Peygamber şehri denen “Medinetü'n- Nebi” baştanbaşa sanki bir gülistan. Yer yer de o koku hissediliyor. İnsanları ise olabildiğince munis ve mütevazi. Veliler Allah Rasülü'nün beş vakit

cemaat arasında olduğunu söylüyorlar. Allah Rasülü'nün içinde olduğu bir mekânda insan mutlu, huzurlu ve bahtiyar olmaz mı? Hem öyle bir haz ki, öyle bir huzur ki, izah etmekten varestes oluyor insan. O keyfiyet, ancak yaşanarak hissedilebilir. İşte tam bu noktadayım şimdi . Güneşi gören kar misâli, zihnimden yüreciğime kadar sanki ben benden geçip erir gibiyim. Alabora tüm duygularım. Sırl sıklamım tepeden tırnağa. Acep bu ne hal? Yoksa rüyada mıyım? Çağlar kulvarında ve zaman tüneline gider gibiyim.

Bu hal, cezbe benzer bir haldi? Biliyordum ki bastığım yer, vahyin en çok geldiği bir mahaldi. Birçok mucize burada gerçekleşmişti. Sular, O güzeller güzelinin beş parmağından bu iklimde çağlamıştı.

Bilal bu mescitte okumuştı o yanık ezanlarını. Rasüüllah işte şu mihrapta kıldırmıştı namazlarını. İşte şuracıktaki mimberde irat etmişti Cuma ve Bayram hutbelerini. Şu kubbenin, şu mimberin şu mihrabın, şu zeminin, şu direğin bir dili olsa da konuşsalar görüp şahit olduklarını.

Ebû Hanife, kırk defa Beytullah'ı tavaf etmiş, , kırk defa Peygamber Efendimizin mescidinde onun huzurunda elpençe divan durmuştur. Ama kırk defasında da çadırını bir kilometre öteye kurmuştur. Ne büyük bir adab duygusu değil mi? “Niçin Medine-i Münevvere’de ikamet etmiyorsunuz?” diye sorulunca, büyük İmam şu manidar cevabı veriyordu: “Medine’de oturup, içimde Küfe’nin aşkını taşımaktansa, Küfe’de durup Medine’yi arzulamayı yeğlerim. Çoluk cocuğumu, Evlad-u iyâlimi hatırlarım belki . Kalbime itimad edemedim.”

Medine’de olduğu sürece, edebinden ayaklarını uzatıp yatmamıştı. İmam-ı Şafii de, atına hiç binmemiştir o iklimde. Kafkas kartalı Şeyh Şamil, Medine’ye ulaştığında, Ravza’ya yüz metre kala atından iniyor ve o büyük huzura, attığı her adımda iki rekat namaz kılarak varıyordu. Ömrünün geri kalan kısmını Mescid-i Nebevi’nin hizmetçiliğine adıyor ve vefat edince de Cennetü’l Bâki’ye gömülüyordu.

Necip Fazıl,” Hac Hatıraları” adlı eserinde Peygamber’in huzuruna varışını şöyle anlatıyor: “Cidde’nin çelik bir levha gibi düz ve parlak hava alanına, bir nar-ı Beyza-beyaz ateş- müstevisine (düzlüğüne) ayak basarcasına sağ ayağımı kondurdum.Ne demek?

Peygamber ikliminin kapı eşiğine ayak atıyordum ve bütün melekelerim yerinde olduğu halde kendimde değildim.” Dağlar, tepeler ve kayalar, bana Peygamber ikliminden mahrem manalar fısıldıyor ve içimi haşyetle dolduruyordu.

Ey insanlık ehramının zirve taşı! Seni kelimelere ısmarlamak, durgun suda mehtabı balık kepçesiyle yakalamaya davranmak gibidir.

İçimde bu manalardan bir çağlayan, mukaddes ravzayı halkalayıcı parlak, sarı parmaklığın bir buçuk m. Yakınında, yine içimden çılgılığı basmaktayım: Essalâmü aleyke yâ Rasûlallah!

Burada, bu Arş ve Kürsüden faziletli yerde, toprak altında, yüzü Kâbe istikametinde, hayy(diri) olarak her şeyi ve beni seyrettiğini bildiğim Allah'ın Sevgilisi ve benim aşk sermayemin topyekun sahibi yatıyordu. Bana öyle geldi ki, o kalabalık içinde, bomboş bir düzlükteyim...Ne eşya, ne insan... O,yere uzanmış, sağ elini sağ yanağına dayamış, beyaz aydınlığa “sön” emrini veren siyah aydınlık gözleri ve bir hayal edilemez güzelliğiyle bana bakıyor.

Çıldırarak gibi oldum; fakat kimse gözlerimden boşanan soğuk yaşlardan başka bir şey göremedi. İçimden yalvarıyordum:

Peygamberim, Peygamberim, yüzü-suyu hürmetine hayat kazandığım Sevgili Peygamberim!..Seni seven Allah'tan iste: Bana ve müminlere sıhhat ve kuvvet versin!...Kıyamet gününe kadar bâki dininin zaferini, ya da zafere doğru yol buluşunu dünya gözüyle görmeden ruhumu kabzetmesin. Duamız bu; bunu istiyor ve bu duanın kabulü için muazzam ruhaniyetine yapışıyoruz! Dile Allah'tan, sana “sen olmasaydın, âlemleri yaratmazdım” diyen Allah'tan dile!

(Halifelerin huzurlarında da) ben yine içimden çırpındım, yırtındım, kavruldum; ve can çekişen bir insan tonuyla: Essalâmü aleyke yâ Halifeti Rasûlüllah! Diye inledim durdum.

Girdiğimiz kapıya (Cebrail kapısı) geldik. Ayakkabılarımızı nasıl bulup, nasıl giyebildiğimizi, nasıl yürüyebilip, nasıl istikamet tutabildiğimizi bilmeden otelimizin maroken koltuklarına çöktük. Gece...Medine'nin semasında, içinde yıldızları öğüten bir huniden boşalırcasına bir nuranilik...

Necip Fazıl!.. Meğer bu günü görmek için dünyaya gelmişsin!..Secdeye kapan ve hamdet!..”

İşte Üstad Necip Fazıl'ın mana yüklü bu duyguları yakalayıp, o büyük huzura böyle varmak gerekiyor. Ben o huzurda öyle samimi Cenab-ı Hak ve Peygamber âşıkları gördüm ki, gözlerinden akan billur taneleri yanaklarından süzülüp elbiselerini yıkamış vaziyette, âdeta ceryana tutulmuşcasına tir tir titriyor ve ellerini açmış dua ediyorlardı. Duaların kabul olacağını da biliyorlardı. Açıp ellerini Allah'a, gözyaşı döküp ağlıyorlardı. “Ya Rab! Sen affedicisin. Affetmeyi seversin. Bizi de affet” diyorlardı. Çoğu kere, kendi mana atmosferime nokta koyup,

onların dualarına âmin dedim. “Senin aşkına yanan şu gönül sahibini affettiğin gibi, beni de affet Ya Rabbelâlemin” dedim.İslâhı ve hidâyeti mümkün değilse şayet, cezasını ve belâsını ver Filistin’deki, Keşmir’deki, Çeçenistan’daki, Doğu Türkistan’daki, Irak ve Afganistan’daki ve bütün dünyadaki inananlara zulmeden zâlimin” dedim..“Âcizim, günahkârım ve fakat peşimânım ya Rab!. Mahcubiyetimden dilimle ifade edemesem de , Sen her şeye vâkıfsın ve her şeye kâdîrsin. Okuyuver duygularını, şu perişan pür melal hâlimin dedim.

Tarihi olaylar geçit yapıyor hafızamda bir bir. Gönlümde kasırgalar var, dilimde tekbir. Düşündüklerimi döksem yazıya, ne satırlara sığar, ne sayfalara, ne de cilt cilt kitaplara...Bugün bu kadarıyla iktifa edelim. Şu naatımızla birlikte kalın sağlıcakla.

YA MUHAMMED DİYE DİYE

Sular gibi çağlıyorum,
Ya Muhammed diye diye
Hasretine ağlıyorum,
Ya MUHAMMED diye diye.

Hak mizanını koyunca,
Ümmetim sesin duyunca,
Koştum bir ömür boyunca,
Ya MUHAMMED diye diye.

Kalem olsaydım elinde,
Kelam olsaydım dilinde,
Yüzem ümmetin gölünde
Ya MUHAMMED diye diye.

Hakka davet şu ezanda,
İşim yok şüphede zan’da,
Hesabım versem mizanda,
Ya MUHAMMED diye diye.

Vazgeçtim dünya süsünden,
Ayrılmam Hak ölçüsünden,
Koşsam sırat köprüsünden,
Ya MUHAMMED diye diye.

Her kul bilir kemâlini,
Mahşerde yüce halini,
Seyretsem gül cemalini,
Ya MUHAMMED diye diye.

Lügattan dert siliyorum,
Derman sende biliyorum,
Şefaatin diliyorum,
YA MUHAMMED DİYE DİYE.

Atilla ALPAY

ÇORUM'UN KİRLİLİKLERİ....

Şehrimizde "çevrecilik" deyince aklımıza ya belirli gün ve aylarda yapılan çam dikimleri ve hatıra ormanları gelmekte veya da baca gazları ile ithal kömürlerin fiyatı ile atmosfer kirliliği hatırlanmaktadır.

Vilayetin çevre ile ilgili kurumları da sadece hava kirliliği ile ilgilemekte; basılan dergi ve süreli yayınlarda da sadece yeşil çevrecilik özlemi dile getirilmekte, yazarların akademik tezleri aktarılmakta ve Çorum' un elde kalmış son bir avuç piknik alanlarının resimleri yayınlanmaktadır.

Yerel basının ise çağırılan haberlere gitmekten öte "kendiliğinden aklettiği hiçbir önerisi, çözümü veya cesaretle üzerine gittiği bir tespiti "yoktur.

İki yıl önce tüp gaz taşıyan lpg'li otomobil sayısı ticari araçlarda iki bin kadar iken bu gün bu sayının ne olduğunu ve sokaktaki vatandaşa ne zarar verdiğini kimse araştırmamaktadır. Cadde kenarında bulunan zehirli gaz ölçüm araçları ise yaz günlerindeki atmosferdeki egzoz gazının miktarını ölçmemekte; ölçüyorsa da nasıl tedbirler alındığını kimse bilmemektedir.

Bu otomobillerin gizli karbon monoksit zehirlenmesine "dur!" diyebilecek cesaretle ne bir hukuk; ne de bir tıp adamı çıkabilmiştir. Evlerde şofbenlere baca önerenler bu zehirli atık için hiçbir şey söylememektedirler. Benzine göre tasarlanmış motorlar bu gazı tam yakmamakta ve hele kış aylarında bu şehrin insanlarını yavaş yavaş öldürmektedirler. Her sene yapılan egzoz ölçümlerinde de motorlar benzine çevrilerek gidilmekte, kimse bu yürüyen zehirli gaz bombalarının hatırını sormamaktadır. Ama her köşede bir gaz dolum tesisi veya arabaları " çevirecek" tamirci bulunmaktadır. Bu işten çok da iyi para kazanılmaktadır ama halkın sağlığını düşünen kimse yoktur.

Zehirli gazların içindeki en sinsi olanı kokusuz karbon monoksittir. Kandaki hemoglobine yapışarak karboksi hemoglobin denilen müthiş bir zehirlenme yapar. Bunu oksijen çadırı ve maskesi ile de kimse önleyemez. Yapılacak hareket derhal kan değiştirilmesidir. Yüz elli bin

kişinin kanını kimse değiştiremeyecektir ama gizli gizli hastalanarak vefat edenler için ulu mezarda mutlaka bir yer bulunacaktır.

Bu kentin baş ucundaki çimento fabrikası birazda Fransızlar para kazansın diyerek hâlâ kaldırılamamıştır. (oraya " filtre takılmıştır , zararı olmaz" söylentilerine inananları her sabah namazı vakti su deposu çamlığına duman deşarjını seyreylemeye çağırıyor ve yanlarında da gaz maskelerini de getirmeye davet ediyoruz.)

Ayakucumuzdaki belediyenin asfalt şantiyesi ile küçük ve büyük sanayilerin, şeker fabrikasının bacaları da arada bir bu kirletmeye katılmakta, kentin kanalizasyonu ile et kesim-eski salyangoz fabrikasının- tesislerinin, kimyasal maddelerin ve hele hele tıbbi atıkların nereye gittiğini, 125 tavuk çiftliğinin ayak ve atıklarının gömülü olduğu arazilerde asit yağmurları ile birleşerek yeraltı sularına karışıp karışmadığını da kimse sormamaktadır. Bölgede köy, ilçe ve illerin atık suları, lağımaları ve kanalizasyonlarının tam olarak kimyasal, fiziksel ve biyolojik olarak arıtıldığını, tabiata temiz su olarak salındığını kimse söyleyememektedir. Hele hele denetimsiz su sondajları yeraltındaki kil tabakalarını delik deşik etmiş ve kirli ve temiz sular birbirine karışmış, milletin ortak malı olan yeraltı su şebekeleri de böylece "halledilmiş" bulunmaktadır.

Bütün bunların yanında hacmi gittikçe büyüyen ve korkunçlaşan dev bir canavar niteliğindeki Çorum Çöplüğü de hemen her gün metan gazı patlamaları ile gelecekteki en büyük çevre felaketini adeta "haber" vermektedir. Hele bu çöplüğün altında biriken kirli suların oluşturduğu "çökek gölü" nün kokusu dört km. öteden bile duyulmakta ve çöplüğün sürekli yanan dumanları uzaydan bile görünmektedir. En yakın yerleşim birimlerinden Toki konutlarında oturanlar daha kaldırım ve pazaryeri şikâyetlerini aşamadıklarından yakında kendilerini yiyecek olan bu büyük çevre felaketini henüz fark edememişlerdir. Atmosfer kirliliği, yer altı suları kirliliği, mikrobik kirlilik ve koku kirliliği gibi birçok "hasleti" bünyesinde barındıran çöplüğümüz hakkında kimsenin henüz bir fikri yoktur.

Bu kirliliklerin haricinde birde görünmeyen kirlilikler vardır. Bizce en tehlikelisi de bu tür kirliliklerdir.

Cep telefonlarının baz istasyonu veya röleleri denilen şiddetli elektromanyetik dalga üreteçleri gittikçe şehrimizin içlerine yerleştirilmekte,yüksek direk kullanma mecburiyeti olduğu ve insanlardan uzakta kurulmaları gerekliliği dururken ilimizde de evlerin duvarlarına monte edilmekte; insan sağlığı hiçe sayılmaktadır. Kalp pili

veya kapakçığı olan hastaların, metal bacak veya organ protezi taşıyan insanların bulunup bulunmadığına bakılmadan, küçük çocuklar hesaplanmadan yerleştirilen bu rasgele antenler için TB TAK tebliğ üstüne tebliğ yayınlamakta ama kimse kaale almamakadır. Telsiz ve linksiz radyo vericileri, sayıları gittikçe artan cep telefonları ile atmosfer kirlilikleri ile hava su ve ışık kirliliğı Çorumluyu fizyolojik ve tıbbi olarak yaralamakta tabelalardaki yabancı kelimelerle meydana getirilen başka kirlilikler ise de konuşma lisanımızdaki hastalıklara eklenerek bir "kültür kirliliğı " oluşturmaktadır.

İnsanlarımızın okuma merakı gitmiş yerine televizyon seyretme hastalığı gelmiştir. Geleneksel ve helal kazanç peşinde koşan Türk insanının hassas yapısının yerini de duyarsızlaşma, bencilik ve lüks tüketim ile rantiyecilik hastalıkları aldığı için bu gizli rehasızlıklarda sinsice ilerlemektedir. Hele hele ülkemizin önde gelen sektörlerinden fuhuş sektörü de alabildiğince yükselmiş ve bu aziz şehir artık " kerhanesi-genelevi- ile meşhur bir kent olup çıkmıştır. Konuşmaya ve yazmaya utandığımız bu hastalık ise kazanç sahipleri vergi rekormeni yapacak kadar revaçtadır.

İstanbul'un fethine giden sahabe ordularının nal seslerinin yankılandığı ve Anadoluyu Türkleştiren Alparslan' ın askerlerinin otağ kurduğu Çorum ovası, böylesine fuhuş yuvalarını bünyesinde bulundurmakla bir talihsilik yaşamakta ve buranın müdavimi olan insanlarımız da başka bir boyutta kirlilik yaşamakta veya taşımaktadırlar.

Bütün bunlara sebebiyet veren esas kirliliğimiz ise "ahlak kirliliğı" olup ; buna çare bulunmadan hiçbir kirliliğe çare bulunacağı kanaatinde de

Hüseyin Hüsnü GÜREL

**TBMM DİLEKÇE KOMİSYONU BAŞKANLIĞI'NA
ANKARA GEÇEN SAYIDAN DEVAM**

1045 Erzincan depreminde gökte muazzam miktarda doğalgazın alev ile yanması ile güneş ile ayın rengi kan rengine boyanmıştır

1939 Depremi olduğu esnada her yer 80-100 Cm donmuş karlar ile kaplı bulunuyordu. Bu depremde yeraltı deprem hareketleri başlamadan kısa süre önce; yeraltından muazzam patlama ve uğultulu gürültülü sesler işitilmiş ve karanlık gecede etraf nur gibi ışıklanmıştır. Bu depremde çorapsız, ayakkabısız, yalınayak ve çıplak halde; çok soğuk havada karların üstünde yürünmüştür. Bu depremde 6-8 saat sonra hava çok ısındığından ve karlar eridiğinden; soba yakılmadan mahruti çadırda depremin ilk gecesi geçirilmiştir. Bu depremde hava çok ısındığından depremin 3. ve 4. gününden itibaren ölümler kokmaya başlamıştır. Bu depremde Erzincan ovasının güneyindeki Sultan Seydi mevki civarından çıkan alevler günlerce göklere fıskırmıştır.

1983 Erzincan depreminde deprem başlamadan önce yeraltından patlama ve uğultulu gürültülü sesle işitilmiş; bazı yerlerden ve özellikle Kırklar tepesinden çıkan alevler göklere fıskırmış; etraf nur gibi ışıklanmış; atmosfer sis bulutu ile kaplanmış; gökyüzü kızıl renge bürünmüş; hava çok ısınmıştır. Bu depremde kar olmadığı için kar erimesi olmamıştır. Bu depremde Erzincan ovasından çıkan katran gibi petrol maddesi Fırat nehrinden günlerce akıp gitmiştir. 1992 Erzincan depreminde bazı yerlerden alevler göklere yükselmiş; etraf nur gibi ışıklanmış gökyüzü saatlerce ve günlerce kızıl renge bürünmüş; bazı yerlerden alevler ve Karakaya köyü civarında büyük alev topu göklere fıskırmıştır

Bu depremde bulutların çok üstünde doğalgazın alevle yanması ile Erzincan ovasındaki çok soğuk hava ısınmış; hava çok ısındığından sabaha karşı paltolar çıkarılmış ve ovadaki karlar erimiştir. Erzincan ovasında trilyonlarca m³ çok soğuk havayı ısıtan ve ovadaki karları eriten doğalgaz miktarını hesaplamak mümkündür. Bu hesap

yapıldığında; her deprem gecesi Erzincan ovasında Ülkemizin yıllık doğalgaz ihtiyacı olan 20 milyar m³ doğalgazdan kat kat fazla doğalgaz yandığı anlaşılmaktadır.

Erzincan ovasında bulutların üstünde milyarlarca soba yakılsa; bu ovadaki karların eriyemeyeceği düşünülürse; her deprem gecesi Erzincan ovasında gökte muazzam miktarda doğalgaz yandığı kabaca hesaplamak mümkündür.

Depremlerde Melekler ve Huriler Erzincan ovasındaki trilyonlarca m³ çok soğuk havayı ısıtmamakta ve ovadaki donmuş karları eritmemektedir.

Sözü geçtiği gibi Erzincan ovasındaki çok zengin doğalgaz yatağı ile Ülkemizin ve Erzincan'ın kaderi değişecek; Ülkemizin bütün doğalgaz ihtiyacı fazlası ile karşılanacak; fazla doğalgaz harice ihraç edilecek; Ülkemiz doğalgaz bakımından dışa bağımlılıktan kurtulacak; Mersin Akkuyu da ve Sinop da nükleer enerji santral inşasından ve vazgeçilecek; doğalgaz ve elektrik fiyatları çok ucuzlayacak ve yüz binlerce insana iş imkanı sağlanacaktır.

Doğa Erzincan ovasında çok zengin doğalgaz yatağı varlığını açık ve belirgin şekilde ortaya koymaktadır. Bu doğalgaz yatağını Allah'tan başka hiçbir kimse yok edemeyecektir.

Doğa tarafından çok açık ve belirgin şekilde ortaya konulmuş olan Erzincan ovasındaki bu doğalgaz yatağı varlığı T.P.A.O. Genel Müdürlüğünce ve TÜBİTAK Başkanlığınca kabul edilmemektedir. Akıllı ve yetenekli petrol ve doğalgaz konularında uzman teknik elemanlar Erzincan depremlerini yaşamış olan sokaktan geçen hamal efendileri dahil binlerce ve on binlerce görgü tanığı ile görüştükleri ve gerekli soruşturmalar ile gerekli araştırmalar yapıldığı takdirde; Erzincan ovasındaki çok zengin doğalgaz yatağı varlığı kabul edilecektir.

İsa KAYACAN

AZERBAYCAN'IN MİLLÎ ŞAİRİ AHMET CEVAT

Türk dünyasının büyük şairlerinden, Azerbaycan'ın milli şairi Ahmet Cevat Ahundzade hakkında bilgilerimizin fazla olduğunu söyleyemiyoruz. Ahmet Cevat Ahundzade 1918 -1920 yıllarında kurulan Azerbaycan Halk Cumhuriyetinin kurucularındandır. Tokat Şairler ve Yazarlar Derneği Kümbet Dergisinin Nisan-Eylül 2008 aylarına ait 12 nci sayısında yer alan Rahman Salmanlı'nın “Azerbaycan'ın İstiklal Şairi Ahmet Cevat” başlıklı araştırmasından yararlanmak istiyorum. Zaten sayın Salmanlı'da 4 ayrı kaynaktan yararlanarak yazısını, araştırmasını hazırlamış efendim:

Ahmet Cevat ilk Azerbaycan Parlamentosunun üyesi ve sekreteridir. Şair, Azerbaycan'ın dünyaca ünlü bestecisi Üzeyir Hacıbeyov'la yakın dostluk kurmuştur. Azerbaycan'ın devlet marşının sözleri A. Cevat'ın, musikisi Üzeyir Hacıbeyov'undur. Azerbaycan'ın üç renkli bayrağı da onun faaliyetlerinin sonucu ortaya çıkmıştır, çıkarılmıştır.

Ahmet Cevat, şiir-sanat âlemine atıldığı ilk günden itibaren Türk dünyasının en ünlü şairleri arasına girmeyi başarmıştır. O'nun “Çırpınırdın Karadeniz” şiirine Ü. Hacıbeyov musikisiyle bestelemiş ve bu şarkı 75 yıldan beri, Azerbaycan ve Türkiye'nin radyo ve televizyonlarında sürekli seslendirilmektedir.

Atatürk, “Çırpınırdın Karadeniz” şarkısını ilk defa dinlerken, çok duygulanmış, gözleri yaşarmıştır.

Ahmet Cevat 1918 yılında iftihar ve onur duygularıyla Gence'den seslenir:

“Bayrağına hain bakan,
Hain göze ben dikenim.
Vurulursam gölgesinde,
Helal olsun ona kanım.”

07 Aralık 1918 tarihinde Azerbaycan Halk Cumhuriyeti Parlamentosunun açılışı sırasında, binanın çatısına çıkanların kalpleri

vatan aşkıyla çarpıyordu. Gördüklerini mısralara döken A. Cevat yüzünü bayrağa tutarak şöyle diyordu:

“Türkistan yelleri öpüp alnını,
Söylüyor derdini sana, bayrağım,
Üç rengin resmini Kuzgun Denizden,
Armağan yollasın yara, bayrağım.”

Ahmet Cevat'ın bayrağa sarılışıyla, bayrak sıradan bir kumaş olmaktan çıkıyor. Yüceliyor, kutsallaşıyor, canlı bir varlık gibi insanlarla ve şairin kendisiyle konuşuyor:

“Gül renginde bir bayrağın,
Ortasında bir hilal,
Ey, al bayrak, senin rengin,
Söyle neyçin böyle al?”

Ahmet Cevat, ömrünün sonuna kadar Azerbaycan'ın özgürlük mücadelesinin içinde, başında yer alır. Azerbaycan, 28 Nisan 1920 tarihinde Sovyetler tarafından işgal edildiğinde, milli bayrağa hitaben şöyle seslenir:

“Çok ayrı düştüm,
Üç renkli bayraktan,
Ay dostlar, ben yoruldum,
Bu gizli ağlamaktan..”
Savaştaki acılar şairin kalbini incitir:
“Karları boşamış mazlumların kanı
Ölenler çok fakat mezarı hanı?
Ayaklar altında şövketi-şanı
Kalanları görüp feryada geldim”.

Selma GÜRSEL

PİRİNÇ PİLAVI

1 kilo pirinç

1,5 ölçü et suyu veya düz su

İstenildiği kadar tuz

2 yemek kaşığı tereyağı

1 yemek kaşığı sıvı yağ

Pirin ölçü ile ayarlandıktan leğende konularak pirincin üstünü kapatacak kadar sıcak su konulur. Sudan sonra bir yemek kaşığı tuz suya konarak karıştırılır ve yarım saat ıslatılır.

Sonra bir tencereye et suyu veya düz su konulur su kaynarken ıslanan pirinç süzülerek güzelce yıkanır ve kaynayan et suyuna yarım yemek kaşığı tuz konulur ve pilav tane tane olması için iki kaşık sıvı yağ konularak pirinç ilave edilir pirinç karıştırılarak kısık ateşte kapağı kapatılarak pişirilir. Pirinç suyunu çemene kadar pişen pirinç pilav göz göz olur

Tencere ateşten pilava kapağı açarak beyaz kağıt ile kapatılarak alınır dinlenmeye bırakılır. On dakika sonra iki kaşık tereyağı eritilerek tenceredeki kağıt kaldırılır kızdırılan tere yağı ekilir ve pilav karıştırılarak bir iki dakika dinlendirilir ve tabaklara servis yapılır, üzerine istenilirse kara biber ekilir.

Mahmut Selim GÜRSEL

EVLER VE DAĞLAR

Birbirini izleyen vagonlar gibi
Sıra sıra dağlarımız var.
Yaptığımız yapılar neden ovada?
Dağların etekleri barınmaya yarar.
Hiç gördün mü sen eski kavimden
Ovada bulunan bir yapısı var!
Onlar yılların birikimi ile yaşar
Birikimlerden fayda umarlar.
Yapısını dağ eteklerine yapar,
Neden diye düşündük mü?
Deprem, sel ve rüzgâr gerekçesi bunlar.
İşte atalar ondan evini dağda yapar!
15 Kasım 2011 14,30 Çorum

Sevim HARDAL

BU DÜNYADA, BU DÜNYADA

Haram kazanç yememeli
Bu dünyada, bu dünyada!
Ben ne idim dememeli
Bu dünyada, bu dünyada!

Vurduğunu yatırırın,
Beş yıldızda oturursun
Öteye ne götürürsün
Bu dünyada, bu dünyada!

Yaylalarda koyun meleşir
Deryalarda gemin dolaşır
Bir boğaz için çalışır
Bu dünyada, bu dünyada!

Dönerlerde taşın vardır
Uçarlarda kuşun vardır
Tükenmedik aşın vardır
Bu dünyada, bu dünyada!

Sağ demeysin, sol demeysin
Yağsız aş, yavan yemeysin
Gece kondu beğenmeysin
Bu dünyada, bu dünyada!

Kadillaklar, Mercedesler
Güzel kadın, güzel eşler
Bir gün yolların yokuşlar
Bu dünyada, bu dünyada!

Anlarsın aynayı gonyayı
Terk edersin yalan dünyayı
SEVİM der bir metre arsayı
Bu dünyada, bu dünyada! 26,02,2001 Bitlis

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 154 25 Aralık 2011

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL EL YAZMASI ESERLERİN YERLERİNDEN
OYNATILMASI

Üzeyir Lokman ÇAYCI UNUTMAYIN Kİ DÜNYA SİZİN
GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ DEĞİL

Mahmut Selim GÜRSEL ÇORUMLUNUN SAĞLIK İLE OYNANDI!

Mustafa TURAN BİR GÜNEŞİM BİR BABAM BİR DE
TERLİKLERİM

Müslüm TUNABOYLU 24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Mustafa Nevruz SINACI SORUN KİMLİK DEĞİL KİŞİLİK

Selma GÜRSEL DOMATES ÇORBASI

Rıza KOÇAK AHİR YAŞIM

Nihat İNCE ATATÜRK

Mahmut Selim GÜRSEL

EL YAZMASI ESERLERİN YERLERİNDEN OYNATILMASI

El yazması eserlerin her ilin kendi bünyesinde ve bulunduğu rafta kalması gerekli olduğunu düşünüyorum.

Bütün el yazmaların bir merkezde veya başka başka merkezlerde toplanmasının sakıncaları bulunmaktadır.

Bu sakıncaların başında tabii afetler olan “SEL” ve DEPREM” yüzünden el yazmalarının toplanılmış olduğu kütüphane ile beraber bütün toplanmış el yazmalarının da tamamı zarar görme ihtimali vardır.

Yine afet sayılabileceklerin başında olan “YANGIN” ise ana yapısı kağıt olan kitapların yanması ile birlikte ebediyen yok olarak tarih ve kültür hazinesi yok olabilecektir.

Hırsızlık olarak da el yazma eserlerin toplanılan yerden “KIYMETLİ HIRSIZLARINA” açık bir vitrin olacaktır.

El yazması eserlerin yerlerinden kaldırılmasından dolayı olabilecek kayıp ve deformasyonlar:

El yazma eserlerin yerlerinden kaldırılmasından dolayı deformasyona uğrar. Cilt ve Kâğıtlarında bozulmalara sebebiyet verilir.

Kitapların bazılarının “AHAR”LI olması kitap sayfalarının çatlamasına ve harflerin dökülmesine imkân tanır.

El yazma kitapların bazılarının kâğıtları belirli nem ve sıcaklığa alışık olduğundan başka ortamlarda 3 saatten fazla tutulamazlar. Yufka ekmeği gibi kırılır ve dökülürler.

El yazma kitapların bazılarının mürekkep asit ayarı yüksek olduğundan kitap sayfalarında harf yanmaları olur ve harfler kâğıtları delerek yerlerini boş kalmasına ve kitabın dökülerek yok olmasına sebebiyet verir.

El yazması kitapların nem ayarları yıllarca durduğu rafların nem oranına alışık olduğundan başka ortamlarda çürürler.

El yazmaları yerlerinden kaldırılıp götürülürken kitapların “Mıklep” ve Muhafazaları kitapların üst üste konmasından dolayı kırılır ve deforme olurlar.

Bir hatıram:

Hasan Paşa Kütüphanesinde bulunan El Yazması eserler tasnif yapılması için Bakanlık Emri ile TUYOTOK tarafından istendi. O zaman ben Hasan Paşa Kütüphanesinde Müdür Yardımcısı idim.

Durumu Müdüre anlattım. Beraber Kültür Müdürüne gittik. Tasnifi yapacak arkadaşlar Çorum’a gelsi burada tasnifleri yapsın istedim. Gelmezler geldi. Vali yardımcısına kitapların gitmemesi için gereken girişimde bulunulmasını talep ettik. O da bakanlık istiyor dedi.

Baktım ne yapsam kitaplar gidecek. Bari tek tek hepsini itina ile koliye koyayım dedim. O zamanki Tekel Müdürüne giderek durumu anlattım. Sigara kolilerinin boşlarından olanları gösterdi. Baktım yabancı sigaraların kolileri uygun ve kitap ebadına yakın ebatta idi.

Kitaplar için sayım ve kontrol komisyonu kordum. Ben bizzat başlarında elimle kitapları tek tek kontrol ederek durumlarını belirterek kitapları elimle kolilere yerleştirdim. Tabi ki benimle beraber el yazmaları için nöbetleşe bulunan arkadaşlardan epey küfür yemişimdir.

Kitaplar Kütüphaneler Genel Müdürlüğünün yolladığı resmi kamyona yükleterek çadırlarını örttürdüm. Şöför Çorumlu idi. Ona tembih ettim durmadan giderek aracın içindekileri teslim et ve oraya varınca bana telefon et dedim ve tutanağın bir nüshasını da zarf içinde ona verdim. Araç saat 10 civarında hareket etti. İçimden inşallah kamyon devrilmez ve inşallah yolda kamyon durdurulup da soyulmaz diye dualar ettim. Allah aracı ve içindekileri korudu. Sağ selamet vardıklarını ve

kitap kolilerini mesai bitmeden teslim ettiğini bildiren şoförün bilgisi dâhilinde rahatladım.

Gel zaman git zaman kitaplar bir öğlen üstü aynı kamyonla geldiler. Gönderdiğimiz kolilere konulmuşlar ve sıra numaraları da üzerinde idi. Tutanakla koli olarak aldım diye imzaladım.

Kolileri tuttuğumuz tutanak üzerine kontrole başladık. Geçmiş gün tutanakta vardır. Biraz kitabın meşin ciltlerinin kırıldığını, biraz kitabın ise mikleplerinin kırılıp koptuğunu birkaç kitabında muhafazaların yırtıldığını, birkaç kitabın da muhafaza asansörünün koptuğunu, birkaç kitabında orijinal mühürlerinin kesilerek alındığını tespit ederek el yazması kitapları depoya aldık. Rapor yazarak Bakanlığı hasar ve yıpranmaları belirttim.

Bir ay kadar sonra Bakanlıktan müfettişler geldi tespit ettiğimiz hasarlı kitapları incelediler bize bile sonucu bildirmediler.

Aradan birkaç yıl geçti geçmedi Hasan Paşa Kütüphanesi kitaplarının gideceği ve hazırlanması için yazı geldi. Durmuş Fikri Sağlar zamanı idi. Ben karşı çıktım. Göndermeyelim dedim. Karışma filan dediler. Ben siyasi parti il başkanlarını dolaştım. Hepsi el yazmalarını götürülmesin dediler. O zamanki bildiğim dernekleri dolaştım onlarda el yazmaları götürtümüz dediler. Gazetelere ve televizyonlar da beni destekledi. Bir kamuoyu yarattık. O dönemin bir Çorum Milletvekili hemşerimiz de neden kalması gerek bir rapor yazarsan ben bilgi sahibi olur ve ona karşı el yazması kitapların kalması için Fikri Beyle görüşürüm dedi. Arkadaşlarımın zor durumda kalmaması için üç sayfa el yazımla rapor hazırladım ve milletvekilimize verdim. Zaman geçince benim imzalı ve el yazısı raporumu Bakana sunmuş. Her ne ise el yazmalarımız Çorum'da kaldı.

Birkaç zaman sonra bu mücadelemın meyvesini gördüm. BENİ TATVAN'A MÜDÜR (!) olarak atadılar. Ben de emekliliğim istedim ve Çorum'dan emekli oldum.

Birkaç yıl sonra Çorum'da ilk defa olan bir yayınevi açtım. Çorumlu2000 Aylık Kültür Sanat Tarih Ve edebiyat ağırlıklı dergimi yayınlamaya da başladım. Onlarca da yazarım oldu.

Bir gün Hakimiyet Gazetesine uğradığımda oturanları takdim etiler. Hasan Paşa Kütüphanesinde bulunan kitapların incelenmesini ve inceleme sonunda Milli Kütüphaneye devri için gönderilmiş proflardı.

Dergimde bu konuyu işleyen sayımda yazarlarımda görüşlerini belirttiler. Bende Çorumlu 2000'in 19. sayılı dergimde “KABUĞU BAĞLAMIŞ YARAYI KAŞIMAK” ve “HAYDİ ÇORUMLULAR” yazılarımı yayınladım, Okumak isterseniz sitemde bulunan Kütüphaneler bölümünde <http://kutuphaneler.corumlu.com> yazılar bulunmaktadır. Bu yazımda HASAN PAŞA KÜTÜPHANESİ İÇİN NELER YAPABİLİRİZ

1- Halkımızı aydınlatmak için Valimizin davetiyle Bakanımızı, Millet Vekillerimizi, el yazma kitaplar için yazı yazarları, kültürün ne olduğunu bilenleri, yardım verebilecekleri belirlediği bir tarihte Hasan Paşa Kütüphanesine davet ederek, El Yazması kitapları sergileyerek tanıtmak ve bilgilendirmek.

2- Toplantıdan hemen sonra Kültür Bakanlığına Çorumluların tepkisi bildirilmeli. Kitapların ilimizde kalması için girişimlerde bulunulmalı.

3- İl Halk kütüphanesinde görevli 3 Kütüphanecinin 2 si acilen ve devamlı Hasan Paşa Kütüphanesinde görevlendirilmesi.

4- Hasan Paşa kütüphanesinin dış güvenliği için kamera sistemine geçilerek, en yakın emniyet Müdürlüğüne bağlı karakol ile bir sonraki karakola irtibatlı alarm sistemi kurulması.

5- Mevcut bekçi kadrosunda çalışan arkadaşı asli görevine iadesi ile eski bekçi kadrolarının yeniden ihdası.

6- Hasan Paşa Kütüphanesinin bünyesinde bulunan "Çocuk Kütüphanesi" bölümü aynı mahallenin bir sokak üstündeki "Mehmet Şadisoğlu Çocuk Kütüphanesi"ne yönlendirilmeli.

7- Hasan Paşa Kütüphanesinde bulunan Çocuk Kütüphanesi bölümü El Yazmalar İnceleme Salonu olarak tahsis edilerek araştırmacıların hizmetine sunulmalı.

8- Hasan Paşa Kütüphanesine teknik açığı kapata cak en az 3 bilgisayar, güç kaynağı, dijital kamera SD yazıcı, laser yazıcı, renkli laser yazıcı, kuvvetli bir scanner temin edilerek kitapların SD ye alınması sağlanmalı. Orijinal SD ler arşivlenerek, araştırmacının istediği kitap yeni SD ye aktarılarak arşivin çoğaltılması sağlanmalı.

9- Kütüphaneler Genel Müdürlüğünün hazırladığı El Yazmaları Tanıtım Katalogu getirilerek bastırılmalı,El Yazmaları ile ilgilenen dünya kütüphanelerine ve üniversitelere gönderilmeli.

10- El Yazması Araştırmacı salonuna SD okuyucusu olan en az 8 bilgisayar,bilgisayar masası ve diğer mefruşatlarla döşenmeli. SD incelemesi yapan araştırmacı orijinal kitabı görmek istediğinde depodan çıkartılarak şimdiki El Yazması İnceleme odasında memur nezaretinde incelemesine sunulması.

.....Hemşehrilerimize verilen bilgilerin bazı yanlış anlamalara meydan verdiği kanaati ve 1992 tarihinde yine aynı yarayı kanatmalarından dolayı duyduğum üzüntü ile yazdım. Saygılarımla.)

Şayet Çorum'da bil Bölge El Yazmalar Müdürlüğü kurulacaksa Hasan Paşa Kütüphanesi bu yer için en uygun yerdir.

Yukarıda bahsettiğim 4. Madde gerçekleştirilerek kamera sistemi Valiliğimizce yaptırıldı. Daha sonra 10 maddede ki talebim de el yazma kitaplarım CD lere aktarılması yapıldı.

Daha sonraki zaman valiliğe verdiğim raporda yangın ve selden korunması için El Yazma Kitapların bulunduğu deponun dışından yangın ve sel ve depreme dayanıklı hale getirilmesi hakkında sunumum üzerine yanlış bir uygulama olarak kitaplar için korumalı çelik kasa odası 1 üste yapılarak kitaplar oraya taşındı.

Kütüphanede bulunan Latin harfli kitaplar yeni yapılacak veya Bölge Yazma Kütüphanesi için düşünülen yere götürülerek İl Halk Kütüphanesi olarak hizmete devam edebilir.

Bölge Yazma Kütüphanesi ise “HASAN PAŞA “ yazma kitaplara ve müdürlüğüne hizmet edebilir diye düşünmekteyim!

Üzeyir Lokman ÇAYCI

UNUTMAYIN Kİ DÜNYA SİZİN GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ DEĞİL TANIMAZLIKLAR AĞI

Duruşunuzu gözden geçirin. Her davranışınıza genelge çıkartmayın

Ne kadar çok şeye bağlanırsanız yürümeniz o kadar güçleşir

İç büyümenizin, fiziksel dış büyümenizden daha çok sizin keşiflerinize ışık olabileceğini unutmayın.

YANLIŞLIKLARLA ÖRÜLEN DUVARLAR

Yalanlarınız hırslarınızla beslendikçe içsel hayatınız zedelenebilir Başkalarının yönlendirmeleriyle hareket etmenizin devamlılığı kimliğinizi tanınmaz hale getirebilir.

İçinizde oluşturduğunuz dengesiz kurgularla dışa doğru yaşama süreci kişisel beklentilerinize ve büyümenize engel olabilir.

İÇLERİNDEKİ AÇLIKLARDAN HABERLERİ OLMAYANLAR

Sorumluluklar başkalarının varsayımlarıyla elde edilemez. Seçenekleriniz size ait olmalı... Bilinçli adımlar atmalısınız...Gözden geçirilmemiş güç, yıkıcı ; ani ve hesapsız kararlar da üzücü olabilir... Bunları unutmayın

İÇGÖRÜSÜZ BİR YÜREK, REHBERSİZ BİR RUH

Tanımadığınız ve sonu görünmeyen bir yolda hesapsız yürümeniz çevrede bulunan köpekleri kuşkulandırabilir

Nereden ve neyin çıkacağını bilmediğiniz bir yönde

Sonsuzluğa gitmek gibi fikriniz olamayacağına göre ne yapmak istediğinize şimdiden karar verin.

Unutmayın ki dünya sizin gördüğünüz gibi değil.

Paris, 06.05.2007

Mahmut Selim GÜRSEL

ÇORUMLUNUN SAĞLIK İLE OYNANDI!

Konu: ÇEVRE SAĞLIĞI

İlgi: T.C. Çorum Belediye Başkanlığı Su ve Kanalizasyon Müdürlüğü Başlıklı

Sayı M.19.0.ÇOR.0.26.314.99/1380 sayı ile Yağmur Suyu Bağlantısı Konulu tebligat

Halk Sağlığını tehlikeye atma, Çevre kirliliği ve Görüntü Kirliliği, önleme ile ilgili Kanun ve Kanun Maddeleri ile yönetmenlikler vb.

Bilgi: Çorum Belediyesi tarafından dağıtılan TEBLİGAT. Çorum Merkez İlçede bulunan bütün binalara dağıtılan tebligatta: İlgide belirtilen ve aşağıda izah ettiğim Cadde ve sokakların Yağmur Suyu Bağlantısı ile kirletilerek Çorum Merkez İlçede oturan Çorumluların sağlıkları tehlikeye atılmış yağmur suları tahliyesi için kullanılan boruların kesilerek alt kısımlarına takılan boru ile görüntü kirliliği sağlanmıştır. Aşağıda Çorum Bahçelievler mahallesinin bir kısmının görüntüleri resimlerle anlatılmaktadır.

Çorum Belediyesi Başkan Yardımcısı Alper Zahir İmzalı T.C. Çorum Belediye Başkanlığı Su ve Kanalizasyon Müdürlüğü Başlıklı Sayı M.19.0.ÇOR.0.26.314.99/1380 sayı ile Konu: Yağmur Suyu Bağlantısı

“Yukarıda adresi bulunan binanızın çatı ve bahçe yağmur suyundan kanalizasyon bağlantısı olanların iptal edilerek 30 gün **icende çatı ve bahçe yağmur sularının yola, bahçenize veya varsa yağmur suyu şebekesine deşarj edilmesi** gerekmektedir.”

Denilmiş ve:

“Yağmur suyu bağlantılarınızı kanalizasyon şebekesinden iptal etmediğiniz takdirde Belediyemiz Meclisinin kararı gereğince tarafınızdan **atık su bedeli ve idari ceza** işlemi yapılacaktır.”

T.C.
ÇORUM BELEDİYE BAŞKANLIĞI
Su ve Kanalizasyon Müdürlüğü

TS EN ISO 9001

201...

Sayı : M.19.0 ÇORU.26.314.99/1320

Konu : Yağmursuyu Bağlantısı

TEBLİGAT

Alakalı :

Adres : ÇORUM

Yukarıda adresi belirtilen binanın çatı ve bahçe yağmursularından kanalizasyon şebekesine bağlantısı olanların iptal edilerek 30 gün içinde çatı ve bahçe yağmursularının yola, bulvarına veya varsa yağmursuyu şebekesine deşarj edilmesini gerektirmektedir.

Yağmursuyu bağlantılarının kanalizasyon şebekesinden iptal etmedikleri takdirde Belediyemiz Meclisinin karar gereğince tarafımızdan ek atık su antma bedeli ve idari gideri uygulanacaktır.

Bilgilerinize ilemlerle tebliğ olunur.

Ali Rıza ZAHİR
Başkan
Belediye Başkan Yard.

Tebliğ Eden

Tebliğ Eden

NOT : Çatı ve bahçe yağmursularının kanalizasyon şebekesine bağlı değilse bir çatırma yapılmasına gerek yoktur.

Adres : Gazi Cad. No:2 19100 ÇORUM
Telefon : (0 364) 2250810
Faks : (0 364) 2123800

Ayrıntılı bilgi için irtibat : İsmail TURGUT
e-posta : su@corum.bel.tr
Elektronik Ağ : www.corum.bel.tr

Bu bilgi ışığında ceza yemeyelim, diyen apartman yönetimleri veya ev sahipleri tarafından yağmur suyu borularının alt kısımları kestirilerek kalın PVC borular ile çatı bağlantıları çeşitli yerlere verilerek cezadan kurtulma girişiminde bulunmuşlardır.

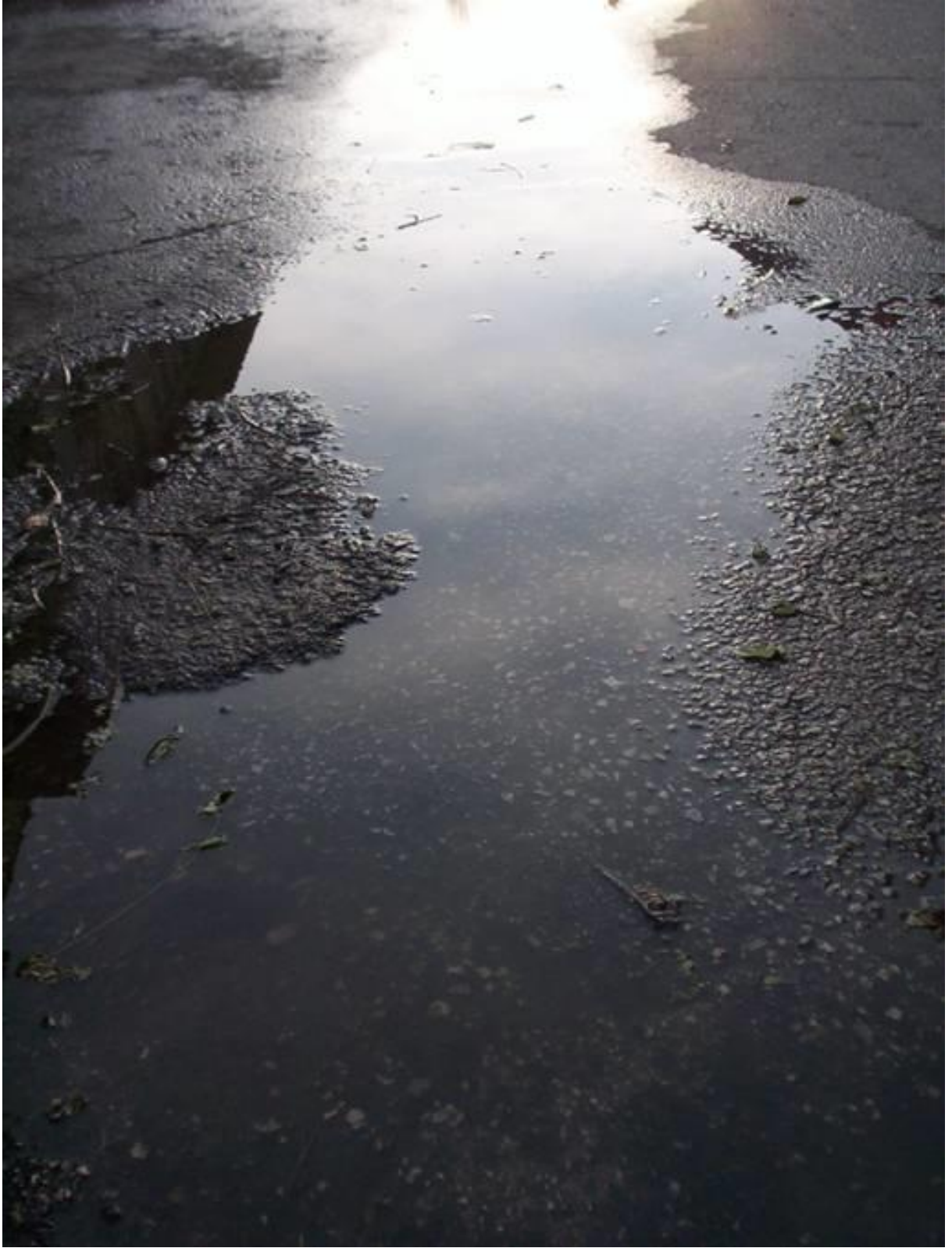
Bu işlemler için verilen TEBLİGAT ta ÇORUM'DA İNSANLARIN barındıkları evlere ruhsat veren, kanalizasyonunu bağlayan Çorum Belediyesi çok önemli bir hususu görememişler ya da ÇORUM MERKEZ İLÇEDE OTURANLARIN SAĞLIKLARI ile ilgili olacakları ***kasıtlı ya da bilgisi olmayan*** idare olarak işleme koymuşlardır.

M 1- (çatı ve bahçe yağmur sularının yola).. Verilmesinde DİKKAT edilmeyen en büyük HATA ne yazık ki binaların çatı yağmur sularının çatıdan aşağıya indirilirken yapılan projelerde BALKONLAR bu indirme borularından faydalanmış ve BALKON ATIK SULARI da bu borular ile tebligat öncesi kanalizasyonlara deşarj edilirken YOLA deşarj edilmesi için Belediye bu tebligat ile emretmektedir.

Bu uygulamanın zararları neler olabilir:

I) Balkon temizliğinde evlerin balkonları su ile yıkayarak YAĞMUR SUYU BAĞLANTISI ile yola ve kaldırımlara verilmeye başlanmıştır. Aşağıda çeşitli yerlerde bu su atıklarının resimleri bulunmaktadır.

a)Bu balkon atıklar kışın soğuk etkisi ile donarak olası trafik kazalarına ve insanların kayarak yaralanma ve sakatlanmalarına sebebiyet verecektir. Belediye bu sebepten dolayı ihmal ve sebepten dolayı sorumlu olacaktır.

b)Bu balkon atıkları bazı meskenlerde kaldırımların üzerine akması için hazırlanmıştır. Apartmanın herhangi bir balkonunun yıkanması sırasında atık su yağmur suyu borusu bağlantısı gereği buradan deşarj edilirken oradan geçen vatandaşları hijyenden yoksun su ile ıslatılarak kirletilecektir.

c) **(Tüberküloz, Boğmaca, Difteri ve Legionella bakterileri, Streptokok ve Meningokoklar bu grupta en sık görülen bakterilerdir. Zatürre'ye neden olan tüm bakteri, virus ve mantarlar da hava yoluyla bulaşır. Stafilokoklar ile Şarbon, Ruam, Veba, Bruselloz ve Q Yangısı bazı durumlarda hava yoluyla da bulaşabilir.)**

İnsan tükürüğünde yaklaşık 600 değişik mikrop bulunduğunu, 1 santimetreküp tükürüğün yaklaşık 250 milyon mikrop taşıdığını ve Hastalık durumunda tükürüğün taşıdığı mikrop sayısını artacağını, yere veya balkona tükürme ile verem, kronik bronşit, zatürree ve grip gibi hastalıkların başkalarına bulaşabileceği bilinmektedir.

Diyelim bu balkonlardan birisinin sahibi Hava ve tozdan bulaşan hastalığının ileri derecesinden muzdarip. Balkonuna hava almak için çıktı. Öksürük krizi gelmesi ile gayri tabii hasta mikrobu veya bakteriyi taşıyan balgam ve tükürük veya kusması üzerine balkon yıkanarak bu virüs veya bakteriler yapılan bağlantılar kanalı ile yaya kaldırımlarına ve yollara inecekler. Hava yaz ise su kuruyarak zararlılar toza karışacaklar. Bu toz ya rüzgâr yardımı ya da trafikte akan araçların tozu kaldırması ile de orada bulunanlara ulaşacaktır.

Örnek verecek olursak:

Çorum Göğüs Hastanesi Ocak-Şubat-Mart ayları verileri:

1261 Yatan Hasta Sayısı

22 081 Poliklinik sayısı

<http://www.corumghh.gov.tr/Icerik.aspx?MenuID=370&IcerikId=0&Tip=0>

Çorum Göğüs Hastanesi Nisan Mayıs Haziran ayları verileri:

1189 Yatan Hasta Sayısı

16 732 Poliklinik sayısı

<http://www.corumghh.gov.tr/Icerik.aspx?MenuID=371&IcerikId=0&Tip=0>

Çorum Göğüs Hastanesi Temmuz Ağustos Eylül ayları verileri:

251 Yatan Hasta Sayısı

13 122 Poliklinik sayısı

<http://www.corumghh.gov.tr/Icerik.aspx?MenuID=372&IcerikId=0&Tip=0>

Çorum Göğüs Hastanesi Eylül Ekim Kasım verileri yüklenmemiş durumda.

http://www.verem.saglik.gov.tr/content/files/yayinlar/raporlar/turkiyede_verem_savasi_2010_raporu.pdf

Türkiye’de Verem Savaşı 2010 Raporu 40. Sayfa

Çorum 2005 =129

Çorum 2006 =104

Çorum 2007 =108

Çorum 2008 = 88

Son verilere göre hasta sayısının azalması ve hastanede yatanların sayısının azalması ters tepkiye mi sebebiyet vermiş olabilir mi?

II) Eski sistemde ise balkon ve apartman veya çatı bağlantıları doğrudan kanalizasyona ulaştığından yukarıda bahsi geçen kısaca belirttiğim a-b-c maddelerinin hiç birisi meydana gelmiyordu. Bu yollara ve bahçeye atık su deşarjı ile bu bulaşıcı hastalıklara ve çevre kirliliğine Çorum Belediyesi ön ayak olmuş bulunmaktadır.

III) yukarıda bilgi verilenler “Çevre Korunmasına İlişkin Önlemler ve Yasaklar

Kirletme yasağı: 8. Madde: Her türlü atık ve artığı, çevreye zarar verecek şekilde, ilgili

Yönetmenliklerde belirlenen standartlara ve yöntemlere aykırı olarak doğrudan ve dolaylı biçimde alıcı ortama vermek, depolamak, taşımak, uzaklaştırmak ve benzeri faaliyetlerde bulunmak yasaktır. Kirlenme ihtimalinin bulunduğu durumlarda ilgililer kirlenmeyi önlemekle; kirlenmenin meydana geldiği hallerde kirleten, kirlenmeyi durdurmak, kirlenmenin etkilerini gidermek veya azaltmak için gerekli tedbirleri almakla yükümlüdürler. Denilmesine rağmen Çorum Belediyesi EK SU ARITMA BEDELİ ile vatandaşları karşı karşıya koymaktadır.

ÇEVRE KANUNU Kanun Numarası : 2872

Atık su: Evsel, endüstriyel, tarımsal ve diğer kullanımlar sonucunda kirlenmiş veya özellikleri kısmen veya tamamen değişmiş suları,

Atık su altyapı tesisleri: Evsel ve/veya endüstriyel atık suları toplayan kanalizasyon sistemi ile atık suların arıtıldığı ve alıcı ortama verilmesinin sağlandığı sistem ve tesislerin tamamını,

M 2- (çatı ve bahçe yağmur sularının bahçenize varsa yağmur suyu) Meydana gelecek kirletmenin sorumluluğu ve uygulanacak cezaların kime ödettirileceği:

Çevre Kanunu:

Kirletenin sorumluluğu:

Madde 28 – (Değişik: 3/3/1988 - 3416/8.md.)

Çevreyi kirletenler ve çevreye zarar verenler sebep oldukları kirlenme ve bozulmadan doğan zararlardan dolayı kusur şartı aranmaksızın sorumludurlar.

Çevresel Kirlilik Etmenleri

1-Hava Kirliliği

2-Toprak Kirliliği

3-Su Kirliliği

4-Gürültü Kirliliği

Konu tanımı Çevre Kanunu içerisinde şöyle belirtilmektedir:
“Çevre Kirliliği: Çevre kirliliği ise insanı ve diğer canlıları olumsuz yönde etkileyecek ve/veya yok edecek çevre koşullarıdır.”

Ayrıca Çorum’da yapılan bu uygulama sağlık ve çevre kirliliği haricinde ayrıca “Görüntü Kirliliği” denilen olguyu da aşağıda resimlerle göstermeye çalışacağım.

Kirletenin sorumluluğu çerçevesinde resimlerde yolları kirleten mi sorumlu olacaktır?

Yoksa bu kirlenmeye sebebiyet veren Çorum Belediyesinin birimleri mi sorumlu olacaktır?

Çevre Kanunu: Cezai hükümler
İdari nitelikteki cezalar: Madde 20

i) Bu Kanunun ek 8 inci maddesi uyarınca yürürlüğe konulan yönetmelik hükümlerine aykırı davrananlara 1.000 Türk Lirası idarî para cezası verilir.

j) Kanunda ve yönetmelikte öngörülen yasaklara veya standartlara aykırı olarak veya önlemleri almadan atıkları toprağa verenlere 24.000 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu fiilin konutlarla ilgili olarak işlenmesi halinde her konut ve bağımsız bölüm için 600 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu cezai sorumluluk, müstakil konutlarda konutu kullanana, diğer konutlarda ise yöneticiye aittir.

s) Umuma açık yerlerde her ne şekilde olursa olsun çevreyi kirletenlere 100 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu maddenin (k), (l), (r), (s), (t), (u), (v) ve (y) bentlerinde öngörülen idarî para cezaları kurum, kuruluş ve işletmelere üç katı olarak verilir. Bu maddede öngörülen ceza miktarlarını on katına kadar artırmaya Bakanlar Kurulu Yetkilidir.

M 3- Benim oturduğum semt olan ve Çorum'un en yüksek emlak vergisini ödeyen bir yer olarak ve Çorum'un en popüler semtinin aşağıda google'den kopyaladığım yerleşim alanı üzerinde konumuzla ilgili bilgileri sizlerle paylaşmak istedim.

Yukarıda gördüğünüz gibi 1 den 8 ze kadar rakam ve abcdefg harfleri ile işaretlenmiş yerler görmektesiniz.

Konu tanımı Çevre Kanunu içerisinde şöyle belirtilmektedir:
“Çevre Kirliliği: Çevre kirliliği ise insanı ve diğer canlıları olumsuz yönde etkileyecek ve/veya yok edecek çevre koşullarıdır.”

Ayrıca Çorum'da yapılan bu uygulama sağlık ve çevre kirliliği haricinde ayrıca “Görüntü Kirliliği” denilen olguyu da aşağıda resimlerle göstermeye çalışacağım.

Kirletenin sorumluluğu çerçevesinde resimlerde yolları kirleten mi sorumlu olacaktır?

Yoksa bu kirlenmeye sebebiyet veren Çorum Belediyesinin birimleri mi sorumlu olacaktır?

Çevre Kanunu: Cezai hükümler
İdari nitelikteki cezalar: Madde 20

i) Bu Kanunun ek 8 inci maddesi uyarınca yürürlüğe konulan yönetmelik hükümlerine aykırı davrananlara 1.000 Türk Lirası idarî para cezası verilir.

j) Kanunda ve yönetmelikte öngörülen yasaklara veya standartlara aykırı olarak veya önlemleri almadan atıkları toprağa verenlere 24.000 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu fiilin konutlarla ilgili olarak işlenmesi halinde her konut ve bağımsız bölüm için 600 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu cezai sorumluluk, müstakil konutlarda konutu kullanana, diğer konutlarda ise yöneticiye aittir.

s) Umuma açık yerlerde her ne şekilde olursa olsun çevreyi kirletenlere 100 Türk Lirası idarî para cezası verilir. Bu maddenin (k), (l), (r), (s), (t), (u), (v) ve (y) bentlerinde öngörülen idarî para cezaları kurum, kuruluş ve işletmelere üç katı olarak verilir. Bu maddede öngörülen ceza miktarlarını on katına kadar artırmaya Bakanlar Kurulu Yetkilidir.

M 3- Benim oturduğum semt olan ve Çorum'un en yüksek emlak vergisini ödeyen bir yer olarak ve Çorum'un en popüler semtinin aşağıda google'den kopyaladığım yerleşim alanı üzerinde konumuzla ilgili bilgileri sizlerle paylaşmak istedim.

Yukarıda gördüğünüz gibi 1 den 8 ze kadar rakam ve abcdefg harfleri ile işaretlenmiş yerler görmektesiniz.

Yukarıda M (madde) 1 de belirttiğim (**çatı ve bahçe yağmur sularının yola**) Deşarj edilmesi sonucu resimde çatıları gözüken apartmanların hemen hemem hepsi çatılarının ve balkonlarının atık sularını Belediyenin emri gereği sokağa deşarj etmeye başlamışlardır.

Balkon ve çatı atık sularının deşarjı Bahçelievler Mahallesinin 1 caddesinde atık su kanalizasyonu yapılmış olmasına rağmen bütün apartmanlar sokağa akıtılmaktadır. Resimde a-b-c olarak gözüken yerde bulunan atık su kanalı Şenyurt Caddesinde 3 adet kanalizasyon ızgara bulunmaktadır. Bu ızgaralar 2. yol ayrımlarında biri si de yolunda bulunmaktadır. Sağda gözüken ızgaranın yanında PTT telefon alt yapı kapağı ve Şenyurt Caddesinin üzerinde bir PTT kapağı da atık su ve yağmur sularını içeriye alabilecek şekilde yapılandırılmış bulunmaktadır. Bu üçünün de içerisi yaprak, kağıt ve diğer atıklarla dolmuş bulunmaktadır.

1-2 Arası Şenyurt Caddesi olup resimlerle tespit ettiğim alanın a-b-c yağmur suyu ızgarası bulunmaktadır. Yaklaşık 14 bina bulunmaktadır.

14 apartmanın ortalama 10 balkon olarak düşünürsen 140 balkonun atık suyu da yağmur yağmadığı zaman 1. Sokakta köy vari akarak üzerimizi kirletmeye, atıklarla su ile sokağa inerek üzerimize sıçramaya ve kurduğunda da toz olarak ciğerlerimize arzı endam ederek mikropların veya vürüs ile mantarların girmesine devam edecektir.

Bahçelievler 1. Cadde Bahar Caddesi ile Valilik Konutu arasında Cami hariç 23 apartman bulunmaktadır. Buna karşın bu arada d-e-f-g 4 adet kanalizasyon ızgara bulunmaktadır.

23 apartmanın ortalama 10 balkon olarak düşünürsen 230 balkonun atık suyu da yağmur yağmadığı zaman 1. Sokakta alt yapısı olmayan köy vari akarak üzerimizi kirletmeye, atıklarla su ile sokağa inerek üzerimize sıçramaya ve kurduğunda da toz olarak ciğerlerimize arzı endam ederek mikropların veya virüs ile mantarların girmesine devam edecektir.

Behçelievler 1. caddede ise resimde g 1. cadde 1 Sokak Valilik kavşağı bir adet bulunmakla beraber resimde 6 numara ile gösterilen Bahçelievler 1. Sokak Resimde gösterilen 5 numara Bahabey Caddesi arasında hiç kanalizasyon ızgara bulunmaktadır.

Bahçelievler 1 Caddede Valilik konutu, Hasan Paşa Kütüphanesi ve Kız Meslek lisesi dahil 19 Bina bulunmaktadır. 19 binanın 3'ü resmi bina olarak bulunması ve balkonunun olmaması düşersek 16 apartmanın ortalama 10 balkon olarak düşünürsen 160 balkonun atık suyu da yağmur yağmadığı zaman 1. Sokakta köy vari akarak üzerimizi kirletmeye, atıklarla su ile sokağa inerek üzerimize sıçramaya ve kurduğunda da toz olarak ciğerlerimize arzı endam ederek mikropların veya vürüs ile mantarların girmesine devam edecektir.

Behçelievler 1. caddede ise resimde f 1. Cadde 2. Cadde kavşağı bir adet Kanalizasyon ızgarası bulunmakla beraber resimde 7 numara ile gösterilen Bahçelievler 2. Cadde Resimde gösterilen 5 numara Bahabey Caddesi arasında hiç kanalizasyon ızgara bulunmaktadır.

Bahçelievler 2. caddede ise google uydu görüntüsünde 17 konut gözükmektedir. Ortalama 10 balkon olarak düşünürsen 170 balkonun atık suyu da yağmur yağmadığı zaman 1. Sokakta köy vari akarak üzerimizi kirletmeye, atıklarla su ile sokağa inerek üzerimize sıçramaya ve kurduğunda da toz olarak ciğerlerimize arzı endam ederek mikropların veya virüs ile mantarların girmesine devam edecektir.

Behçelievler 1. caddede ise resimde e 1. cadde 2 sokak kavşağı bir adet Kanalizasyon ızgarası bulunmakla beraber resimde 8 numara ile gösterilen Bahçelievler 2. Sokak Resimde gösterilen 5 numara Bahabey Caddesi arasında hiç kanalizasyon ızgara bulunmaktadır.

Bahçelievler 2. caddede ise google uydu görüntüsünde 16 konut gözükmektedir. Ortalama 10 balkon olarak düşünürsen 160 balkonun atık suyu da yağmur yağmadığı zaman 1. Sokakta köy vari akarak üzerimizi kirletmeye, atıklarla su ile sokağa inerek üzerimize sıçramaya ve kurduğunda da toz olarak ciğerlerimize arzı endam ederek mikropların veya vürüs ile mantarların girmesine devam edecektir.

Merak edenler de Bahabey Caddesi, Bahar Caddesi, Şenyurt Caddeleri ile Çorum'un diğer cadde ve sokaklarını inceleyebilirler.

Ve google den Bahçelievler de kaç binanın bulunduğunu çatılarından sayabilir ortalama balkon hesabını bulabilirler.

M6- Apartman atık sularını çeşitli şekillerde sokağa deşarj için yapılan çalışmaların hangisi doğru resimleri:

M7- Alt yapı eksikliğinden Çorum Belediye kanalı ile alt yapısı olmayan köy görünümüne başladı. 02-03 ve 04 Aralık 2011 tarihinde burada bulunan resimler çektim.

M8- Alt yapı olan fakat Belediyenin Apartmanlara bağlantılarının hazırlanmadığı bir çalışma ile ortalık köy görünümüne dönmüştür.

Belediye yağmur kanalizasyonlarını yaparken de ben bu konuyu belirtmişim. 1 Cadde için yapılan Yağmur Kanalizasyonu için döşenen büzlerin yeterli olmayacağını sitemde belirtmiş yapılan kazının derinliği kadar genişliğinde hafriyat yapılarak bir insan geçebileceği genişlik ve yükseklikte yapılmasını o tarihte alt yapı olarak yapılmamış olan Doğal gaz, elektrik ve içme suyu şebekelerinin buradan konutlara yol verilmesini beyan etmişim! Yine Gazi Caddesi ve İnönü Caddesinde döşenen plastik boruların sel sularını kaldıramayacağını 04/07/2011 tarihinde “YAĞDI YAĞMUR ÇAKTI ŞİMŞEK! “ başlığı ile yazmışım. (Valilik ve suyun boşalacağı yerin alt yapısı için kazılması yapılmaktadır. Bu borular buraya gelen suyun uymayan bir debisi ili baş edebilmesi için en az iki sıra konularak belki gelen suların bir kısmı yer altında yapılan bu hizmetle bertaraf edilebilir. Daha iyisi ise burasını biraz daha geniş tutarak 2x2 metrelik bir beton tünel ile akıntının tamamı yer altına verilebilir.)

Çorum Belediyesi bu hatanın bir an önce kapatılması için öncelikle yağmur kanallarının yapıldığı cadde ve sokaklarda yağmur ve balkon atıklarını yola vermiş apartman veya konutların atık borularını yolda bulunan kanallara yolun altından yönlendirmesi gereklidir. Kış mevsimi geçince sokağa yönlendiğimiz balkon atıklarımızdan çok ciddi salgın hastalıklarına Çorum Merkez ilçe halkı açıkça kitlesel olarak zarar göreceğiz.

Çorum Belediyesi bu çok ciddi insanlara zarar veren uygulamayı yaptırtabilmek içinde ev ve apartman sahiplerini zorlayıcı ve bilmedikleri bir ceza türü ile de "Belediyemiz Meclisinin kararı gereğince tarafınızdan **atık su bedeli ve idari ceza** işlemi yapılacaktır.” diye korkutulmuştur.

Hizmetin kötüsü olmaz fakat hizmetin yetersini olursa yapılan masraf ve hizmet göstermelik olarak kalır. Ayrıca alınan vergilerle yapılacak harcama masrafları çarçur edilerek “israf” edilmiş olunur. Bu benim görüşüm. Sizlerde görüşlerinizi yazarsanız corumlu2000@gmail.com adresime adınızı soyadınızı ve TC kimlik nonuzu yollarsanız önerinizi adınızla yayınlarım.

Bu görüşüm bana aittir. Katılmak isteyenlerin yazacaklarını belli bir ufak şartla bu sitede yayınlarım.

Bu mesajımı aşağıda bulunan idari birimlere dağıtımı yapılmıştır.

YAZIMIZDA BULUNAN 70 YAKIN RESİMLER

ÇEVRE DERGİMİZDE YAYINLANMAKTADIR İLGİ
DUYANLAR BURAYI TIKLAYARAK DERGİMİZE
GİDEBİLİRLER

Bu bilgiler aşağıda bulunan e-postalara da gönderilmiştir:

DAĞITIM

cumhurbaskanligi@tccb.gov.tr
bimer@basbakanlik.gov.tr
ozelkalem@basbakanlik.gov.tr
ozelkalem@icisleri.gov.tr
mahalli@mahalli-idareler.gov.tr
illeridaresi@icisleri.gov.tr
erdogan.bayraktar@cevresehircilik.gov.tr
recep.sahin@cevresehircilik.gov.tr
yahya.kesimal@cevresehircilik.gov.tr
vsdb.izleme@saglik.gov.tr
corum.ih@icisleri.gov.tr
corumcbs@adalet.gov.tr
corum@saglik.gov.tr
baskan@corum.bel.tr
alperzahir@corum.bel.tr
cev@corum.bel.tr
imr@corum.bel.tr
su@corum.bel.tr
tmz@corum.bel.tr
fikir-dergisi@googlegroups.com

Mustafa TURAN

BİR GÜNEŞİM BİR BABAM BİR DE TERLİKLERİM

Yaklaşık iki yıldır üzerinde çalıştığım “Hz. Peygamber’e Hürmetimiz Mekke- Medine’ye Hizmetimiz” adlı 16. Kitabımı bitirmek üzereyim inşallah. 300 küsur sayfalık bu eserin son rötuşlarını yaparken ve Edebiyatımızda Peygamber Sevgisi ve Na’tlar bölümünü düzenlerken “Güzeller Güzeli”ni anlatan güzel bir na’t’a rastladım. İlk okumaya başladığımda gözlerim buğulanıvermişti. Okudukça yanaklarıma doğru süzülüyordu gözlerimden inci, mercanlarım. Na’t’ın sonuna geldiğimde ise, hıçkırıklar içerisindeydim.

İstedim ki, aynı duyguları okuyucularım da yaşasın. Belki biraz nesir havası da olsa, ben bu çalışmayı en güzel na’t kabul ediyorum.

Eminim ki, benim yaşadığım duyguları sizler de yaşayacaksınız.

İstedim ki, aynı duyguları okuyucularım da yaşasın. Belki biraz nesir havası da olsa, ben bu çalışmayı en güzel na't kabul ediyorum. Eminim ki, benim yaşadığım duyguları sizler de yaşayacaksınız.

Medine'de doğan ve yedi yaşına kadar da orada yaşayan ve babasını Cennetü'l- Bâki'ye defnederken terliklerini de gömen Muhammed Nebi Doğanay'ın, bu nefis ifade ve duygularını gelin bir de birlikte okuyalım:

“Bir ilkbahar gününde, güller gibi kokan Medine'de dünyaya gözlerimi açmışım.

Doğduğum hastahane, Ravza'nın hemen yanı başında olduğu için, duyduğum ilk koku,

Sen'in bahçenin gül kokuları olmuş.

Babam gelip de, daha kulağıma ezan okumadan, kulaklarım mescidinin ezan sesiyle

şereflenmiş.

Kırk günlük olduğumda ilk ziyaretimi de Hâne-i Saadet'ine yapmışım.

Hemen hemen yaptığım her ilkte, Sen varsın.

Daha konuşmayı öğrenmeden, Sen'i sevmeyi öğrenmişim.

İlk adımlarımı Ravza'nın mermerlerinde atmış ve

Rabb'imle ilk buluşmamı, ilk secdemi Sen'in mescidinde yapmışım.

Evini her ziyaret ettiğimizde Sen'i görmesek bile, varlığını hisseder, evinden her ayrılışımızda

da hüzünlenirdik.

Çocuklar evde sıkılınca isterler ki, babaları onları parka, eğlence yerlerine götürsün.

Medine'de yaşadığımız sürece, bunları hiç istemedik babamızdan.

Canımız sıkılmaz mıydı acaba hiç?

Sanırım Medine'deki hiçbir çocuğun canı sıkılmazdı.

Çünkü burada hiçbir yerde olmayan Gül Bahçesi ve bahçenin "Biricik Efendisi" vardı.

Vaktimizin çoğu, o bahçede geçerdi. Sen'in bahçenin mermerlerine ayakkabıyla basamazdık.

Yalın ayak dolaşırdık mermerlerin üstünde.

Korkardık belki bahçenin güllerine basmaktan kim bilir.

Yazın mermerler ayaklarımızı yakar, bu hoşumuza giderdi.

Babama sormuştum bir seferinde:

Babacığım Medine neden bu kadar sıcak?

Evlâdım, (dedi)Medine'de iki Güneş var da ondan.

Nasıl olur babacığım, Güneş tek değil mi?

Babam gülerek: Doğru yavrum, bütün dünyayı ısıtan bir tane Güneş var.

Bir de âlemleri aydınlatan ve ısıtan öyle bir Güneş daha var ki;

O da (sas) Medine'de olunca sıcaklık iki kat oluyor.

Babamın bu cevabı çok hoşuma gitti. Gerçekten mermerler ayaklarımızı ısıtıyordu;

Sen'in sıcaklığın içimizi daha çok ısıtıyordu.

Medine'den ayrıldıktan sonra belki ayaklarımız üşümedi; ama içimiz bir türlü ısınmıyor.

Çünkü gönlümüzün Güneş'ini orada bırakmıştık.

Artık O'nun (sas) evine, bahçesine gidemiyor, mermerlerinde yalın ayak koşamıyorum.

Artık O'nun (sas) evine, bahçesine gidemiyor, mermerlerinde yalın ayak koşamıyorum.

Gerçi ışığın tâ buralarda da bizi aydınlatıyor; ama içimi ısıtması için Ravza'na koşmam lâzım.

Bahçende yürürken güzel ezanlar okunurdu, sanki Bilâl-i Habeşi okurdu.

Biz de mescide koşar, babamın yanında namaz kılardık.

Bazen o an yanımıza usulca bir kedi sokulurdu.

Babam: 'İncitmeyin sakın, onlar Ebû Hüreyre'nin (ra) kedileri.' derdi.

Biz de onları severdik.

Çarşamba günleri Uhud'a gider, Sen'in çok sevdiğin amcanı ziyaret ederdik.

O bizim de amcamızdı. Kardeşlerimle Ayneyn Tepesi'ne çıkar, oradan Uhud'da yatan 70 şehide selâm verirdik.

Uhud da, Ravza'n gibi gül kokardı. Orası da ayrı bir gül bahçesiydi sanki.

İşte benim yedi senem ki; en değerli, en güzel yıllarım,

Sen'in Köyünde, Gül Bahçende, savaştığın yerlerde,

Sen'inle dopdolu geçti.

Sen'i görmesem de, Sen'inle yaşamaya o kadar alışmıştım ki, yanından ayrılırken, sanki bir parçam orada kalmıştı.

Buraları bana gurbet oluverdi.

Elimde olsa hemen yanına koşar gelirim, ama hep, "Büyüyünce gidersin." diyorlar.

İşte sırf bu yüzden hemen büyümek istiyorum.

Yanına gelince büyümüş bile olsam, bahçendeki mermerlerde yalın ayak dolaşacağım.

Tâ ki Güneş'im, içimi ısıtıncaya kadar.

Hasretinden, gönlüm üşüyor.

Belki hasretin herkesin içini yakar; ama beni üşütüyor işte.

Çünkü benim ruhum, doğduğumdan beri, sevginle ısınmaya alışmış.

Sıcaklığına o kadar muhtacım ki; ne olur sana gelemesem bile, Sen beni hiç bırakma, evimizi şereflendir.

Işığınla gecelerimize nur ol, sıcaklığınla bütün zerrelerimizi ısıtiver.

Benim adım Nebi. Bu ismi bana, Sen'i çok seven biri koymuş.

Diğer adım, Muhammed. Bu ismi de Köyünde bıraktığımız babacığım vermiş.

Ben de Sen'in gibi babasız büyüyorum.

Ama Sen, asla yetimliğimizi hissettirmiyorsun.

Medine'den ayrıldığımızdan beri, hep yanı başımızdaymışsın gibi hissediyorum.

Geceleri korkmadan güvenle uyuyorum.

Sen'i tanıdığım ve sevdiğim için Rabb'ime binlerce kez teşekkür ediyorum.

Babamı kabre koyarken, ağabeyimin terlikleri onun kabrine düştü ve orada kaldı.

Ben o terlikleri çok kışkandım.

Çünkü ağabeyimin terliği hep babamla kalacaktı.

“Bir Ulü'l-emr idin emrine girdik, Ezelden bey'atlı hâkânımızsın

Az idik sayende murada erdik, Dünya ve ahiret sultânımızsın” dizelerini yazarken gözyaşı döken ve ne

meşakkatlerle senin şehrin Medine'yi cansiperâne savunan İdris Sabih ve Fahrettin Paşa'nın meramları, bizim de merâmımızdır ya Rasülallah!

“Ya Nebi! Şu halime bak! Nasıl ki, bağı yanar gün kızınca sahrânın, Benim de ruhumu yaktıkça yaktı hicrânın” mısralarıyla sana duyduğu hasreti dile getiren Mehmet Akif'in hasreti, bizim de sana olan hasretimizdir ya Rasülallah!

"Gubâr-i pâýine almam cihânı Ya Rasûlallah, Değişmem mûyine heft âsumânı Ya Rasûlallah." (Ayağının tozuna karşı cihanı verseler almam, bir kılına yedi kat gökleri değişmem) sözleriyle sana olan sevgisini izhar eden Ebubekir Kâni'nin, sevgisi bizim de sana olan sevgimizdir ya Rasûlallah!

Sultan Ahmet: "N'ola tâcım gibi başımda götürsem dâim, Kadem-i resmini ol Hazreti Şâh-ı Rasûl'ün" mısralarını yazmış ve ömrünün sonuna kadar tacında taşımıştı. Sen, bizim de başımızın tâcısın ya Rasûlallah!

"Gönlüm sana âşık, sana hayrandır Efendim. Bir ben değil, âlem sana kurbandır Efendim" sözleriyle hayranlığını dile getiren Ali Uivi Kurucu'nun sana olan hayranlığı, bizimde hayranlığımızdır ya Rasûlallah!

"Ey yetimler yetimi! Ey garipler garibi! Düşkünlerin kanadıydın. Yoksulların sahibi. Nerde kaldın ey Rasûl! Nerde kaldın ey Nebî!... Hacdân döner gibi gel! Miractan iner gibi gel... " feryadıyla senin yollarını gözleyen Arif N. Asya'nın iştîyâkı, bizim de sana olan iştîyâkıdır ya Rasûlallah!

“Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl. Muhammed’siz muhabbetten ne hâsıl?” Sözü’nün sahibi Mihrimah Sultan’ın sana olan muhabbeti, bizim de muhabbetimizdir ya Rasûlallah!

III.Selim:“Cevheri hâki kudûmü tûtiyâdır çeşmime” (Hz. Peygamber’in ayak tozunun cevheri benim gözüme sürmedir) diyordu. İşte ceddimizin bu yaklaşımı, bizim sana olan hislerimizin de en güzel tercümanıdır Ya Rasûlallah!

Sultanımız, rehberimiz, efendimiz ve yegane şefaathımız sensin ya Rasûlallah! Seni, dünyayı şereflendirdiğin kutlu doğum yıldönümünde her yıl 14-20 Nisan tarihlerinde, salevatlarla ve çeşitli programlarla yâdeden biz günahkar ümmetini, kıyamet gününde şefaâtından mahrum etme ya Rasûlallah.

Dostlar!

Abdullah b. Ömer'in naklettiğine göre, Hz. Peygamber bir defasında dudaklarını Hacerülesved'in üzerine koyarak uzun süre ağlamış, daha sonra dönüp Ömer'in de ağladığını görünce şöyle demişti: “Tuskabu’l- abarat Ya Ömer!”

"Ey Ömer! Göz yaşlan burada dökülür.”

O Mukaddes Topraklar’a gidince, ya da manen ve ruhen gitmiş gibi olunca, göz yaşı döküp ağlayalım.Ağlayamıyorsak, niçin ağlayamadığımıza ağlayalım. Ağlamasını bilmeyen gözler, sevmesini de bilmezmiş. Sevgililerin en sevgilisi Allah(cc) ve Rasûlüllah(sav) dır. Unutmayalım ki, anlayamayanlar ağlayamazlar.

Son olarak bir dua:

“Ya Rab! Bizi İslam’ı anlayanlardan, kulluğun sırrını kavrayanlardan, daha bu dünyadayken ukbâsını sağlayanlardan, günahlarına ağlayanlardan, kör nefsinin bağlayanlardan,sevgi nehri olup gönüllere doğru çağlayanlardan eyle. AMİN!

Kalın sağlıcakla...

Müslüm TUNABOYLU

24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜNÜ

24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle geçmişimize,hele yakın tarihimizde bir gezinti yapmak istedim.Umarım benim bu gezi me sizde katılır davetime hayır demezsiniz.24 Kasım tarihinde ne olmuştur ki Öğretmenler Günü olarak kutlanmaktadır.

Konuyu izninizle biraz açalım.Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluşundan sonra ülkede bazı yeniliklerin yapılması bir kaçınılmazdı.Bugüne dek çok yazıldı çizildi amma yine de yazmak yine de çizmek gerekliliğini bir türlü yaşamımızdan uzaklaştıramıyoruz.

Okulların açılışı günlerinde eğitim ve öğretimle uğraşan yetkililerin ülkede hala okuma-yazmadan mahrum vatandaşlarımızın bulunduğundan söz edilmesi, bazı rakamlar öne çıkarılması doğal olarak görülmektedir..Bu rakamlar hemen her yıl birbirine yakın şekilde öne çıkarılmakta,hala okur yazar oranından bahsedilmektedir.Yani sorun çözümlenmemiş,yada çözümlenememiştir.

Altı yüz yıllık bir Osmanlı İmparatorluğu döneminde sınırlarımız içersindeki insanlarımıza okuma-yazmayı yüzde elli oranında her nasılsa bir türlü öğretememiştiz.Bu gerçeği öncelikle herkesin kabul etmesi gerekir.Okuma-yazmadan mahrum bırakılmış insanlar ülkeleri için he ölçüde yararlı olabilirler.Okur-yazar olmasa da insanımızın ülkeyi savunma da,yada kurtarma da ne ölçüde başarılı oldukları hepimiz tarafından bilinmektedir.Ancak barışta okuma-yazma yanında yenilikleri öğrenmek ve öğretmek sonsuza dek sürecektir.

Değerli okurlarım: Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluşu sırasında görev alan başta Mustafa Kemal Atatürk ile silah arkadaşlarının bu ulus için neleri göğüsledikleri unutulmaz birer gerçektir.Ulusun bağımsızlığa kavuşturulması sonunda genç cumhuriyetin bir yol haritası yapması kaçınılmaz olmuş,nüfusun büyük çoğunluğunun okuma-yazma becerisine öncelikle ulaştırılabilmesi için Arap Harfleriyle öğretimin yerine Latin Alfabesinin kabulü gerçekleştirilmiştir.Gazi Mustafa Kemal

Atatürk yeni harflerin öğretilmesinde kendisi kara tahtanın başına geçerek uygulamayı başlatmıştır.Harf Devrimi dediğimiz bu eylem 1928 yılında gerçekleştirilmiştir.Yani cumhuriyetin kuruluşundan beş yıl sonra.O dönem koşullarını bir göz önüne getirelim. Harf Devrimi kiminle,yada kimlerle ulusun öğrenimine kazandırılacak.

16 Mart 1848 de kurulmuş bulunan Muallim Mektepleri sayı bakımından çok az.Öğretmen Okullarının Harf Devrimini Anadolu insanına kazandırması o günlerde mümkün değildi.Öğretmenler nüfusça kalabalık yerleşim birimlerinde görev alabiliyorlardı.Ülkenin en ücra köşelerine dek ulaşılması için yeni bazı atılımların yapılması gerekiyordu.Ülkenin birkaç

yerinde askerliğini onbaşı yada çavuş olarak yapan başarılı askerler için altı aylık kurslar düzenlenmiş,çok sayıda ki bu gençler köylere,bilhassa kendi köylerine yakın yerleşim birimlerinde EĞİTMEN olarak görevlendirilmişler,1932 yılında kurulan HALKEVLERİ ile de geceleri öğrenim verebilecek HALK DERSANELERİ ,17 NİSAN 1940 da kurulan KÖY ENSTİTÜLERİ ile kısa sürede ülkenin her yerinde bir okuma-yazma seferberliği gerçekleştirilmiştir. OKUMA-YAZMA SEFERBERLİĞİNDE görev alan o yüzlerce EĞİTMENİN ,binlerce KÖY ENSTİTÜSÜ mezunu köy çocuğu öğretmenlerin hizmetlerini unutmak mümkün mü?

12 Eylül Dönemi sonrasında ki yönetim Atatürk'ün 100.doğum yılı nedeniyle 24 kasım tarihini Öğretmenler Günü olarak kabul etmiştir.O tarihten bu yana kutlanmakta olan her 24 Kasım Öğretmenler Gününde,eğitimin önde gelen mensupları tarafından günün anlamı ile ilgili konuşmalar gerçekleştirilmektedir.

24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle bazı kalemler nedense bir türlü Okuma-Yazma seferberliğinde görev almış EĞİTMENLERİ ve KÖY ENSTİTÜSÜ'nden mezun öğretmenleri unutuyoruz.Eğitmen ve köy enstitüsü mezunu öğretmenlerin bu eylemde ki başarılı hizmetleri zaman geçmiş olsa da, onlardan geride kalan neslin birkaç sözcükle olsun ONARE edilmesi gerekir diye düşünüyorum. 24 Kasım Öğretmenler Günü'nün nedeniyle yılda bir kez olsun hatırlanan elleri öpülesi öğretmenlerimizin ÖĞRETMENLER GÜNÜNÜ kutluyor, ebediyete intikal eden tüm eğitimcilerin manevi huzurlarında saygı ile eğilir şükranlarımı sunarım.

Mustafa Nevruz SINACI

SORUN KİMLİK DEĞİL; KİŞİLİK!

Tartışma “dijital kimlik” haberleri üzerine başladı; Ülke’nin sorunu kimlik mi, yoksa kişilik mi noktasına geldi. Aslında konu kimlik ve kişilik kavramlarından ne anlaşıldığı ve ne kastedildiğine bağlı olmakla; Bu tartışma, ‘kimlik ve kişilik ikileminde’ yıllardır devam eden sürece eklenerek enine boyuna tartışılmaya başlandı. Aslında bir zamanlar ortalıkta böyle bir sorun yoktu. Milli Devlet’i esas alan Kanun-u Esasi (1924 Anayasası)’nin çöpe atılmasıyla tartışma başladı. İleri sürüm, iddia ve istekler önce masum bir maskeleyeyle başladı. Sonrası menfur bir süreçle zıvanadan çıktı.

Kimlikler, etniklere, etnikler ana dil, din nesep (soy/boy), mezhep ve hızla sosyolojik bir yozlaşma, çürüme evresine dönüştü. Kalite bitti. Ahlâk iflâs etti. Siyaset fazilet olmaktan çıktı. Tam da hak-adalet, hüküm-hikmet, hukuk kavramlarının içi boş ve anlamsızca telâffuz edildiği, ana dil ve etnik kimlik tartışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde konu gündeme geldi.

Oysa sorun, şöyle veya böyle kimlik değil, kişilik zafiyeti idi.

Kişilik olmadıktan sonra kimlik; Dijital olsa ne yazar, defter olsa ne yazar?

Güncel resme bakıp, dosdoğru okuyacak olursak eğer;

En başta, günün konusu ve gündemin utancının ‘şike’ meselesi olduğunu görürüz.

Tam anlamıyla iğrenç, kokuşmuş, nitelikli dolandırıcılık ve kalleşlikle özdeş yalancı-talancı, hırsız bir zihniyetin kirli uzantısı lehine bir kalkışma.. Üstelik mürekkebi kurumamış bir yasal düzenlemenin tashih ve tekzibi mahiyetinde. Olacak şey değil, büyük utanç, tam bir yüzkarası, çok ayıp! Ama oldu işte, hem de adaletsizlik ve kayırmacılıkta işbirliği yapılarak!

Buna rağmen birileri “dijital kimlik” tasarlamakla meşgul!

Kimin için ve niçin?

Bir yanda 444'lü hatlar soygunu; Kredi kartı aidatları vurgunu;. Elektrik faturalarında ayan beyan, ahlâka mugayir hukuk dışı 'nitelikli gasp' kayıp-kaçak, elektrik dağıtım, hizmet, sayaç okuma ve sistem kullanma bedeli ile enerji fonu, TRT payı ve daha ne olduğu belirsiz hak ve adalet kavramıyla taban tabana zıt, rıza ve izne aykırı, kullanım bedeline endeksli Deli Dumrul soygunu... Cebri soygun, namı diğer 'yasalara uydurulmuş vurgun'un kullanıcıları çileden çıkartan ve çıldırtan 'inadına tahrik, ince alay ve derin istihza-küçümseme' içeren bir küstahlık uygulaması da var. Billboard, radyo, gazete ve TV reklâmları!

İnanılır gibi değil, ama maalesef güncel gerçek. Sanki halk'a görücüye çıkmış rakipler gibi "elektrik dağıtım şirketleri" reklâm veriyor... Utanç verici, yüz kızartıcı bir tasarruf bu. Elektrik fiyatlarını, hukuk ve ahlâkdışı, haksız pahalandırıp, insanlık ve medeniyet düşmanlığı yapanları şiddetle lânetliyor ve nefretle kınıyorum.

Peki, sabit ve seyyar telefonlar bundan farklı mı?

Ya doğalgaz, akaryakıt, su fiyatları ve faturaları!

Bu rezaletin faili'nin "kimliği ve kişiliği" ne?

Zira 'milli kimlik' evrensel kişiliğin aynasıdır.

Ama sorarlar: Hangi yüz'le?..

Yıllarca sınır geçişlerinde Türk vatandaşı olarak maruz kaldığınız çirkin ve aşağılayıcı muameleyi düşünün;. Sebebi, dönem itibarıyla devletin yönetim kademelerini işgal eden akıl, ilim ve fazilet fukarası, kalite yoksunu sözde devlet adamları değil mi? Onlar ki muhteşem bir medeniyet, adalet ve huzur iklimi bir kültürün bakiyesi, mirasçısı olmalarına rağmen; Milleti, ecdattan utanmadan ve Allah'tan korkmadan hırsız, yolsuz batıya muhtaç edip dururlar.

İşte "iltifata tabi olamayacak kadar 'insanlık düşmanı' marifetleri":

Bil'umum alım bedelleri, ücret, her nevi tahsilât ve tahakkuklara yüklenen astronomik el koymalar. Memur, işçi ve asgari ücretli kesim, kutsal emeklerinin karşılığı olan maaşlarını alırken kaynaktan vergi kesintisi yapılıyor. Sonra işbu "vergilendirilmiş kazanç" istisnasız her alım, edinim ve ödemede tekrar vergiye tabii tutuluyor. Bu, çifte standart, katlamalı, adaletsiz ve ahlâksız bir vergilendirmedir. Evrensel hukuk, hak kavramı, eşitlik ilkesi, devlet umuru ve insanlık onuruna aykırıdır, hükümet eliyle yolsuzluktur.

Eğer, yönetim unsurları insani boyut, bilgi-bilinç toplumu ve ilim irfan, vicdan sahibi kişiler, edep-hayâ, tahsil ve terbiye görmüş iseler;. Biyolojik, Sosyolojik ve felsefi kişilik ve insani kimlikleri gereği bu haksızlık, rezillik ve hükümet eliyle zulmü mutlaka önlerler; Zira bir

kere vergilendirilmiş kazançtan asla bir daha vergi tarh, tahakkuk ve tahsil edilmez!

Amma lâkin!, Kimlik ve kişilik buhranı içine yuvarlanmış bir toplumda;

Beş milyon aile ve yaklaşık 25-30 milyon nüfusun yaşam kaynağı “asgari ücret”, AKP hükümetinin her söylemini, iddia ve ifadesini yalanlayacak, tekzip edecek derecede yetersiz, az, düşük ve ancak ölmeyecek kadar, ama onursuz, başı eğik, boynu bükük ve el-âleme, evlât ve aile fertlerine mahcup bir hayat sürecek kadar vicdansızlık eseri, esir ücreti misal sefil bir miktar’a mahkûm edilmek isteniyor.

Alçaklık ve küstahlık!

Bir de, insanlık, ilim ve hâya yoksunu tipler “2012’de 19 lira zam yapacağız” diyecek kadar alçalacak, ülkenin en has ve hakiki üretim unsurları, hayat kaynakları ve dayanakları ile alenen alay edecek kadar küçülebiliyorlar ne yazık!

Bu cüret, aymazlık ve alaycı tavır, tıpkı asgari ücretle işçi çalıştıran ve fakat bütün aile fertleri utanmadan ve Allah’tan korkmadan 300 –500 (milyarlık) binlik süper lüks arabalara binen, ahlâken ve dinen tefessüh etmiş, iman fukarası din tüccarlarının istihzasını andırıyor...

Kurum (SGK) tertip ve teşekkül edeli aradan yıllar geçmesine rağmen, hâlâ “çalışanlar ve emekliler arasında” cari maaş ve ücretler itibarıyla ‘norm ve standart’ birliğini sağlamaktan aciz kalmış bir grup sözde sosyal güvenlikçi; Şimdi de, maaş, ücret ve gelirler arasındaki var olan derin uçurum dengesizlik ve gerilimi akıl, mantık, mantalite ve vicdanın dışına itecek bir ayarlama-düzenleme” sözde intibak çalışması yapıyorlar. Bu ‘insanlığa ihanet ve açıkça emek düşmanlığı’ çabasında; En eskisinden, en sonuncusuna kadar tamamı haksızlık, kanunsuzluk ve adaletsizliğe maruz emeklilerin bütünü / tamamı yerine, sadece bir kısmının hak ve hukuku ele alınıyor. Sonrakilerin mağduriyeti ise meçhule öteleniyor.

Adalet mi, atalet mi?

Hali hazır çalışanlara bakış tarzı ve yaklaşım biçimi çok garip!

O’da bambaşka bir ucube..

Öngörülen kriterler objektif ve adil olmaktan uzak, ilâve zamlar arasında rabıta yok.

En düşük hizmetli ve memurla, en yüksek arasındaki fark akıllara ziyan, tam bir ahlâki zaaf, adeta ayırma, bölme ve kayırmanın en alçakçası; Oysa aralarındaki tahsil, kıdem, ehliyet ve liyakat farkı ne ki?..

Bu kadar haksız, insafsız, adaletsiz ve merhametsiz olmak “umur-u devlet, hükümet ve hikmet” olmanın şeref ve şânı ile bağdaşmamakta!

Oysa hal ve hakikat; Hükümün adalet ile olmasını zorunlu kılar.

Peki, Adalet, hüküm, hikmet ve umur-u devlet bu işin neresinde?

Tıpkı 2b, bedelli askerlik, ötv-kdv zulmü, ayarlama tür zam politikası, enflasyon hesap usulü ve astronomik kârlarla yılı kapatan, kapitalist bankaların millettten, hak-adalet, hukuk ve emsallerine aykırı cebren tarh, tahsil; haksız ücret ve komisyon soygunları gibi!..

Şimdilerde ise; Yabancılar Milli Emlâk satışında mütekabiliyetin kaldırılacağına dair bir “vatana ihanet” organizasyon çalışması yapıldığı duyulmakta!

Adalet, hüküm ve hikmet yokluğu.

Bu tam bir iktidarsızlığın, yetersizlik ve yeteneksizliğin ispatı harbiyesi. Başka bir şekilde anlatacak ve yorumlayacak olursak: Suça teşvik ve iştirak..

Bu durumu, Serendip Altındal isimli bir Gazeteci-Yazar; Makalemizin esin kaynağı DİJİTAL KİMLİK adlı makalesinde “Ekonomik, politik, bilimsel (!), sanatsal, sportif, medyatik ve dinsel, özellikle de Amerikalı Vatikan imamı aracılığı ile dinler (!) arası diyalog masalıyla yamultulmuş (!) İslam modeli; Bütün araç ve gereçleriyle taarruza kalkmış ab+abd emperyalisti var bugün karşımızda. Dünkü emperyalist kafa yine aynı kafa, güncel heriflerse aynı haramilerin yeni sürümleri...” diyor!

Kim bu zihniyet ve kişilikle vatandaşa “dijital kimlik” vermeyi kurabilir?

Önce, ‘Milli Kimlik ve kadim kişilik’ sorununu halletmek gerekmez mi?!

Selma GÜRSEL

DOMATES ÇORBASI

4 kaşık un

2 kaşık margarin

1 kaşık salça

3 adet olgun kırmızı domates

İstenildiği kadar biber ve tuz

Margarin tencerede eritilerek kızdırılarak eritilir. 4 kaşık un bu yağın üzerine dökülerek karıştırılarak un kavrularak helva kıvamında kızartılır. Kızaran unun üzerine salça ilave edilerek karıştırılır. Tencere bir ateşten alınır. Yıkanan domatesler rendeden geçirilir un ve salçanın üzerine dökülerek karıştırılır. İstenildiği kadar tuz ve kırmızıbiber konulur. Tencereye bir miktar sıcak su konularak karıştırılır ve kısık ateşin üzerine konulur tencere kaynayana kadar karıştırılır. Ateşten indirilince sıcak olarak servis yapılır.

Rıza KOÇAK

AHİR YAŞIM

Elime aldım da bende kalemi
Gençlik gibi yazamıyorum bir türlü
Kalmadı dizimde eski kuvvetim
Sele serpe gezemiyom bir türlü.

Gözüme indi bir sisli perde
Yanıyom mendim de düşmüşüm derde
Bulamıyorum evi gezdiğim yerde
Sele serpe gezemiyom bir türlü.

Dostlarım da hiç yanıma gelmiyor
Yoklayıp da hatır gönül almıyor
Deli gönül bir kararda durmuyor
Sele serpe gezemedim bir türlü

Bende şaştım bu duruma,bu işe
Daha ne gelecek şu garip başa
Bakamaz oldum ayla güneşe
Sele serpe gezemiyom bir türlü.

Yaşlandım da akıl gitti başımdan
Kurtulmuyom gece çapkın düşümden
Korkarım ben zemherinin kışından
Sele serpe gezemiyom bir türlü

Kocadımda çıkamıyom evimden
Haberim yok gelen giden birinden
Uyanıyom sabah erken yerimden
Sele serpe gezemiyom bir türlü.

Çocukları her birisi bir yerde
ALLAH düşürmesin unutulmaz derde
Kalırmıyım acep yattığım yerde
Sele serpe gezemiyom bir türlü.

RIZA KOÇAK düşünüyor sonunu
Gezerken de konturol et yolunu
Ameline hak saklıyor kulunu
Sele serpe gezemeyom bir türlü.
20-09-2005

Nihat İNCE

ATATÜRK

Düşmanları yendin emele erdin
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!
Bütün yenilikleri bizlere verdin
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!

Nice devrimleri sen açtın
Devrimleri açtın emeline ulaştın
Bütün Türkiye'ye huzuru saçtın
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!

Vatan hainlerinin başını ezdin
Huzurumuz için durmadan gezdin
Türk Milletine sen huzur verdin
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!

Bizlere bayramlar hediye ettin
Korkmadan düşmanın üstüne gittin
Vatan hainlerini ülkeden attın
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!

Bütün dünya ününü biliyor
NİHAT senin yolundan gidiyor
Türkiye'm seni hep alkışlıyor
Bizlere güveni verdin ATATÜRK!

**MAHMUT SELİM
GÜRSEL**

ISSN 1301-9945

YIL 13 SAYI 155 25 Ocak 2012

Üzeyir Lokman ÇAYCI

*Hazırlayan Mahmut Selim GÜRSEL yazışma
adresi corumlu2000@gmail.com*

**DİKKAT; BU BİLGİLER TELİF ESERİ OLUP YAZARI VE
YAYINEVİMDEN İZİN ALINMADAN KULLANMAYINIZ!**

Mahmut Selim GÜRSEL BAŞKASININ ELİ İLE YILAN TUTMA
Mustafa Nevruz SINACI MÜZMİN KRİZDEN KURTULUŞ
Mesut ARTAR AHİLİK TEŞKİLATI
İsa KAYACAN ÇANAKKALE İÇİNDE AYNALI ÇARŞI
Mahmut Selim GÜRSEL ADI GÜZELLEME KENDİ YEMEK KİTABI
Mustafa Nevruz SINACI DÖNÜŞTÜRMEİNİN ÖZNESİ “AÇILIM”
Suhubi Ulvi CIRIL TEL TEL
Selma GÜRSEL PATATESLİ ÇÖREK
Rıza KOÇAK DEVİR DÖNDÜ
Rıza KANDAMİR YAYLANIN
Emine Sevinç ÖKSÜZOĞLU ZAMANSIZ

Mahmut Selim GÜRSEL

BAŞKASININ ELİ İLE YILAN TUTMA

Bilinen ve birlikteliğe yakın olan bu Ata Sözü dünyanın kuruluşundan bu güne insan oğlunun işleri yalnız değil, birlikte yaptıklarına dair bir Atasözü olarak algılayabiliriz.

Yalnız bu Atasözünde, birlikte yapılan önemli işlerde, yapanların bir veya birkaçının el yani yabancı olması ve bu yabancılığın da sizin gibi düşünmesi ve çalışması doğrultusunda beklentilerimizin yanlış olduğunun açık bir beyanı değil midir ?

Acaba el olarak gördüğümüz ve birlikte iş yaptığımız kişi veya kişilerin bizleri de aynen bizim gördüğümüz gibi el görmeleri ve kendileri gibi çalışma ve düşünme boyutunda görmeleri onlar içinde normal gözükmeleri gerekir.

Birlikte iş yaparken, öncelikle ilke ve yapılacak iş veya işlemler dizisini belirleme, bu belirleme ışığında yapılacakları ivedilik sırasına koyma, en son yapılacağı doğru bir tasnife gerek gören bir dizi program ve planın yapılması gerekliliği malumdur.

Ülkemizde bu gibi ortaklık olarak yapılan birlikteliklerin pek çoğu, eş, dost, ahbap ilişkileri ile yapılmakta olduğundan işlerin yürümemesi veya ilerlememiş de plan ve projelerin yapılmamasından ve uygulama alanlarının belirlenmemesinden meydana geldiğini görürüz. Bazı rast gelen birlikteliklerin de olması tesadüflerin ve lazımlılığın meyvesi olarak karşımıza çıksa da bunlar fazla çoğunluk olarak göremeyiz.

Çorum'da da bazı yatırımlara ön ayak olan girişimcinin, peşinden aynı iş kolunda mantar biter gibi yeni girişimin benzerlerinin olduğunu

görmekteyiz. Her ne hikmetse bu işte iş var mantığı ile yukarıdaki saydıklarımız doğrultusunda hemen yeni kurulan yapılanmanın kardeşlerinin amip bölünme gibi çoğaldığını görmekteyiz.

Belirli birkaç yatırım ve sermaye gerektiren iş haricinde maalesef Çorum'da aynı işi yapmalarından ötürü ve Pazar bulamamalarından dolayı verdikleri çaba ve kaybettikleri sermayelerin haddi hesabı yoktur. Bazı girişimlerin de malzeme, işçilik, yapılan üretimin Çorum'da fazla tüketilmemesinden dolayı komşu il veya komşu ülke pazarlarına açılmamanın sıkıntılarını görmekteyiz.

Bildiğiniz gibi Çorum organize sanayi bölgesi olan illerden birisi olarak atılımlarını halen tamamlamış bir il olarak görülmesi bizleri üzmektedir. Bir liderimizin dediği gibi “Bir bilene danışma” alışkanlığı edinmemiz ve buna göre davranmamız gerekli olduğunu artık düşünmemiz gerekmektedir. Danışacağımız kişi veya kurumun da konu başlığı yaptığımız Atasözü gibi “Başkasının eli ile yılan tutma” pozisyonunda olmamasına da dikkat etmemiz gerekmektedir.

Mustafa Nevruz SINACI

MÜZMİN KRİZDEN KURTULUŞ

Dünkü makalemi okumuş olmalısınız. Sonucu bağıladığım “Gözyaşlarınız dinince, siz de düşünün biraz. Yüreğiniz, Türk İnkılâbının ışıık ve aşk’ına, idrakine açıksa EĞER!” sözü ne kadar anlamlı, özgün, önemli ve değerlidir bilir misiniz?

Tıpkı Mustafa Kemal Atatürk’ün; “Hayatta, en hakiki mürşit (yol gösterici) ilimdir” ve “Türk demek: Türkçe düşünmek, Türkçe konuşmak ve Türkçe yaşamaktır. Ne mutlu Türk’üm diyene” tanımlamasını içeren vecize gibi..

Bu kavramlar, vecizeler, emir, tanım, hedef ve talimatların içi boş değil!

Hepsi bir değer. Milli devletin ‘değişmez-değiştirilemez’ umdeleri. Mürşidin irşadı açık, anlamaya ve yaşamaya çalışmak gerek!..

Hele dünya çapında bir krizin devasa dalgaları üstümüze yönelmiş iken; Daha derin düşünmek, kalıcı ve sürdürülebilir çözümler üretmek ve bunları adaletle, toplumun her kesimini kapsayacak biçimde uygulamak

Lozan Antlaşması ile TC Müslüman bir devlet olarak kurulmuş, esas kurucu halk (günün terminolojisi uyarı) Müslüman, Müslüman olmayanlar ise tali unsur, yani gayrimüslim biçiminde tanımlanmıştır. Millet iradesinin devlet idaresinde, tereddütsüz (mutlak) tecelligâhı “egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir” emrinin muhatabı TBMM’dir. İdare cihazı vekiller, milletin; ‘illimde kadim, ehli vukuf, fazilet ve liyakatte yüksek, seçkin, madden mutmain (maddi hırs, egoizm-bencillik ve ihtiraslarından arınmış) manen Müslüman ve dindar” insanlar (!) arasından seçilmek zorundadır. Bu, Cumhuriyet geleneğinin esasını teşkil eder.

Bahse konu dindar sözcüğü illâ Muhammedi olmak zarureti mucip değildir. Elbette dininde samimi İseviler ve Museviler de idarede ‘vekil’ sıfatını haiz olarak seçilebilir ve yer alabilirler. Mesele dinsiz güruhun devlete sızmasını önlemektir.

Zira, Türk idare sisteminin öznesi “İNSAN” dır. İnsan, “sadece ve yalnızca iyi, namuslu, dürüst, onurlu-sorumlu ve hukuka saygılı kişiler” olarak tanımlanır. TC, insanlık onuru, adalet ahlakı ve hukuk temeli üzerine inşa edilmiş bir devlettir. Bunu idrak edemeyen gafil, cahil yahut da bedhahtır. Bunlar ‘derhal’ uygulanması lâzım gelen ilkelerdir.

Aksi takdirde enflasyon minimize edilemez. Pahalılık, yoksulluk, yalan-talan, hırsızlık ve yolsuzluk önlenemez. Kronik krizlerin önü alınamaz. Kaotik buhran ve bunalımlara “dur” denilemez. Ta ki, ‘dip dalga’ ayağa kalkar ve yeni bir milli mücadele başlayıncaya kadar.

Bilmeyenlere bildirelim. Öncelikli ve ACİL, krizden kurtulma çareleri şunlardır:

1. Halen müstahsil tarafından üretilen bir mal veya hizmet, tüketiciye fiyatı katlanarak intikal etmekte, aracı-tefecî-komisyon ve spekülâtör % 300’den 3 binlere kadar haksız çıkar sağlamakta dolaylı vergiler (kdv-ötv) nihai fiyat üzerinden tahakkuk ve tahsil edilmekte; % 67’lere varan kayıt dışı nedeniyle vatandaş soyulmakta, devlet büyük oranda istismar ve suiistimal edilmektedir. Önce bunun önlenmesi, üretici-tüketici arasında vaki bütün hukuk ve ahlak dışı unsurlar derhal ‘sosyal devlet’ mucibi temizlenerek diskalifiye edilmelidir.

2. Her ne pahasına olursa olsun, milletin kanını-devletin canını emen nüfuz ticareti, yolsuzluk-görevi kötüye kullanma biçimi ‘yandaş-yoldaş’ ekonomisi nizama sokulmak; Başta fahiş fiyatlandırma, sabit ücret, rızaya muhalif mücbir kesinti gibi zoraki gasp ve irtikaplara ‘teşmil kararlarıyla’ son verilmek; Fakir-fukara yardımları, kaynak ve sarf cetvelleri itibarıyla şeffaflaştırılmak; Kişi ve kurum borçları ülkenin her tarafında mutlaka tahsil edilmek; Makam ve memuriyet saltanatına son verilmek; Özelleştirilmeler durdurulmak ve her derece-düzeyde teyakkuz derecesinde tasarruf tedbirleri alınarak adaletle uygulanmak zorundadır.

3. Ayrıca, yukarıdaki ilkeler dâhilinde gelir adaletsizliği önlenmeli.. 3000 YTL üstü maaşlar ile fiyatlar dondurulmalı. Haksız zamlar geri alınmalı. Bütün sektörler ücret ve kâr haddi sınırı getirilmeli; İşten atmalar durdurulmalı, servete dayalı acil vergi reformu ile haksız edinim ve saadet zincirleri kırılmalı, kamu hastaneleri ücretsiz olmalı ve asgari ücret derhal vergi dışı bırakılarak, yürürlükte olan tüm ayrıcalık, muafiyet ve imtiyazlara son verilmelidir.

Mesut ARTAR

AHİLİK TEŞKİLATI

Türkiye Cumhuriyeti 85 yıl önce Osmanlı'dan devir aldığı yönetimi, Osmanlı da 700 yıl önce Anadolu Selçuklu devletinden almıştı. Anadolu Selçuklu devleti de Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun bir parçası olarak bu topraklarda yaklaşık bin yıl önce kurulmuştu. Görüldüğü üzere 1000 yıldır Türkler Anadolu toprakları üzerinde yaşamaktadır.

Türklerin tarihi aslında bin yıl ile sınırlı değildir. Bilinen en eski insanlık tarihine kadar uzanır. Oğuz Hanlığı, Uygur devleti, Göktürk devleti, Hun devleti M.Ö. 4000 yıldan beri, devletini ve kültürünü yaşatmaktadır. Dünyamızda bu süre içerisinde birçok devletler kurulmuş, kültürler yaşamış, bunlardan birçoğu yıkılmış ve kaybolmuşlardır. Türklerin altı binyıldır tarih sahnesinde oluşunun önemli bir sebebi kültür değerlerini korumalarından ileri gelir. Bu kültür değerlerinin özü Ahilik Kültürü biçimine dönüştüğü XI. yüzyıldan sonra yeni bir anlayışla devam eder.

Tarih boyunca Türkler daima iyiyi güzeli aramışlar ve bulduklarında da tereddüt etmeden almışlardır. Türkler bu değerler ile mücehhez olarak çağın en yüksek medeniyetini kurmuşlardır. Dünyada pek çok dinler, inançlar ile karşılaşan Türkler bazılarını denemişler fakat kendilerine en uygun gelen İslam dinini kabul etmişlerdir. Bu dini seçerken hiçbir zorlama, hiçbir baskı yapılmamış kendi istekleri ile bu yüce dine geçmişlerdir.

Ahilik tüm bu değerleri kaynaştıran ve hayata geçirilmesini sağlayan bir yeniliktir. Türklerin "Rönesans"ıdır.

Ahilik anlayışı, toplumda yaşayan fertleri birbirine yaklaştırmak ve aralarında dayanışma kurulmasını sağlamaktır.

Bir toplumda birlik ve dayanışmayı sağlayan en önemli unsur müşterek değerlerin korunması ile mümkündür. Türklerin Anadolu'da bin yıldan beri varlığını sürdürmelerindeki sır Ahilik anlayışı içerisinde bu değerlere saygı göstermeleridir.

Bu anlayışa göre din, dil, ırk farkı gözetmeksizin herkese eşit muamele yapılmıştır. Bir toplumda sosyal tabakalaşma olabilir. Kimi zengin, kimi fakir olabilir; fakat ikisi arasındaki fark fazla olmamalıdır. Ahilik zenginliğe karşı değildir. Çalışmak ve üretmek, alın teri ile kazanmak Ahilikte bir ahlak kuralıdır. Bunun için herkesin mutlaka bir mesleği ve işi olmalıdır. Ahilik, halkın sırtından geçinenlere, bir köşeye çekilip miskin miskin oturanlara karşıdır.

Ahilikte iş ve meslek ahlakı, kabul edilmesi mecburi kurallar haline gelmiştir. Kendinden önce başkalarını düşünmek ve kollamak, hak ettiğinden fazlasını istememek, kanaat ve tevazu ölçüleri içerisinde "hırs" ve "tamah"tan uzaklaşmak, kendi yeteneğine uygun bir işle meşgul olmak, sanatını mutlaka bir 3 üst addan öğrenmek ve birliğin, beraberliğin korunması için dayanışma içerisinde bulunmak ahiliğin mutlaka uyulması şart olan ahlak kaideleridir. Bu kaideler, Ahileri tekke ve türbelerde çöreklenerek, el açıp halkın kutsal duygularını sömürerek onların sırtından bedava geçinen asalak zümrelerden ayıran farklardır. Ahiler yeniliğe açık insanlar olup, halka sanat, meslek ve genel bilgiler öğretmek için var güçleriyle çalışırlar. Bu bakımdan Ahiliğin eğitimcilere ışık tutacak önemli özellikleri vardır.

Ahilik sisteminde, işyerinde çalışanlar ile çalıştıranlar arasında pek fark olmadığı gibi aralarında baba-oğul ilişkileri vardır. İşyeri aynı zamanda sanatın ve ahlakın öğretildiği bir okuldur. Burada üretilen mal, belli bir ihtiyacı karşılayacak şekilde kusursuz ve tam olarak üretilir. Emegın karşılığı çalışanın alın teri kurumadan ödenir. İşyerlerinde çalışan ve çalıştıranlar dayanışma içerisinde. Bu uygulama emek ve sermaye'nin barışık olduğu bir model oluşturur.

Ahilik düşüncesinin kurduğu Ahi Birlikleri'ni batıdaki ve doğudaki benzer teşkilatlardan ayıran özellik, din adamlarının da devlet adamlarının da Ahiler üzerinde herhangi bir etkisinin olmayışındır. Bunun sonucu olarak Ahilik sivil toplum kuruluşlarının en eski bir modelidir.

Ahiler, daima toplum yararına hizmet yapmışlardır. 2000'li yılları yaşadığımız şu günlerde, Ahiliğin ahlak ve çalışmaya ait prensipleri kısaca Ahilik felsefesi, dünyamızda ilerleyen toplumların modeli olacaktır. Bu görüş bir kehanet değildir.

Bugün nasıl ki kalkınmış birçok ülkede Ahilik prensiplerinin izlerini görüyorsak, yarın da ilerlemiş toplumların yükselmesinde Ahilik ilkelerinin, önemli rol oynadığı görülecektir.

Ama artık hepimiz anlıyoruz ki, Kral çıplak Kral Çıplak' günümüze kadar ulaşmış eski bir masalın adı. Buna göre, çevresi yordakçılarla dolu

bir kral, gya sadece akıllıların görebildiği, akıllı olmayanların asla fark edemedikleri bir elbise giyerek trene katılır. Herkes kralın üstündeki hayali elbisenin ne kadar güzel desenleri, renkleri, dikişleri olduğunu konuşurken bir ocuk gerçeği haykırır: "Kral ıplak!"

Cumhuriyetimizin kuruluşundan beri her seçim zamanı milletvekili adayları binbir seçim vaadinde bulunur en aleni haksızlığı, adaletsizliği karşısında bile onlara toz kondurulamaz bu vaatler hep Ankara'ya gidene kadardır,

Sonra vatandaşın gözünün içine baka baka sizlere bu kadar şunları şunları yaptık derler acaba biz vatandaş olarak kralın terzilerinin gözüyle bakamadığımızı ima ederler.

şehrimizin tüm yolları yeniden asfaltlandı, eviz büyüklüğünde dahi bir çukur bulmak mümkün değilken, en ücra ara sokaklarımızın, kaldırımları, tratuarları, parklarımız tertemiz, parklarda bulunan oyun grupları pırıl pırıl, evre yolunda yapılan kavşaklar 100 m koşucusu hızıyla yapılıyor da acaba biz mi göremiyoruz. şehrimizde oto park sorunu, sokak ve caddelerimizin keşmekeş olmadığını, parklarımızın, mesire yerlerimizin en ücra köşedeki parklarımızın keneyile mücadele edildiğini, Obruk Barajının faaliyete geçtiğini mi göremiyoruz.

Yok ama grdklerimizde var yıllardır Arap saına dönen orum - Samsun -Çorum-Ankara yol yapımı, Merzifon Hava alanının sivil trafiğe açılma alışmaları, Hitit niversitemiz ne hikmetse bunları görebiliyoruz.

Değerli Vekiller, Sizden beklenenler aslında çok bir şey değer...

1) Onurlu dürüst ve saygılı(yani burnunuz büyümesin başınızı ne eğercek işler yapmayın adil olun şahsi menfaatiniz peşinde koşmayın)

2)lkemizin yöremizin ve insanımızın menfaatleri için proje üretin çalışın ve gerçekleştirin

3)Kimseyi satmayın Değerşmeyin ve Parti değerştirmeyin Ta ki atılana kadar..Unutma ki seni seçen benim...(Değerştim diyen soldan sağa sağdan sola gidiyor.Biz değerştiyse zaten oyumuzu ona göre bir partiye veriyoruz.

4)Trafik kazalarını minimuma indirecek ve ticareti geliştirecek en önemli etken olan çift şeritli yolları Çorum'un tüm ilçelerinde görmek istiyoruz

5)Çorum'a yatırım yapabilecek insanları bir araya getirerek bir güç bir sinerji yaratın.Öncelik hangi işlerde olmalı fizibilite yapın yaptırın.Yol gösterin ışık tutun. Ve uzatmaya gerek yok Bağımsızlık özgürlük demokrasi Atatürk ilke ve İnkılapları sana ışık tutsun. Bunları yaparsan yapmaya çalışırsan çabalarsan Allah yolunu açık etsin.

Sadece daha iyi koşullarda insanca ve kardeşçe şehrimizde yaşamaktan söz ediyoruz.

Evet, doğrulara yaklaşımınızda ne teslimiyetçi ne de boş slogancı olmanıza gerek yok. Ama artık hepimiz anlıyoruz ki,

Kral çıplak!

İsa KAYACAN

ÇANAKKALE İÇİNDE AYNALI ÇARŞI

Ruhlarımızın şelalesi, çağlayanı “Çanakkale Türküsü”:

Çanakkale içinde aynalı çarşı,
Ana ben gidiyom, düşmana karşı.
Çanakkale içinde vurdular beni,
Ölmeden mezara koydular beni.
Çanakkale içinde bir kırık testi,
Analar, babalar umudu kesti.

Duygularımızın karıştığı, duygularımızın buruklaştığı,
gözlerimizin, gönüllerimizin yaşlarla dolduğu mısralar, mısralar
bütünlüğü. Mübarek toprakları bünyesinde barındıran Çanakkale!

Çanakkale içinde, Truva ve şehitliklerin gezilişi sırasındaki
anlatılanlarla görülenler karşısında duyguların doruğa ulaşması, bir
anlamda geçmişin içinde yaşamak herkes için anlam zenginliği ve sahip
olunması gerekenlerin başında yer alışının gösterge zirvesiydi.
İngilizlerin, Fransızların, Anzak’ların vd. Mezarlıkların düzeni, 1986
yılında üç gün süreyle inceleme fırsatı bulduğum, Çanakkale şehitlerinin
ruhlarıyla bizleri selamlayışları için yapılan düzenlemeler 2000’li
yıllardan sonra daha belirginleşmiş, güzelleşmiş.

Şehitlerin anıt bölümünde kalın cam zeminler üzerine illeri, ilçeleri,
öteki yerleşim birimleri olarak zeminlere aktarılmalardaki düzenleme
güzelliğiyle karşılaşmak beni sevindirdi. Şehitlerimizin yaşları genelde
19-26 yaş arası. Çoğunluğu 20 yaş olarak görünüyor. Bunlardan
bazılarıyla ilgili bilgilere bakalım:

- Aydın Çine, Gazioğlu Niyazi, 24 yaşında,
- Aydın Germencik, Cezmioğlu Osman, 20 yaşında,
- Burdur-Yeşilova, Niyazioğlu Ramazan, 20 yaşında,
- Burdur-Bucak, Niyazioğlu Rüştü 22 yaşında
- Burdur-ağlasun, Cezmioğlu Tefvik, 19 yaşında,
- Isparta-Sütçüler, Eminioğlu Ayvaz 23 yaşında
- Isparta-Gelendost, Alioğlu Hürrem 20 yaşında,
- Isparta-Atabey, Muharremoğlu Arif, 21 yaşında.

Ruhları şad, mekanları Cennettir İnşallah.

Mahmut Selim GÜRSEL

ADI GÜZELLEME KENDİ YEMEK KİTABI

Aşık Edebiyatında; doğayı, yöreyi, kişiyi, hayvanı veya bir aracı övmek ve güzelliğini anlatmak amacı ile söylenen “LİRİK ŞİİRE” ‘GÜZELLEME’ denilir.

Geçimini saz çalarak sağlayan ve gezdiği yerlerde konuk edilen saz şairlerinin gördüğü ikram ve hürmet karşısında hane sahibini kendisini dinleyenler karşı hane sahibini ve o mahalli öven ve güzelliğini anlatan “KOŞMA” biçiminde şiirlerdir. Divan Şiirinde de güzellemenin karşılığı ise “METHİYE”DİR.

Ayrıca güzelleme, koşmanın konusuna göre aldığı adlardan biri sayılır.

Genç kız ve gelinler için söylenen güzellemelerde onların cilvesinden; ağız, diş, yüz, kaş, göz ve saç güzelliğinden; boylarının uzunluğundan söz edilir.

Doğa güzellemelerinde dere, pınar, çiçek, dağ ve ağaçlarla ilgili izlenimlere, övgülere yer verilir. Âşığın bu varlıklardan yola çıkarak kendi sorunlarını dile getirmesi, sevgilisinden ya da felekten yakınması güzellemelerde sık rastlanan özelliklerdendir.

Gezginci âşıkların sıla özlemini dile getiren şiirleri de güzelleme sayılır.

Bazen bir güzellemede birkaç konunun birlikte ve karışık olarak anlatıldığı da olur. Azerbaycan ve Doğu Anadolu'da yetişen bazı âşıklar güzelleme dörtlüklerinin arasına bağlantı sözleri eklerler. Bu bağlantı sözleri yerine, güzellemenin konusuna uygun bayanların yerleştirildiği de olur. Güzellemeler, saz eşliğinde ve konuya göre oynak ya da hüzünlü makamlarla söylenir. Âşık edebiyatında güzelleme söyleyen pek çok âşık vardır.

Başta **Karacaoğlan** olmak üzere Türkmen âşıklarının birçoğu güzellemeleriyle ünlüdür.

Güzelleme Örneği:

Nasıl vasfedeyim güzelim seni
Rumeli Bosna'yı değer gözlerin
Dünyaya gelmemiş eşin akranın
İzmir'i Konya'yı değer gözlerin

Kimsede görmedim sendeki nazı
Tunus Tırablus Mısır Hicaz'ı
Kars'ı Kağızman'ı Acem Şiraz'ı
Girid'i Yanya'yı değer gözlerin

Yüzünde görünür Yusuf nişanı
Yüzünü görenler çeker efganı
Büsbütün Gürcistan Erzurum Van'ı
Belh-i Buhaça'yı değer gözlerin
Ruhsatı'm eyledim senin de mehdin
Al yanaktan bir buse ver himmetin
Yüzbin saraf gelse bilmez kiymetin
Âhirî dünyaya değer gözlerin

Çorum Valiliğinin hazırlattığı “ÇORUM MUTFAĞINA GÜZELLEME” Edebiyat ile mutfak ilişkilendirilmesi ve bu başlık ile yayınlanan kitabın 12. sayfasında bu konu hakkında ne kadar bilgili olduğunu “Tüm zenginliğini karşın şimdiye dek kendisini pek göstermemiş Çorum mutfak kültürünün tanıtımı amacıyla” diyerek yayınlanmış çalışmaları görmemezlikten gelmiştir. Bu serzenişim kendi yayınevimi için değildir. Bu çalışma için beni de davet etmişler ben kabul etmeyerek eşimin çalışmalarından ve yayınladığımız sitelerde bulunan resim ve alıntı yapılmamasını bana gönderilen yazıda çalışacaklara bizzat e-posta ile yazdım. Bu tiüabı yayınlayan Metro Yayınları’ndan çıkan ‘Hitit Mutfacı’ isimli kitap ile basılmış adı geçen bu kitabın 148-149 kaynakçalarda da gelenek ve göreneklerde bahsedilen ve Çorum Valiliğinin İl Yıllıkları, Başka yayınevlerinin şahısların da araştırmaları yayınladığı göz ardı edilmiştir.

Çorum Güzellemesi ismiyle müsemma kitapta her ne hikmetse Çorum Tarihinde ve topraklarında Devlet, kavim ve milletlerin sadece “Hititlerin” alınması da Çorum’un Hititlerden sonra başka devlet kurulmamış ve başka devlet yaşamamış gibi lanse edilmiştir.

Kitabın 19. sayfasından sonra gelen 22-23-26-27-30-31. sayfalarında Hititlerden bahsedilmiş sadece bu yazının içerisinde 19

sayfanın 1. paragrafında Balık, ekmek, besin ve “şimdi sen ekmek yiyeceksin ve su içeceksin” kullanılmıştır.

Bu kitabı yayınlayan ve “Yayınları’nın ikinci kitabı olan “Deneysel Bir Arkeoloji Çalışması Olarak Hitit Mutfacı” kitabının” gerçi görmedim fakat kitap için yazılan :

“Çivi yazılı tabletlerde geçen yemek adlarından ve pişirme tekniklerinden yola çıkılarak o döneme ait muhtemel yemeklerin neler olabileceği ortaya konulmaya çalışılmış.” Bilgilere de yer verilmemiştir.

Bu kitabın: 34-35-38-3940-41 sayfalarında hiç yemekle ilgili bir bilgi bulunmamaktadır

Bu kitabın: 44-45 48 ve 49 sayfalarında yemekle ilgili yazı bulunmaktadır. Ve İskilip ziyaretinden ve oraya gidenlerden bahsedilmektedir.

Bu kitabın:52-53-54-55 yemekle ilgili yazı vardır.

Bu kitabın: 56-83 sayfaları yemek pişirme alet ve edevatları ile yemek isimleri alfabetik dizinde verilmiştir.

Bu kitabın: 86-87-90-9194-9598-99102-13104-105106-107-108-109110-111-112-113-116-117-120 Mutfak ve yemeği ilgilendirmektedir

Bu kitabın: 121-122-123-124- sayfalar ise gelenek ve göreneklerle ilgili bilgileri kapsar.

Bu kitabın: 125-128-129-130 Bu kitaba alınması için gerekçe “Evlenme Töreni” bölümünde verilen yemekle ilişkilendirilmiş olsa gerek! 131-132-133-134-135-136-137140-141142-143146-147 Gelenek ve göreneklerde bilgiler aktarılmış.

Mustafa Nevruz SINACI

DÖNÜŞTÜRMEİNİN ÖZNESİ “AÇILIM”

Adalet ahlâkının kurumlaştığı hukuk devletleri, Cumhuriyetin kuruluş felsefesi, Türk inkılâbı ve Atatürk ilkeleri’nde “mutlak dürüstlük, namuskârlık ve şeffaflık” hükümdür.

Hatta 1950-60 dönemlerinde bundan daha da fazlası olur. Öyle ki; ülkede gündem belirleyen unsurlar, sıradan vatandaşlar, parti üyeleri ve delegelerdir. Devlet tıpkı Atatürk’ün yaptığı gibi halkla birlikte idare olunur.

Düzenli aidat ödeyen, ilkeli, onurlu ve sorumlu parti üyeleri baskıya maruz kalmadan “özgür iradeleriyle” delege seçerler; ülke, halk ve parti sorunlarını alenen dile getirir, gidişatı sorgular, (iktidar iseler) başbakan, bakan ve memurları eleştirir, tavan-taban arasında köprü görevi görürlerdi. Lâkin delege olmak zor işti. Siyasette kıdem, ehliyet, bilgi, birikim, cesaret, yüksek ahlâk, lekesiz sicil, beka ve basiret (ileri görüş) gerektirirdi.

“O” zamanlar, parti sahipleri, din tüccarları, Misyon tacirleri, siyaset şirketleri, ülkeyi (babalar gibi) pazarlayan (organize suç örgütü) kirli, karanlık sultalar, dikta ve cuntalar yoktu.

SONRA “DEMOKRASİYE” TUZAK

1946 ‘açık oy, gizli sayım’ utancı, rezalet ve halk düşmanlığı ile demokrasi ve hukuk cinayetinden sanık halk partisi zihniyeti 1950, 54 ve 58’de uğradığı hukuk darbeleri ve sandık vurgunları sonucu milletçe sandığa gömüldü. On yıl süren kin ve kurgu uykusu için inlerine çekilerek 27 Mayıs 1960’a kadar köstebeklik ettiler. Nihayet, insan hakları, demokrasi, adalet ve hukuka karşı beslenen derin nefret, kin; İktidar hırsı, ihtiras ve tahammülsüzlük, tefrika, haset ve kıskançlık o menfur kalkışmayı ‘ihamet, isyan ve başkaldırıyı’ tetikledi.

DIŞGÜDÜMLÜ ATILIM VE AÇILIM

Bu zalim başkaldırı, dış güdümlü, kirli-karanlık, hain tuzak; Türk adalet ve hukukunun ebedi utancı, ihanete meşruiyet fetvası verilen ve

”buraya tıkan irade böyle istiyor” denilen yassı ada engizisyon mahkemeleri .. Kin, kan, intikam, dayatma senaryolar, idam ve katliam.

11 Kasım 1938, saat 9’u 5 geçe ‘karşıdevrim’ kansız gerçekleşti..

27 Mayıs kin, kıyım, kırılma ve bir ökertmedir. Atatürk anayasası ilga, “Milli devlet” ilkesine son!.. İsmet, gizli Lozan taahhütleri gereği 1944’de başladığı milli devlet ve yükselen değeri yok etme projesin kaldığı yerden (1950) alıp, tekrar uygulamaya koydu.

Süreçte partiler yozlaştırıldı. Demokrasi, adalet ve hukuk karşıtı kurumlar oluşturuldu. İlkeler ve yükselen değeri çürütüldü. Koza-kriptolara politik-ACI ve asker olma yolu açıldı. 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat ve sairî ile cunta-sulta ve dikta’lar birlikte pekiştîler. Tıpkı, ‘Türk demek: Türkçe düşünmek, Türkçe konuşmak ve Türkçe yaşamaktır, ne mutlu Türküm diyene’ vecizesinin öznesi ilga edilerek sadece; (domuzdan dönme ve devşirme uruhunun tahammül edemediği) “Ne mutlu Türk’üm diyene” bölümü kalabilmiş, orijinali “Egemenlik kayıtsız ve şartsız Türk Milletininindir” sözünden de “Türk” kelimesi kaldırılarak hükümsüz kılınmıştır..

NEREDEN, NEREYE

27 Mayıs’tan buyana bütünüyle yapay, sahte ve sanal olarak tek merkezden sağ-sol, alevî-Sünnî, milliyetçi-sosyalist (enternasyonal) dinli-dinsiz gibi ‘parçala, böl, yönet’ yol ve yöntemleri amansız bir düşmanlıkla kurgulandı ve uygulandı. Sonuçta bu art niyet ve kasıt’a dayalı bozulum, psikolojik-sosyokültürel ve biyolojik savaşı, dezenformasyon, husumet ve Türk-Türkiye düşmanlığı (anarşı, terör, tedhiş, trafik, deprem, afet, kriz, bunalım, buhran) gibi nedenlerle elli yılda 500 bine yakın insanımız telef edildi.

Yerli sulta, cunta ve dış müttefikleri’nce (Bak: Ergenekon idd.) oluşturulan cinayet şebekeleri ve terör-tedhiş örgütleri ile mücadele, devlette yaklaşık “1 trilyon” dolara patladı. Medya-mafya-siyaset üçgeninde “Rüşvet-yolsuzluk, dolandırıcılık, kaçakçılık, gasp çeteleri” devlet ve halktan yaklaşık “2 trilyon dolar” hortumladı. Böylece, ihanet açılımlarının devlete maliyeti yaklaşık 3 trilyon doları buldu. (Bak: Hayalî İhracat, Susurluk vb. dosyaları)

Suhubi Ulvi CIRUL

TEL TEL YAPIMI

Çorum`a özgü, soğuk kış geceleri eğlenmek amacıyla yapılan bir şekerleme türü olan TEL TEL, havaların iyice soğuduğu kış gecelerinde, akraba, eş dost veya konu komşu bir araya gelerek yaptıkları, fakat yapılışı zor olmasına rağmen, sonrası eğlenceli geleneklerimizdendir.

O anda evde bulunan insanlara yetecek miktarda hazırlanılmak üzere, toz şeker, çok az limontuzu ve su, şerbet olup köpürünceye kadar kaynatılır, kaynatılan şerbet tepsiye dökülür, tepsi içindeki şerbetin soğuması için kar üzerine bırakılır ve takip edilir. Soğutulmak üzere tepsinin dışarıya bırakılmasıyla birlikte dikkat edilmezse ilk şakalaşma ve eğlence de başlar. Tel Tel yapıldığını öğrenen komşular şaka amacıyla, kar üzerine soğutulmaya bırakılan tepsideki şeker ağdası soğumadan, eriyik halde iken ipin ucuna takılan bir çengel, ağdanın içine atılıp soğuyunca çekilir ve tepsiyi evine götürür. Ağdayı hazırlayan ev bekleye dursun tepsiyi götüren ev Tel Teli hazırlar ve tepsisini aldığı ev halkını evine davet eder, eğlence diğer evde devam eder. Tepsi başkaları tarafından götürülmeden eve soğumuş halde getirilmişse, tepsi içindeki şeker ağdası rulo biçiminde sarılır, ilk önce iki kişi tarafından 18-21 kere sıkılarak inceltilip uzatılır, katlanır inceltilip uzatılır halka yapılır sıkılarak halka çevrilir, ağda beyazlayıncaya kadar çevirme işi devam eder.

Beyazlayan ağda halkası, kokulu olması için toz haldeki leblebi unu karıştırılmış kavrulmuş un serilmiş tepsiye yerleştirilir, tepsinin etrafına kaç kişi sığarsa oturulur. Ağda halkası, tepsinin içinden dışına yarım tur dışa ve soldan sağa her iki yönde uyum içinde çevrilerek halka uzadığında yine katlanarak tepsiye yerleştirilir, ağda halkası tel tel ayrılıncaya kadar çevirme işlemi devam eder.

Yapılmış olan tel tel, avuç içi büyüklüğünde kopartılarak orada bulunanlara ikram edilir, çocuklar arasında çeşitli şekillerde tel tel yeme yarışmaları düzenlenir, örneğin tel tel yenirken tosyaa denilerek tel tel üzerindeki unun genze kaçmasıyla boğaz tahriş olur öksürülür, diğer bir eğlence, yarışmaya katılan çocuklar ellerini arkada tutarak yerdeki tabaktan, tel teli en hızlı yeme yarışı yaparken yüzleri şeker ve un olur, yine undan boğazları tahriş olur suu diye yardım isterler, gece böylece eğlenerek devam eder.

Bu tür eğlencelerle, uzun kış geceleri eş dost ve çocuklarla birlikte hem eğlenilir hem de kültürler gelecek nesillere aktarılır. 10 kişilik tel tel için gerekli malzeme: 3 kg. Toz şeker 3 litre su 1 fındık büyüklüğü limon tuzu 2-3 kg. kavrulmuş un

10-Ocak -2011

Selma GÜRSEL

PATATESLİ ÇÖREK

1 kilo un

4 adet haşlanmış patates

Kibrit büyüklüğünde yaş maya

Bir miktar tuz

Yettiği kadar ılık su

Bir fincan kadar susan

Bir adet yumurta

Bir çay bardağı yoğurt

Bir miktar katı yağ

2 yemek kaşığı sıvı yağ

Önce patatesler haşlanır.

Patatesler soğuyunca rendelenir.

Hamur leğenine konulan una istenildiği kadar tuz ilave edilir.

Rendelenmiş patates içine yaş maya konularak ılık su ile kulak memesinden cıvık olarak yoğrulur. Yoğrulan hamurun mayası gelmesi için hamur leğeninde bekletilir. Masası gelen hamur tepsiye dökülerek birazda tepside bekletilir. Hamurun pişireceği tepsî yağlanır. Bir tutam un serpilerek tepsiye yapışması önlenir.

Tepsîde çöreğin iyice mayası gelince; üzerine sürmek için bir çay bardağı yoğurt, 1 yumurta 2 kaşık sıvı yağ bir kapta karıştırılarak hamurun yüzüne sürülür, üzerine susamı ekilerek kızgın fırına sürülür.

Çörek pişince fırından çıkartılan tepsinin üzerine çok az miktar su serpilerek tepsinin üzerine kâğıt örtülür.

Çörek soğuyunca servis yapılır

Rıza KOÇAK

DEVİR DÖNDÜ

Beyler ! Devir döndü,zaman bozuldu.
İşte şöyle,böyle günler geliyor
İnsan oğlu ibadetten soğudu
Fehlimize göre yıllar geliyor.

İnsanı azdırdı iplisi,ası
Ortalığa düştü benlik davası
Aman kardaş uyma nefsin havası
Nefsine göre göre yıllar geliyor.

Surette adam amma,manada hayvan
Gitti isimleri kalmadı cudan
Nefsinin peşine düşme ey Adem
Nefsimize göre yıllar geliyor

Arazi üstünde betonlar doldu
Kat kat üstünde evleri kondu
Komşudan komşuya varılmaz oldu
Fehlimize göre yıllar geliyor

Komşu olan bir birini bilmiyor
Hasta olsan garip halin sormuyor
Bencileyin yüzleri de gülmüyor
Nefsimize göre yıllar geliyor

Küçük büyüğünü tanımaz oldu
Yurduma bütünde çakallar doldu
Evlat babasını tanımaz oldu
Nefsimize göre yıllar geliyor

KOÇAĞIN gönlünde yaz oldu kışlar
Nefsimize göre oldu bu işler
Aman gafil kalman sizde kardaşlar
Silip süpürmeye,seller geliyor
16.10.2005

Rıza KANDEMİR

YAYLANIN

O koca kartalın karı erise,
Buzlu sular kuru çaydan yürüse
Gün doğup başından duman arılsa
Yolu çamur geçit vermez yaylanın.

Bahar gelip kızlar yola düzülse
Çadır yeri birer birer kazılsa
Oba gelip sıra sıra düzülse
Bir zaman söylenir göçü yaylanın

Çam dalına örü yayık kurulsa,
Ak ekmeğe tereyağı dürülse
Yoğurtlar yapılsa, kaymak serilse
Goynunda kuzusu sürü yaylanın.

Sarı çiçek, mor menekşe açarsa,
Arı bal aşkıyla kıra uçarsa
Hopallar çırpınır keklik uçarsa
Ninni söyler gayri kuşu yaylanın.

Büyük oluk gürül gürül akarsa
Madımak yeşerip mantarlar çıkarsa
Gonca gül açılır kekik kokarsa
KUL RIZA yolcusu olur yaylanın

Emine Sevinç ÖKSÜZOĞLU

ZAMANSIZ

Aykırı şiirin ilk satırındayım henüz
İsmi dilimde titriyor daha söylenmeden
Bedenimi örseleyen aşk tutmuş dilimi
Söyletmiyor söylenmesi gerekeni nedense
Ve sen susuyorsun böyle zamansız
Yaşanmamış hüznler ısmarladım gözlerime
Uzaklardan bir sıla ezgisi doluyor yüreğime
Yüreğimin üşüdüğü zamanlarda geliyorsun düşlerime
Aşkın bütün iklimlerinde sevdim seni delice
Ve sen gülüyorsun böyle zamansız
Gözlerinden gözlerime taşıyor zamansızlığım
Uçarı bir kuş tadında çeviriyorum yönümü rüzgâra
Tatlı bir esinti eşliğinde yarım yamalak mırıldanıyorum
“Seni seviyorum seni seviyorum”
Ve sen gidiyorsun böyle zamansız
Çoban yıldızlarından yakamozlar yapıyorum senin için
Aynaya her baktığımda kendimle yüzleşiyorum
Mazimden ne kalmışsa düne dair bir kez daha anıyorum
Yavaş yavaş siliniyor silüetin gözlerimden
Ve ben ölüyorum böyle zamansız
19. 07. 2007 / ANKARA

SANAL KİTAPLAR
2024

ISBN978-625-94968-2-5 (Tk)
ISBN978-625-97888-6-9 (13.c)

CİLT
13
ÇORUMLU 2000